

ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ - ΤΕΥΧΟΣ 1

·Στο φως και τη σκιά εφιαλτικών καταστάσεων ·Τα εφετεία για το Πολυτεχνείο του '95 ·Αυθόρμητοι κι αλληλέγγυοι ·Αποσπάσματα από τις απολογίες ·Η μαύρη σημαία ·Emile Henry ·Η καταστολή των αναρχικών στην Ιταλία ·Chiapas: Ένα ταξίδι που δεν ήταν τουριστικό ·Η απεργία των ναυτεργατών κ.α.

93/50

III

XX

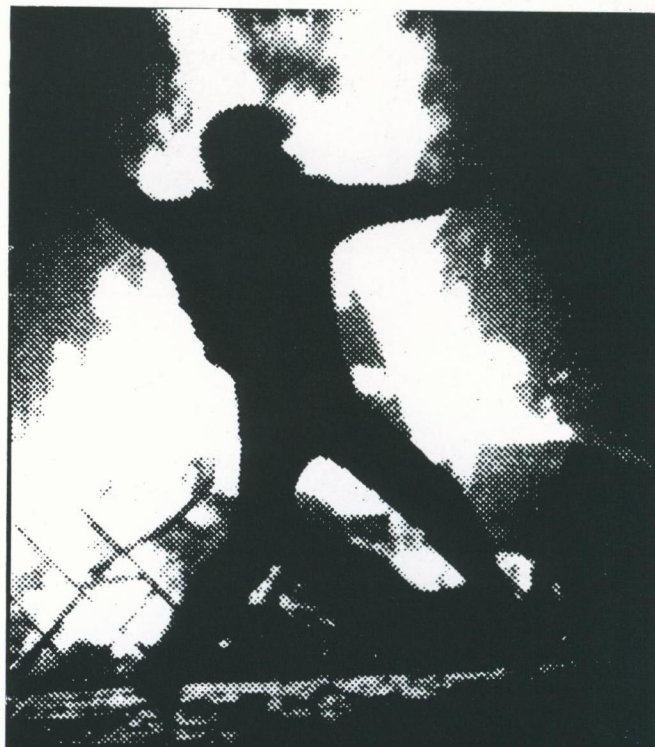
ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Αναρχική περιοδική έκδοση
τεύχος 1. Καλοκαίρι '97

Για επικοινωνία ή συνεργασία
στην ταχυδρομική διεύθυνση:

Τ.Θ. 8478

100 10 Αθήνα

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '95

Κύκλος Αναρχικών για την Κοινωνική Εκτροπή

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ
ΤΩΝ ΧΩΡΙΩΝ ΒΑΡΒΑΡΑ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟ ΤΟΥ
ΘΑΝΑΤΟΥ

Κύκλος Αναρχικών

Στο εξώφυλλο *Το οδόφραγμα*
του Otto Dix

Σημείωμα της συντακτικής-εκδοτικής ομάδας

... σε μια εποχή όπου θεωρήσεις και πρακτικές του αγώνα πσωδρομούν καθώς απομακρύνονται μεταξύ τους και αλληλοϋποβλέπονται.

Θεωρήσεις που όταν δεν αγκιστρώνονται σε μια μορφή εσώκλειστης "καθαρότητας", συγχρωτίζονται με το ρεφορμισμό ενός είδους αντιεξουσιαστικής αριστεράς, ενώ ως πράξη νοείται συχνά η τυποποιημένη επανάληψη καταστάσεων χωρίς κανένα στοιχείο ουσιαστικής μετεξέλιξής τους.

Θεωρήσεις που δεν εμπεριέχουν υλική πρόταση αγώνα, έχουν ανύπαρκτα αποτελέσματα και εφόσον δεν δοκιμάζονται, παραμένουν ανεξέλικτες και παγιώνονται σε εμμονές -ιδεοληπτικά σχήματα- που δικαιολογούν εσασί την περικαρράκωση. Στον αντίποδα, θεωρήσεις "ανοιχτές" στα σημεία του καιρού και στον "πολιτικό ρεαλισμό" καταλήγουν στην αναπαραγωγή του κυρίαρχου σε πμό "ριζοσπαστικές" εκδοχές του. Όσο για τον αέναα επαναλαμβανόμενο διάπυρο ακτιβισμό, όσο κι αν εκφράζει υγιή ανακλαστικά και διαθεσιμότητα αντίστασης, αντικατοπτρίζει ένα μάλλον θρυμματισμένο και ευκαιριακό είδωλό του, και αδυνατεί να ανεληχθεί σ' ένα επίπεδο δράσης σε μια σειρά ευάλωτα, για την εξουσία, σημεία του κοινωνικού πεδίου.

Σε ό,τι αφορά εμάς, τουλάχιστον, αλλά και άλλους συντρόφους, η προσπάθεια σύνδεσης λόγου και πράξης που δοκιμαζόταν στον αγώνα -μέσα σ' ένα πλατύ φάσμα επιχειρημάτων όπου συμμετείχαμε σαν άτομα ή συλλογικότητες-, είναι μια εμπειρία που δύσκολα θα χωρούσε στα τρέχοντα προ-σχήματα αναρχικής θεωρίας ή πρακτικής. Γι αυτό και υφίσταται συχνά τον ακρωτηριασμό, την διαστρέβλωση και την αποσιώπηση των επιμέρους στιγμών της. Η ευθύνη βέβαια γι αυτή την κατάσταση είναι και δική μας γιατί δεν καταγράψαμε -παρά σπάνια- έναν απολογισμό των κύκλων αγώνα που συμμετείχαμε καθώς και των σημείων όπου αυτοί τέμνονταν και αλληλοτροφοδοτούνταν, παρ'όλη την ιδιαιτερότητα του καθένα. (Από τις καταλήψεις σπιτιών και τους αγώνες αλληλεγγύης έως τους εργασιακούς χώρους και τις τοπικές κοινωνίες).

Σήμερα που τίποτα σχεδόν δεν είναι αυτονόητο, η έλλειψη ενός απολογισμού της πλούσιας δράσης των αναρχικών τα τελευταία χρόνια είναι αισθητή ως ένα κενό, απ' το οποίο ορισμένοι σύντροφοι και μερικοί άσχετοι φαίνεται να επωφελούνται, γεμίζοντάς το με τα προϊόντα της άγνοιας ή των σκοπιμοτήτων τους.

Σε κάθε περίπτωση πάντως, με οριακό πλέον τον διαχωρισμό ανάμεσα στον αναρχικό λόγο και την πράξη, και την αμοιβαία αποχύμωση και απονεύρωσή τους, θα πρέπει να παραδεχτούμε ένα αίσθημα αποστασιοποίησής μας από τους περιορισμένους και προ-σχηματικούς "ρόλους" αναρχικών που αντιστοιχούν σ' αυτήν την κατάσταση.

Βρισκόμαστε σε ένα ιστορικό μεταίχμιο του αγώνα ανάμεσα σε μια εποχή που ξεκίνησε το 1984-85 για να κορυφωθεί δέκα χρόνια μετά -τον Νοέμβριο του 1995- και σε μια νέα, που σφραγίστηκε ανεξίτηλα και επιβαρύνθηκε με τις εφιαλτικές καταστάσεις του Ιούλη '96... σε ένα μεταίχμιο πολιτισμικό αφήνοντας πίσω μας αξίες, βεβαιότητες και κοινά σημεία αναφοράς των αναρχικών μιας άλλης εποχής κι έχοντας εμπρός μας προκλημένα φαινόμενα εκφυλισμού και σύγχυσης... σε ένα πολιτικό περιβάλλον πλημμένο από τάσεις περικαρράκωσης "καθαρών" αντιλήψεων της αναρχίας και τάσεις "κοινωνικής" διάχυσης/αφομοίωσης μιας μετριοπαθούς εναλλακτικής παραλλαγής της.

Σε μιά τέτοια κατάσταση που επιβαρύνεται διαρκώς, νιώθουμε την ανάγκη, σε ό,τι μας αφορά τουλάχιστον, να είμαστε επιλεκτικότεροι στις κινήσεις μας, με κριτήριο πάντα τη σημασία τους στον ευρύτερο κοινωνικό αγώνα καθώς και την ανάγκη η κάθε μας κίνηση να καταυγάζεται από την αναρχική μας θεώρηση. Όταν τα αυτονόητα καταρρέουν, πολλά πράγματα ίσως που αφορούν την αντιπληροφόρηση, την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη και την αντίσταση, θα πρέπει να παλευτούν απ' την αρχή και τίποτα βέβαια απ'όλα αυτά δεν εναπόκειται μόνο στις δικές μας μικρές δυνατότητες.

Αναζητούμε τον τρόπο να αναπτύξουμε τη δράση μας στον κοινωνικό ανταγωνισμό - στο πλευρό πάντοτε των αντιστεκόμενων ανθρώπων- γεφυρώνοντας τα χάσματα λόγου και πράξης, μαζί με τα άτομα και τις συλλογικότητες που ασφυκτούν επίσης από τις καταστάσεις είτε περικαρράκωσης των αναρχικών, είτε αυτοαναίρεσής τους ως τέτοιων.

Ο "Κύκλος της Φωτιάς" θέλει να συμβάλλει σ'αυτήν την κατεύθυνση, σαν ένας χώρος έκφρασης και επικοινωνίας και το πόσο θα της είναι πραγματικά χρήσιμος θα εξαρτηθεί πολύ απ' την συνεισφορά και την ανταπόκριση που θα τύχει απ' τους συντρόφους και τις συντρόφισσες.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΦΩΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΚΙΑ ΕΦΙΑΛΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ

“ *Εν πάση περιπτώσει, ένας παράνομος δεν μπορεί να σπινναστρέφεται έντιμους ανθρώπους και συνεπώς δεν θα πρέπει να παραξενευτούμε ιδιαίτερα αν γνωρίσει βίαιο και μυστηριώδη θάνατο*” Guy Debord.

Όταν το κράτος δολοφονεί, αποκαλύπτει μια κύρια όψη του κοινωνικού του ρόλου, τη βασικότερη συνιστώσα -πολιτικά και φιλοσοφικά- της συνύπαρξής σε μια κοινωνία υπόδουλη στην κρατική εξουσία: την αποκλειστικότητα στη διαχείριση του θανάτου. Αυτό αποτελεί τη ραχοκοκαλιά του «κοινωνικού συμβολαίου», του ιδεολογικού υπόβαθρου που εδώ και αιώνες στηρίζεται στο ψέμα της κρατικής αναγκαιότητας, το οποίο ισχυρίζεται πως οι άνθρωποι στη φυσική τους κατάσταση αποτελούν ένα θανατηφόρο πλήθος, έναν απολίτιστο όχλο, που μόνο ένας ισχυρός μηχανισμός μπορεί να δαμάσει, ο οποίος θα επιβάλει τη ζωή, «εξημερώνοντας» το θάνατο.

Κατά την ίδια θεωρία, οι άνθρωποι συνυπάρχουν για τον ίδιο λόγο για τον οποίο μάχονται ο ένας τον άλλο, δηλαδή για την αστείρευτη δίψα για ισχύ που σβήνει μόνο με το θάνατο. Έτσι το συμβόλαιο αυτό «έχει σα σκοπό τη συντήρηση της ζωής των συμβαλλομένων και όποιος αποδέχεται αυτό το σκοπό αποδέχεται και τα μέσα» (Ρουσσώ).

Όταν το κράτος δολοφονεί, ασκεί το ύψιστο δικαίωμα της ύπαρξης του, την επιβολή της ισχύος του ακόμα και με το θάνατο. Κάθε δικαίωμα εξάλλου υφίσταται μόνο όταν ασκείται.

Οι ανταγωνισμοί στο εσωτερικό της κοινωνίας, προωθούνται, διογκώνονται και κατασκευάζονται στο βαθμό που εξυπηρετούν το κράτος να παρεμβαίνει παραδειγματικά, προβάλλοντας τον κοινωνικό του ρόλο ως ο διαμεσολαβητής σε κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα, νομιμοποιούμενος και σαν αποκλειστικός τιμωρός που δικαιούται να σκοτώνει επικαλούμενος την κοινωνική ασφάλεια. Όταν τελικά δολοφονεί χωρίς να πλήττεται η αξιοπιστία του, αποκτά νέα δύναμη, αφού με την επικρότηση ή την ανοχή της κοινωνίας, νομιμοποιείται για ακόμη μια φορά η ύπαρξή του.

Κανένα κράτος σε καμιά μορφή του ιστορικά, δεν έχει ηθικούς ενδοιασμούς να δολοφονεί τους εχθρούς του. Επιβάλλεται απλώς να μετράει τις αντοχές της κοινωνίας και τ'αντανakλαστικά της, τους κραδασμούς που γεννά κάθε κρατική δολοφονία. Όταν ο εχθρός του είναι φανερά απαξιωμένος και απαξιωμένος από το φυσικό-κοινωνικό του χώρο, τότε γίνεται εύκολη λεία. Σκοτώνοντας, το κράτος αποκτά ζωτικότητα, η οποία είναι τόσο μεγαλύτερη, όσο μικρότερη είναι η αντίδραση της κοινωνίας στο γεγονός.

“...τόσο ταπνίστηκαν με τους (...) δολοφόνους, ώστε έσπευσαν ανποστιγμεί να τους προσφέρουν τις δικαιολογίες τους, ν' αποδώσουν στο θήμα όλα τα ψεγάδια που, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, θα έπρεπε ν' αρκούν για να δικαιολογήσουν πλήρως το τέλος του.” G.D.

Μια τέτοια μοναδική ευκαιρία δόθηκε στο κράτος το καλοκαίρι του '96 για να επιτύχει χωρίς αντίδραση την εξόντωση του αναρχικού Χριστόφορου Μαρίνου. Η υποβολιμαία (“δεν ήθελε να τον δώσει, αλλά ύστερα μεταπείστηκε”) στάση ενός “αναρχικού” -η οποία αποτέλεσε την κορυφή ενός ζοφερού παγόβουνου κάτω απ'τη θολή επιφάνεια των συγκεχυμένων γεγονότων-

υπήρξε πολύτιμη σ'αυτό για τους δήμιους της εξουσίας: έδωσε το έρεισμα για να παρουσιαστεί ο Μαρίνος σαν εγκληματοποιημένος, απαξιωμένος και απόβλητος από τους ίδιους τους αναρχικούς -και μάλιστα τους “φίλους” του-, και έγινε το εγκυρότερο άλλοθι για να φανεί “νομιμοποιημένος” ο θάνατος του ως ένα είδος “θείας δίκης”. Πότε άλλοτε είδαμε να δίνεται τόση δημόσια έμφαση, από τους ίδιους τους κρατικούς φρουρούς, στο κύρος και την αξιοπιστία ενός αναρχικού όπως τον Ιούλη του '96;

Η δολοφονία του Χριστόφορου δεν ήταν καθόλου ένα μη υπολογίσιμο γεγονός για τους αναρχικούς αλλά και για μεγάλο μέρος της κοινωνίας, αφού μια σφαίρα στο κεφάλι ενός αναρχικού είναι πάντα “ένα μήνυμα με πολλούς αποδέκτες”. Το κράτος με τη δολοφονία αυτή, όχι μόνο επιβεβαίωσε με αίμα, για άλλη μία φορά, το εξουσιαστικό κύρος του, αλλά στιγμάτισε αναπάντητα και την έναρξη μιας νέας περιόδου του κοινωνικού πολέμου. Οι εκλογές που έγιναν δύο μήνες αργότερα και που έπαιξαν το ρόλο ενός εκβιαστικού λαϊκού δημοψηφίσματος στην προελαύνουσα καπιταλιστική αναδιάρθρωση, επικύρωσαν μια κυβέρνηση-δολοφόνο να προχωρήσει το έργο της όλο και πιο ωμής εκμετάλλευσης και καταπίεσης, της κατά μέτωπο επίθεσης στο σύνολο των καταπιεσμένων, έχοντας ήδη δώσει και ένα παραδειγματικό μήνυμα στην κοινωνία, για την ικανότητα της να χειρίζεται τις υποθέσεις της με τους δηλωμένους εχθρούς του κράτους.

Μέσα στην επικείμενη οξυνση του κοινωνικού π ο λ έ μ ο υ, κάθε εξεγερμένος του παρόντος και του

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ

«Δεν έχω άλλο να διαθέσω παρά τη ζωή μου, δεν έχω άλλο να διεκδικήσω παρά την ελευθερία μου»

Αναρχικοί

μέλλοντος απαιτείται να βάζει εγγύηση, στη μάχη με τους μηχανισμούς της εξουσίας, ακόμα και την ίδια του τη ζωή, με αυξημένο τον κίνδυνο να τη χάσει, ιδίως όταν απουσιάζει παντελώς η αλληλεγγύη μεταξύ των αγωνιστών.

Έχουν περάσει ήδη έξι μήνες απ' την "αυτοκτονία" του Μαρίνου μέσα στα χέρια των Ειδικών Δυνάμεων της αστυνομίας: απ' τη στιγμή που το κράτος -για πρώτη φορά στα χρονικά του αναρχικού κινήματος, αυτής της χώρας τουλάχιστον- ανέπτυξε κι ολοκλήρωσε μιά δολοφονική επιχείρηση, αξιοποιώντας παράλληλα και τις συνέπειες από τις οριακές διαφορές ανάμεσα σε ορισμένους αναρχικούς. Ο Μαρίνος όμως συνεχίζει να δέχεται έναν συγκαλυμμένο πόλεμο απαξίωσης, με φορείς τον ατυχή "συννοδό" του, ο οποίος "τέθηκε στη διάθεση των αρχών" και μερικούς που του συμπαραστάθηκαν από την πρώτη στιγμή "σαν έτοιμοι από καιρό". Φαίνεται πως όσο πιο πολύ απαξιωθεί ο Μαρίνος, τόσο αυξάνονται οι πιθανότητες να δικαιολογηθούν τα αδικαιολόγητα μιας απαράδεκτης στάσης έναντι του κράτους καθώς και να αποσιωπηθούν ή να συσκοτισθούν όλα όσα σχετικά διαδραματίστηκαν στο παρασκήνιο του "χώρου" (Πριν τη δολοφονία στο "Πήγασος" στις 23 Ιούλη κι ακόμα πιο πριν από το "συμβάν" στα γραφεία του ΠΑΣΟΚ, στις 5 Ιούλη). Και σ' αυτό το παρασκηνακό περιβάλλον απ' το οποίο και πήγασε, είναι που ταιριάζει με ακρίβεια ο νεοεισαχθείς όρος της «ομερτά».

"Μπορούμε να δούμε πόσο η δολοφονία αυτή έχει δικαιολογήσει απόλυτα την περιφρόνηση, που έθρεφε από καιρό το θύμα για αυτούς τους κύκλους" G.D.

Η δολοφονία ενός αναρχικού από το κράτος είναι έτσι κι αλλιώς ένα γεγονός τομή, που αφήνει μεγάλο και βαθύ σημάδι σε όλο τον αγώνα. Όταν δε, συνοδεύεται από μια σειρά καταστάσεις στο ημίφως της "αλήθειας" μερικών αναρχικών, -σε ό,τι αφορά τόσο τις συμπεριφορές μεταξύ τους όσο και έναντι του κράτους-, και όταν οι ίδιοι ερμηνεύουν και δικαιώνουν κατά βούληση τις καταστάσεις καιροσκοπισμού, τυχοδιωκτισμού και αμοραλισμού όπου εμπλέκονται, μιλώντας στο όνομα -και σε βάρος τελικά- όλων των αναρχικών, ρίχνοντας ταυτόχρονα όλο το ανάθεμα στον Μαρίνο -στον οποίο μέχρι πρότινος επιδιώκυαν τιμές-, τότε οι διαστάσεις που παίρνει η ιστορία γίνονται πολύ μεγαλύτερες, τερατώδεις.

Πολλά πράγματα άλλαξαν πλέον άρδην και ίσως πολλοί που βρέθηκαν άκριτα να εμπλέκονται στις πτυχές αυτής της ιστορίας, δεν είχαν ή και δεν έχουν αντιληφθεί ακόμα τα συνολικά μεγέθη της. Μπορεί, ειδικό αποσπασματικά, να φαίνεται πως αποτελεί μια μόνο στιγμή στην πορεία μας. Οι συνέπειες όμως απ' ο,τιδήποτε σημαντικό ζούμε, έχουν τη δύναμη να χαράζουν βαθιά τη ζωή και να καθορίζουν αυτή την πορεία. Η δολοφονία του Μαρίνου και όλα την συνόδευσαν, όσο κι αν απομακρύνονται χρονικά, συνεχίζουν να αποτελούν καταστάσεις ενεργές με καταλυτικές συνέπειες, ακόμα κι αν αυτές ακολουθούν αφανείς διαδρομές. Τα ράκη επιχειρηματολογίας που χρησιμοποιούνται για να σωθεί το "αγωνιστικό προφίλ" ενός αναρχικού, ο οποίος με τη στάση του έναντι των αρχών οδηγήθηκε σε ηθική και πολιτική αυτοχειρία, δεν οφείλονται απλώς στην φιλική συμπάθεια προς το πρόσωπό του δεδομένου ότι εξακολούθει να βρίσκεται προφυλακισμένος. Αυτοί που εκτέθηκαν τελικά σε απόπειρες π ο λ ι τ ι κ ή ς συμπαραστάσης προκειμένου να ανάγουν την υπόθεση αυτή σε ένα ακόμη "ζήτημα

αλληλεγγύης του ευρύτερου ανατρεπτικού κινήματος"(!) το έκαναν αποενοχοποιώντας απερίσκεπτα την ιδέα της συνεργασίας με το κράτος, περνώντας αβασάνιστα πάνω απ' την διαρκή απαξίωση του αποδιοπομπαίου Μαρίνου, κι αναζητώντας μάταια κάποιο δυσεύρετο αντιστασιακό πρόταγμα στην "ξεκάθαρη" στάση ενός αναρχικού...αυτόπτη μάρτυρα.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΗΣΕ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟ ΜΑΡΙΝΟ

Η "ΟΥΔΕΤΕΡΟΤΗΤΑ" ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΥΣ
ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ ΣΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥΣ

ΑΝΥΠΟΧΩΡΗΤΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ
ΚΡΑΤΟΥΣ, ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ
ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΙΑΣ ΜΑΖΙ ΤΟΥ

Οι εξελίξεις στην πορεία του αγώνα δεν καθορίζονται από αφηρημένες αντικειμενικές συνθήκες που οδηγούν αναπόφευκτα σε κάτι νομοτελειακό, σ' ένα εκ των προτέρων δοσμένο αποτέλεσμα, αλλά απ' τα ίδια τα υποκείμενα που επενεργούν αποφασιστικά σ' αυτές τις εξελίξεις ανάλογα με τη βαρύτητα των πράξεών τους μέσα σε μια αλληλουχία συγκρούσεων και συμβιβασμών. Πράξεις, περισσότερο ή λιγότερο συνειδητές, που ως πιξίδα δείχνουν κάθε φορά την κατεύθυνση που μπορεί να οδηγηθούν τα πράγματα.

Κάθε σύντροφος στον αγώνα είχε πάντοτε και τη δυνατότητα, αλλά και την ευθύνη να υπερασπίσει τον εαυτό του έναντι του κράτους, διαχωριζόμενος από αλλότριες προς αυτόν καταστάσεις που θα του αποδίδονταν για να ενοχοποιηθεί. Η αυθόρμητη όμως και καίρια μαρτυρική κατάθεση στους μηχανισμούς του κράτους ενός αναρχικού σε ρόλο "αυτόπτη" για να "ελαφρύνει" τη θέση του -οι οποίοι και βέβαια τον χρησιμοποιήσαν αμέσως "σαν άλλοθι για τις εγκληματικές τους ευθύνες στο θάνατο του Χριστόφορου"-, και η αποδοχή (διά μέσου των εφημερίδων) αυτής της στάσης ως υποδειγματικής και εξ'ονόματος της "τιμής και της αξιοπρέπειας"(!) των αναρχικών (για να χρεωθούν προφανώς όλοι μαζί την ευθύνη), καθώς επίσης και η συνακόλουθη σύγχυση, η σιωπηρή "ουδετερότητα" μπροστά στη δολοφονία, και η νεφελώδης συζήτηση για το ...αν ήταν δολοφονία ή μήπως "αυτοκτονία", είχαν αναπόφευκτα ένα αρνητικό βάρος επάνω σε πολλά

πράγματα (όπως οι συνειδήσεις, οι σχέσεις, οι αξίες και τα συναισθήματα) που δοκιμάζονταν και έπαιρναν μέρα με τη μέρα μια κατεύθυνση προς το χειρότερο.

Τελικά και οι πιο σταθερές αξίες ενός αγώνα, διακυβεύονται μπροστά στη δίνη των προσωπικών αδιεξόδων και των σκοπιμοτήτων, όταν όποιος δεν έχει μάθει να ζυγίζει τις δυνάμεις του και να μετρά τα βήματά του, βρεθεί αντιμέτωπος με το ανυπολόγιστο κόστος τους.

Περιέχουν όμως και κάτι από τη χριστιανική μοιρολατρία οι καταστάσεις αυτές που βγάζουν μόνο μάρτυρες μέσα στην οδύνη, αλλά ποτέ δεν βγάζουν κανένα εξεγερμένο μέσα στην πράξη. Όπως συμβαίνει με κάθε μάρτυρα, έτσι και αυτοί που ορίζουν τους εαυτούς τους σαν *θύματα* των άλλων, αναγνωρίζουν στον κόσμο την πηγή της δυστυχίας τους και είναι πολύ δύσκολο να κάνουν κάποια αυτοκριτική βρίσκοντας τα κίνητρα που προσφέρει η ζωή, για να διεξάγουν έναν ειλικρινή αγώνα για την ελευθερία.

Η παρακμή αυτή δεν είναι ποτέ δυνατόν να καλυφθεί πίσω από τον μανδύα μιας ηθικολογίας που ταυτίζεται με την ηθική της κοινωνικής υποδούλωσης η οποία αποκηρύττει κάθε παραβατικότητα, εξιδανικεύει κάθε μορφή συντήρησης και επιβίωσης -που μόνο η νομιμότητα διαφυλάττει-, καθιστώντας επιτρεπτή την συνοδοιπορία με τους δεσμοφύλακες της ζωής μας.

Δεν είναι απαραίτητο η συνέχεια να είναι μιά επανάληψη των ίδιων φαινομένων, αν και οι παγιωμένες πια νοοτροπίες που τα προκαλούν έχουν στοιχειώσει ανάμεσά μας. Μπροστά στην ηγεμονική διάθεση ή την ανάγκη της όποιας «αγωνιστικής» επιβίωσης, μπορεί να δούμε δημόσια ν'απαξιωνονται, ν'αποκηρύττονται και άρα, άμεσα ή έμμεσα, να καταδιώκονται σύντροφοι για αντιλήψεις ή πρακτικές «αντικειμενικά» μη-αρεστές. Αυτή την τακτική φαίνεται ν'ακολουθούν κι οι λάτρεις «της μέσης συνείδησης του κινήματος»(!) ή αλλιώς, μιας αυτάρκειας μετριότητας. Αυτό απαιτεί τον κατακερματισμό και την ομοιομορφία και επιτυγχάνεται απομονώνοντας ο,τιδήποτε εξέχει του σχηματισμού. Τη συνέχεια μπορεί να την αναλάβει το ίδιο το κράτος.

Η αποκήρυξη και ο εξοστρακισμός συντρόφων αρμόζει άλλωστε στους χώρους ή στις δομές όπου δεσπόζει ο συγκεντρωτισμός και η κατηλεία του αγώνα.

“Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας και όχι το κόλπο μας”

Ο αγώνας δεν μπορεί να είναι το άλλοθι στα αδιέξοδα που οδηγούνται ορισμένοι από μόνοι τους, πολύ περισσότερο δεν μπορεί να γίνεται άλλοθι για απαράδεκτες συμπεριφορές. Η “πολιτική” στήριξη τέτοιων καταστάσεων που εμπεριέχουν κάθε άλλο παρά προτάγματα αντίστασης και εξέγερσης δεν μπορεί να ονομαστεί αλληλεγγύη, αφού ούτε η αμοιβαιότητα ούτε κανένα άλλο στοιχείο αυτής της έννοιας υπάρχει σε τέτοιες περιπτώσεις.

Η αλληλεγγύη υποδηλώνει την *εγγύηση* που ο ένας αποτελεί για τον άλλο. Στις σχέσεις που υπάρχει μεσολαβητής δεν μπορεί να υπάρξει αλληλεγγύη ανάμεσα στα δύο μέρη, αφού μόνο ο μεσολαβητής εγγυάται τη συνύπαρξη. Έτσι η αλληλεγγύη δεν μπορεί

παρά να ισχύει σε σχέσεις αυτοοργανωμένες, καθοριζόμενες άμεσα απ'τα ίδια τα υποκείμενα που τις δημιουργούν. Σε μια κοινωνία που η μεσολάβηση σε κάθε πεδίο της ανθρώπινης δραστηριότητας, απ'τη γέννηση ως το θάνατο, είναι θεσμοθετημένη και απαράβατη στην υπό κρατική εξουσία κοινωνική συνύπαρξη, η αλληλεγγύη γεννιέται και υπάρχει μόνο μεταξύ αυτών που πολεμούν για τον επαναστατικό σκοπό του αυτοκαθορισμού τους και πραγματώνεται στους κόλπους των αγώνων για την κοινωνική απελευθέρωση.

Κάθε μορφή αντίστασης που έχει τη δύναμη να πλήττει την κρατική εξουσία, δημιουργεί αλληλέγγυα σχέση με κάθε άλλο μέτωπο του κοινωνικού πεδίου. Η αλληλεγγύη αναπτύσσεται μέσα στους αγώνες και μόνο κατά τη διάρκεια που πραγματώνονται, ακόμα κι αν οι αγώνες αυτοί δεν συναντιούνται άμεσα, αλλά από διαφορετικά σημεία του κοινωνικού πεδίου, βάλλουν ενάντια στον ίδιο εχθρό, το κράτος.

Απ'τη φύση της λοιπόν η αλληλεγγύη δεν μπορεί παρά να αποτελεί μια εχθρική προς τον υπάρχοντα κόσμο συνιστώσα του αγώνα. Όπου απουσιάζει το επαναστατικό πρόταγμα, οι σχέσεις δομούνται στη βάση αξιών της κυρίαρχης πραγματικότητας, όχι όμως της αλληλεγγύης. Η χρήση της έννοιας αυτής σε σχέσεις άσχετες με τον αγώνα, έχει σαν αποτέλεσμα ν'αλλοιώνεται και να προσβάλλεται ο επαναστατικός αυτός τρόπος κοινωνικότητας, αφού αποξενώνεται από την ανατρεπτική του φύση.

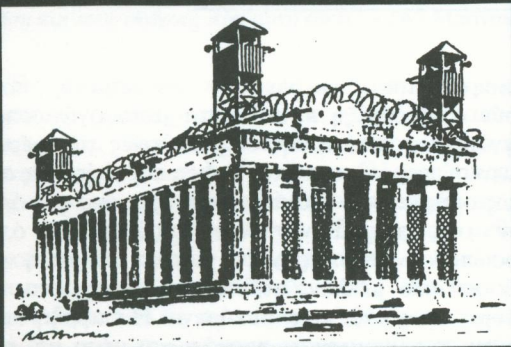
Ούτε η αλληλεγγύη, ούτε ο ίδιος ο αγώνας μπορούν να υπηρετούν ζητήματα υποχρέωσης ή σύνδρομα ενοχής. Το χρέος που ο καθένας έχει είναι πρώτα απέναντι στον ίδιο του τον εαυτό, να προχωρά διαρκώς στη δύσβατη, αλλά συγχρόνως ωραία πορεία της αντίστασης.

Διανύουμε μια περίοδο έτσι κι αλλιώς δύσκολη. Οι εκπρόσωποι της εξουσίας έχουν χαρακτηρίσει την εποχή αυτή που τα πάντα αποδιαρθρώνονται για να χτιστούν εκ νέου, περίοδο «*δημιουργικής καταστροφής*». Ο όρος αυτός που τα αφεντικά ιδιοποιούνται απ' τον αναρχικό αγώνα -για να χαρακτηρίσουν τα δικά τους σχέδια για το πέρασμα από την “παλαιά” σε μιά “νέα κοινωνική τάξη πραγμάτων”- κατονομάζει τη σφοδρή σύγκρουση που πραγματώνεται ήδη από χρόνια με διαρκώς αυξανόμενη ένταση, ανάμεσα στα δύο αντίπαλα στρατόπεδα του κοινωνικού πολέμου: τους καταπιεσμένους και την εξουσία των ηγετικών ομάδων του κόσμου.

Μια τέτοια εποχή δεν μπορεί παρά να γεννά διαρκώς εκπλήξεις, αφού «*κυριαρχούν*» οι θεωρίες που αποκαλύπτουν τους ανθρώπους και που ωθούν σε καθοριστικές αποφάσεις τόσο τους δυνατούς, όσο και τους αδύνατους» (Νίτσε). Οι κοινωνικές αντιστάσεις που ήδη υπάρχουν κι αυτές που πρόκειται να εμφανιστούν, διαμορφώνουν ένα όλο και πιο εύφορο έδαφος για ν' αναδιοργανωθούμε και να επιχειρήσουμε τις νέες μας επιθέσεις. Μ'αυτόν τον τρόπο εξάλλου μπορούμε να απαντήσουμε αποφασιστικά και για τους νεκρούς του κοινωνικού πολέμου.

“Όλα τα ρολόγια δείχνουν τους ανέμους που θάρθουν...”

ΔΥΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ Γενάρης '97

**Δεν θέλουμε μια κοινωνία αιχμάλωτων
ανθρώπων στο στρατόπεδο συγκέντρωσης
του κράτους, της ωμής δικτατορίας
των πολιτικών και οικονομικών αφεντικών,
ενδεδυμένης το μανδύα
της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας.**

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΔΙΚΑΙΗ

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ
ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ '95**

Δίκες: 3 Φλεβάρη και 11 Μάρτη, Φυλακές Κορυδαλλού

Κύκλος Αναρχικών

Στην περίοδο που διανύουμε, κυριαρχεί ανάγλυφο το -γεμάτο απρόοπτα- τοπίο της κοινωνικής αναταραχής. Οι επιμέρους ανταρσίες που ήδη εκδηλώνονται και που διαρκώς πυκνώνουν, δείχνουν πως έχει ανοίξει ο δρόμος για μια σκληρή σύγκρουση ανάμεσα σε ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας και το κράτος.

Κανένα από τα μέτωπα αυτά του κοινωνικού πολέμου δεν φαίνεται πως μπορεί να κλείσει οριστικά, τουλάχιστον στο άμεσο μέλλον. Απεργίες (όπως αυτή των ναυτεργατών) απλώς αναστέλλονται και αντιστάσεις τοπικών κοινωνιών (όπως η εξέγερση των χωριών Βαρβάρα και Ολυμπιάδα) αναμένεται να επανέλθουν στην επιφάνεια, με μεγαλύτερη ίσως οξύτητα. Παράλληλα, οι αγρότες ξεκινώντας ένα νέο κύκλο κινητοποιήσεων, αντιπλέκονται στο ξεκλήρισμα ενός μεγάλου μέρους της κοινωνίας της υπαίθρου, που επιβάλλει το κεφάλαιο με την αναδιάρθρωση του τρόπου παραγωγής.

Η υλοποίηση του εγκυκλοντισμού, που τα αφεντικά παρουσιάζουν σαν «μονόδρομο» για όλη την κοινωνία, απαιτεί τη διάλυση των παλιών πολιτικών, οικονομικών ακόμα και πολιτισμικών δομών, με σκοπό την ανασυγκρότηση μιας κοινωνίας προσαρμοσμένης στα δεδομένα της νέας εποχής της κυριαρχίας και για να επιτευχθεί κάτι τέτοιο, χρειάζεται μια συνολική αναμέτρηση με την κοινωνία σε όλα τα επίπεδα της ζωής.

Αυτή η κοινωνική αναταραχή μόνο φαινομενικά εξαντλείται σε ένα στενά οικονομικό επίπεδο. Σε μια εποχή που η εξουσία αρνείται κάθε συνδιαλλαγή με τους καταπιεσμένους, καθιστώντας στην ουσία ανεδαφική κάθε διαπραγμάτευση με τα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας, τα διεκδικητικά χαρακτηριστικά που φέρουν αυτοί οι αγώνες άμυνας ενάντια στην παραπέρα υποβάθμιση των κοινωνικών και οικονομικών όρων ζωής, δεν μπορούν παρά να αποτελούν την αιχμή μιας αντιπαράθεσης που φέρει στο βάθος της πολιτικά και πολιτισμικά χαρακτηριστικά, τα οποία θα έρχονται στην επιφάνεια όσο περισσότερο οξύνεται η κοινωνική σύγκρουση.

Κάτω από την πίεση των διακρατικών συμφωνιών που επιτάσσει ο διεθνής ανταγωνισμός της οργανωμένης εξουσίας, συρρικνώνονται για το ελληνικό κράτος τα περιθώρια πολιτικού

ελιγμού. Με την προώθηση και ενίσχυση αντιδικιών μεταξύ κομμάτων της κοινωνίας, κατά τη διάρκεια απεργιών και κινητοποιήσεων, το κράτος επιδιώκει να καταδείξει ότι κατέχει ένα διαιτητικό ρόλο αναγκαίο για τη συνοχή του κατακερματισμένου κοινωνικού ιστού. Με την επινόηση του περιβόητου «κοινωνικού αυτοματισμού», δηλαδή της «αυθόρμητης» εναντίωσης της κοινωνίας απέναντι σε αυτούς που με τους αγώνες τους «εμποδίζουν την ομαλή λειτουργία της», επιχειρεί να αποσπάσει την κοινωνική συναίνεση που του είναι απαραίτητη για την καταστολή κάθε κοινωνικής αντίστασης.

Η ωμή δικτατορία του κράτους και του κεφαλαίου επιδιώκει με τη βία και τον εκφοβισμό να εξαλείψει από τη συνείδηση όσων αγανακτούν μέσα στην αυξανόμενη καταπίεση και εξαθλίωση, κάθε ιδέα αντίστασης, ποινικοποιώντας όλες αυτές τις μορφές αγώνα που μέχρι χτές φαίνονταν να αποτελούν αναφαίρετο «δικαίωμα» ενός άγραφου κοινωνικού δικαίου.

Αν με την καταστολή της εξέγερσης του Πολυτεχνείου '95, άρχισε να καταρρέει το δημοκρατικό προσωπείο της εξουσίας, σήμερα, ένα χρόνο μετά, εξανεμίζονται ολοένα και περισσότερο οι δημοκρατικές αυταπάτες μεγάλων κομμάτων της κοινωνίας, αποκαλύπτοντας το αληθινό πρόσωπο μιας ωμής και βίαιης εξουσίας, έτοιμης να τσακίσει κάθε κοινωνική αντίσταση που πρόκειται να εκδηλωθεί.

Μέσα σε αυτή την περίοδο του γενικευμένου κοινωνικού αναβρασμού και της διογκούμενης κρατικής τρομοκρατίας, πρόκειται να εκδικαστεί η έφεση των 137 από τους συλληφθέντες του Πολυτεχνείου '95 στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού. Το κράτος με αυτή τη δίκη επιδιώκει όχι μόνο την τρομοκράτηση των συγκεκριμένων ατόμων και ενδεχομένως την παραδειγματική τιμωρία όσων παραμένουν αμετανόητοι στις θέσεις τους στον κοινωνικό πόλεμο που διεξάγεται σήμερα, αλλά και ευρύτερα τον πολιτικό παροπλισμό εκείνων των υποκειμένων που μέσα από τη δράση τους διατηρούν ζωντανό το πρόταγμα της αυτοοργάνωσης, της αντίστασης και της αλληλεγγύης.

Τέλος, με αυτή τη δίκη, επιδιώκεται η εγκληματοποίηση της ίδιας της πρακτικής της εξέγερσης, προς παραδειγματισμό ολόκληρης της κοινωνίας. Μέσα σε ένα κλίμα γενικευμένης κοινωνικής αστάθειας, είναι σημαντικό για την εξουσία να εμφανίσει σαν ανεδαφική, εγκληματική και παράλογη οποιαδήποτε ιδέα ριζικής άρνησης του υπάρχοντος κόσμου.

Κάθε αγώνας σήμερα σε όποιο πεδίο του κοινωνικού πολέμου κι αν εκδηλώνεται, είναι υποχρεωμένος είτε να παραδοθεί στη διαμεσολάβηση και την ήττα, είτε να επιχειρήσει μια διευρυνόμενη κοινωνική σύγκρουση με το κράτος και τους μηχανισμούς του.

Κάθε αγωνιζόμενο κοινωνικό κομμάτι -σήμερα περισσότερο παρά ποτέ- είναι υποχρεωμένο είτε να υπερβεί τη μερικότητα της οπτικής του, επιχειρώντας να αγγίξει με τη δράση του ευρύτερα κομμάτια των καταπιεσμένων, είτε να οδηγηθεί στη φθορά και το μαρasmus.

Στο σχέδιο της εξουσίας για την επιβολή σιγής νεκροταφείου στην κοινωνία, με όπλο μας το πάθος για ελευθερία, ας αντιτάξουμε το απελευθερωτικό σχέδιο της κοινωνικής ανατροπής.

**Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ
ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ**

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΚΑΘΕ ΜΕΤΩΠΟ
ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΑΣΙΓΑΣΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ**

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ
ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ '95**

Γενάρης '97- Κύκλος Αναρχικών

Αφίσα και προκήρυξη που κυκλοφόρησαν πριν τις δίκες.

ΤΑ ΕΦΕΤΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '95

«... Ο επαναστατικός αγώνας είναι όπως μια φουρτουνιασμένη θάλασσα ενάντια στην οποία η πάλη θα ήταν μια άσκοπη τρέλα, επιβάλλεται να προσαρμοστούμε στην κατεύθυνση των κυμάτων κολυμπώντας άλλοτε με δύναμη κι άλλοτε απαλά, συλλαμβάνοντας την ορμή της ζωής που η θάλασσα κρύβει μέσα της, για να φθάσουμε στον επιθυμητό σκοπό. Η δύσκολη τέχνη του κολυμβητή κρύβει το πολιτικό νόημα της μειοψηφικής δράσης. Αυτή η τελευταία θέτει σε έμφαση το ταξικό της νόημα, όταν εκρήγνυται απρόσμενα σαν καρπός της επαναστατικής μνήμης ή σαν ένδειξη για την παρούσα σύγκρουση...» (Αλ.Μπονάνο, Θεωρία και πρακτική της εξέγερσης.)

Στις 3/2/97 και στις 11/3/97 άρχισε η εκδίκαση των εφέσεων για 150 περίπου απ' τους 500 συλληφθέντες του Πολυτεχνείου '95. Αμέσως μετά τις εκλογές και ένα χρόνο μετά το Πολυτεχνείο του '95, το κράτος έσπευσε να ορίσει, για πρώτη φορά τόσο σύντομα, τις ημερομηνίες διεξαγωγής μιας δίκης στο εφετείο.

Συνεχίζοντας την ίδια τακτική διαχώρισε ξανά τους δικαζόμενους σε ομάδες, προσδιόρισε σαν χώρο την δικαστική αίθουσα των φυλακών Κορυδαλλού, όρισε έκτακτη σύνθεση έδρας ώστε να μην αναβληθεί η δίκη λόγω της ταυτόχρονης απεργίας της ΑΔΕΔΥ, ενώ ορίστηκε και η ταυτόχρονη εκδίκαση της αντέφεσης του εισαγγελέα για την πρωτόδικη απαλλαγή από την κατηγορία της "σύστασης και συμμορίας". (Ας σημειωθεί ότι η μη παρουσία των κατηγορούμενων είτε άμεσα, είτε μέσω των δικηγόρων τους, θα σήμαινε τη διατήρηση της αρχικής ποινής των 40 μηνών). Αυτή η σπουδή εξηγείται με βάση κυρίως δύο στοιχεία:

1) Τον ίδιο το χαρακτήρα του εγχειρήματος στο Πολυτεχνείο. Μέσα απ' τα προτάγματα που έθεσε στην πράξη, την μαζικότητά του, την κοινωνική πόλωση που προκάλεσε ως εξεγερσιακό γεγονός, διαφάνηκε και η επικινδυνότητα που εμπεριείχε, εκείνη τη στιγμή, για την εξουσία. Επικινδυνότητα που δυνητικά εξακολουθεί να υπάρχει, εφόσον υποκείμενα που συμμετείχαν σε αυτό, παραμένουν σταθερά στις θέσεις τους μέσα στον κοινωνικό αγώνα. Η εγκληματοποίηση της εξεγερτικής πρακτικής, η εμφάνιση της ριζικής άρνησης του υπάρχοντος κόσμου ως ανεδαφικής και παράλογης κι η εξουδετέρωση των ατόμων που την οικειοποιούνται και δρουν ανάλογα, είναι μια πάγια κι ιδιαίτερα επιτακτική στις σημερινές συνθήκες ανάγκη της εξουσίας.

2) Τα σύγχρονα κοινωνικά και πολιτικά δεδομένα. Διανύουμε μια περίοδο έντονων κοινωνικών αναταραχών που αντλούν τις αιτίες ή τις αφορμές τους απ' την γενικευμένη επίθεση κράτους και κεφαλαίου ενάντια σε πλατιά κοινωνικά στρώματα, στο όνομα του εκσυγχρονισμού σύμφωνα με τις επιταγές της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κάτω απ' το φόβητρο της "επιβίωσης" στις νέες συνθήκες του διεθνούς ανταγωνισμού. Ενόψει της επιβολής οριακών συνθηκών διαβίωσης σε μαζική κλίμακα και της ελαχιστοποίησης των περιθωρίων ρύθμισης των αντιθέσεων (μέσω του "διαλόγου" και της διαμεσολάβησης), η ταξική σύγκρουση διευρύνεται, περιλαμβάνοντας όλους όσους βλέπουν καθημερινά τους όρους ζωής τους να συνθλίβονται και συχνά παίρνει δυναμικές μορφές. Γι αυτό το λόγο, η εξουσία (ειδικά μετά την πρόσφατη αναδιαμόρφωσή της στο πολιτικό προσκήνιο) επιχειρεί να αντιμετωπίσει άμεσα

και αποφασιστικά εκείνα τα υποκείμενα που προωθούν στην πράξη προτάγματα αυτοοργάνωσης, αλληλεγγύης και αντίστασης στις επιλογές της, μέσω του πολιτικού παροπλισμού τους, της υποβολής τους σε καθεστώς ομηρίας και εξουθένωσης, όχι μόνο για ό,τι υπήρξαν στο παρελθόν, αλλά κυρίως για ό,τι αντιπροσωπεύουν στο παρόν και για ό,τι μπορούν, να υλοποιήσουν στο μέλλον, στέλνοντας ταυτόχρονα κι ένα μήνυμα προς κάθε αντιστεκόμενο. Η επιβολή των νέων όρων της κυριαρχίας περνάει και μέσα απ' τις μαζικές συλλήψεις, τις πολιτικές δίκες και την αυξανόμενη τρομοκρατία κάθε χώρου αντίστασης (π.χ η πρόσφατη περίπτωση των αγροτών).

Οι δικαστές και οι πολιτικοί τους προϊστάμενοι, έχοντας το προηγούμενο της έντονης αντιπαράθεσης που συνάντησαν κατά την προδικασία και την αρχική δίκη των 137, αυτή τη φορά προσπάθησαν να ισορροπήσουν καλύτερα πάνω στην αντίφαση του να διασφαλίσουν, απ' τη μια, μια σειρά αυθαίρετες διαδικασίες και, απ' την άλλη, να διατηρήσουν την επίφαση δημοκρατικής νομιμότητας που επικαλούνται, για να αντλήσουν την κοινωνική συναίνεση που χρειάζονται. Η επιλογή του χώρου των φυλακών, είχε σαν στόχο την εκ των προτέρων εξασφάλιση μιας όσο το δυνατόν πιο ομαλής κι ανώδυνης, για το κράτος και τους μηχανισμούς του, διαδικασίας και την ολοκλήρωσή της σε συνθήκες σιωπής. Οι δικαστές, έχοντας επίγνωση της ολοκληρωτικής έλλειψης αποδεικτικών στοιχείων ενοχής σε σχέση με το κατηγορητήριο, διαχώρισαν τους ενόχους και τους αθώους με αποκλειστικό κριτήριο τις πολιτικές πεποιθήσεις και τα κοινωνικά φρονήματα των συλληφθέντων, όπως αυτά εκτέθηκαν στη διάρκεια της δίκης. (Γεγονός που είναι αποκαλυπτικό ως προς το τι επιφυλάσσεται σε ανάλογες περιπτώσεις στους κοινωνικούς χώρους αντίστασης).

«...Μέσα στην κοινωνική σύγκρουση, τα υποκείμενα που ενεργούν στην κατεύθυνση μεταβολής των υπαρχουσών συνθηκών της ταξικής σχέσης, διαισθάνονται με ιδιαίτερο τρόπο αυτήν την κατάσταση της (ημιτελούς) δράσης. Εδώ οι επιπτώσεις μιας αβεβαιότητας ή μιας αμφιταλάντευσης είναι

πολύ πιο σοβαρές και μεταφράζονται σε αρνητικές όψεις, συχνά αντίθετες στις προθέσεις που είχαν εμπνεύσει τη δράση και τους στόχους που αυτή έθετε...» (Αλ.Μπονάνο).

Το γεγονός ότι, πριν και κατά τη διάρκεια των δικών, η δραστηριοποίηση, που υπήρξε από τους αναρχικούς, ήταν αναντίστοιχη προς τη πολιτική σημασία τους, με ενδεικτική την έλλειψη ακόμη και μιας ανοιχτής συζήτησης με αφορμή αυτές τις δίκες, δεν οφείλεται τόσο στις διάφορες μεθόδους εκφοβισμού που εφαρμόστηκαν από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, στο διάστημα που μεσολάβησε από τις συλλήψεις μέχρι την εκδίκαση των εφέσεων· οφείλεται κυρίως στις μεταλλαγές που υπέστησαν όλο αυτό το διάστημα, οι αναρχικοί, λόγω γενικότερων παραγόντων.

Το Πολυτεχνείο '95 υπήρξε ένα γεγονός τομή το οποίο επέδρασε ραγδαία και καταλυτικά πάνω στις προϋπάρχουσες συνθήκες του αγώνα και τις αντιλήψεις γύρω από αυτόν. Όσοι δεν είχαν προβλέψει ή διαισθανθεί τις αλλαγές που αναπόφευκτα επέρχονταν και δεν είχαν προετοιμαστεί ώστε να ανταπεξέλθουν στη ρευστότητα των καιρών με κριτήριο την συνέχιση του αγώνα, βρέθηκαν στη δυσάρεστη θέση της προϊούσας υπαναχώρησης και της μερικής ή ολικής αποστασιοποίησης απ' το γεγονός, νιώθοντας ότι από ένα σημείο κι έπειτα, αδυνατούσαν να βαδίσουν πάνω στο έδαφος που άφησε πίσω του το Πολυτεχνείο. Αυτή η θέση, ορατή από πολύ νωρίς, έπαιξε έντονο ρόλο ειδικά στο ζήτημα της αντιμετώπισης του φαινομένου των μετανιωμένων. Το ότι σε ένα εξεγερσιακό γεγονός θα βρίσκονται και άτομα που δεν θα μπορούν, στη συνέχεια, να σηκώσουν ούτε στο ελάχιστο το βάρος του, αυτό είναι πάντα πιθανόν· όμως ο τρόπος που το αντιμετωπίζει κανείς είναι αποτέλεσμα του τρόπου που αντιμετωπίζει συνολικά το γεγονός και ταυτόχρονα καθοριστικό στοιχείο στην πορεία του αγώνα. Η στάση ως προς αυτό το φαινόμενο ήταν βασικής και καίριας σημασίας (ειδικά στην περίοδο των πρώτων δικών), επειδή ακριβώς αφορούσε αυτή την πορεία επηρεάζοντας τις συνειδήσεις όσων αντιμετώπιζαν την καταστολή.

Η εμμονή αρκετών στην ανοχή αυτού του φαινομένου της μετάνοιας των “καλών παιδιών”, στη μη απαξίωσή του και κατ'επέκταση η εξομίωση όσων πρακτικά διαχωρίζονταν μεταξύ τους, σε σχέση με το Πολ/χνείο '95 (άλλοι στηρίζοντας τις επιλογές τους στον αγώνα κι άλλοι αναιρώντας τες), είχε σαν αποτέλεσμα την αποδυνάμωση και διαστροφή των ποιοτικών στοιχείων που είχαν αναδειχθεί μέσα από το εγχείρημα (π.χ. τη μετατροπή της αλληλεγγύης σε πράξη φιλανθρωπίας), καθώς και την υπονόμηση του εδάφους που είχε κληρονομηθεί από αυτό (π.χ τις μαζικές συνελεύσεις) και στο οποίο βρίσκονταν μέχρι τότε όσοι αναγνώριζαν την ανάγκη (συν)διαμόρφωσης μιας παραπέρα δράσης. Όταν όμως ο αγώνας ανακόπτεται σε ένα βασικό και καίριο σημείο του, υποχωρεί, δημιουργώντας ή ενισχύοντας τις προϋποθέσεις για την εμφάνιση φαινομένων απογοήτευσης, απόρριψης ή μεταμέλειας.

Σε αυτές τις συνθήκες βρήκαν το έρεισμά τους οι πολιτικοί εκφραστές της ηττοπάθειας, της οριοθέτησης του αγώνα από τη σκοπιά των δυσμενών -συνήθως προκαταλαμβάνομενων- συνεπειών του και της παρουσίας των αγωνιστών σαν θύματα της κρατικής

καταστολής, ούτως ώστε να εκδηλώνεται συστηματικά μια επίθεση υποτίμησης, διαστρέβλωσης και απαξίωσης του γεγονότος παρόμοια με αυτήν που δέχτηκαν στο παρελθόν κι άλλα τέτοια γεγονότα όπως το Πολ/χνείο τον Οκτώβρη του '91 και το Πολ/χνείο του '94. (Η «εξέλιξη» στο ζήτημα της απαξίωσης αυτών των εγχειρημάτων βρίσκεται στο εξής: ενώ το 1991 κατηγορούσαν συλλήβδην τους εξεγερμένους νεολαίους ως «ανεγκέφαλους χουλιγκάνους» και τους αναρχικούς ως «εργολάβους της σύγκρουσης», το 1995 μπροστά στις εκατοντάδες πλέον καταληψίες, οι εργολάβοι της διαμεσολάβησης, άρχισαν να μιλούν για μια νεολαία που έχει λόγους να ξεσηκώνεται κι εστίασαν τις επιθέσεις τους μόνο στους αναρχικούς, επειδή «έχουν μιά αδιέξοδη λογική σύγκρουσης»). Οι πρωτοβουλίες που πάρθηκαν στη συνέχεια από συντρόφους με σκοπό να ξαναβρεθεί ο κόσμος που εμφορούνταν από ένα πνεύμα αντίστασης και να δραστηριοποιηθεί στη βάση των ατομικών συλλήψεων που προέκυπταν για το Πολ/χνείο '95 -χωρίς να περιορίζει κατ'ανάγκη την οπτική του σε αυτές-, παρόλο που αποτελούσαν συγκεκριμένες απόπειρες υπέρβασης αυτής της φθοροποιάς κατάστασης, προσέκρουσαν πάνω σε αυτήν συναντώντας την σε προχωρημένο στάδιο. (Ενδιάμεσα άλλωστε συνέβησαν και τα εκφυλιστικά φαινόμενα του Ιούλη '96).

Μέσα από αυτές τις πρωτοβουλίες (για την Τ.Βεζυρτζόγλου και το Θ.Οικονόμου), μολονότι δεν ανακόπηκε η βούληση δραστηριοποίησης όσων αντιλαμβάνονταν την κρισιμότητά τους, καταδείχτηκε σε ποιά έκταση είχε υποχωρήσει το έδαφος για την όποια συλλογική δράση. Οι πράξεις αλληλεγγύης και αντιπληροφόρησης, χωρίς να χάνουν τη σημασία τους, υποχρεώνονταν εκ των πραγμάτων να εκδηλώνονται μεμονωμένα σε μια κλίμακα περιορισμένη, υποδεέστερη των προσδοκιών που υπήρχαν και των αναγκαιοτήτων που τίθονταν. Όσοι σύντροφοι, ελλείψει διορατικότητας ή για οποιοδήποτε άλλο λόγο, αντιμετώπισαν αυτές τις στιγμές του αγώνα με τρόπο αποσπασματικό κι ευκαιριακό ή επέδειξαν αδιαφορία, αφήφώντας τη σημασία τους για το παρόν και το μέλλον, θα συνειδητοποιούσαν εκ των υστέρων τις γενικότερες συνέπειες αυτής της στάσης.

Μοιραία, ο τρόπος που θα αντιμετωπίζονταν και τα εφετεία κατέληξε να εννοείται σε μεγάλο βαθμό σαν μια προσωπική υπόθεση του καθενός. Ό,τι χάθηκε όλο το προηγούμενο διάστημα, δεν μπορούσε να

ξανακερδηθεί την τελευταία στιγμή ενόψει των δικών. Η συνάντηση που καλέστηκε πρόχειρα και εξ ανάγκης, λίγο πριν την δίκη, έπεσε αναπόφευκτα στο κενό, ακριβώς γιατί ως εκείνη τη στιγμή είχε απουσιάσει ή είχε υπονομευτεί η βούληση συλλογικής αντιμετώπισης της καταστολής σαν σημείο για την παραπέρα ανάπτυξη του αγώνα.

Πολύ δε περισσότερο, αυτή η ζωτικής σημασίας - πλην όμως κατατρωθείσα σε εκείνες τις συνθήκες- δυνατότητα συλλογικής δράσης δε μπορούσε να υποκατασταθεί στη συνέχεια από λογικές άσχετες με το χαρακτήρα του Πολ/χνείου '95 κι από άτομα εχθρικά προς αυτό. Μετά το τέλος του πρώτου εφετείου και με δεδομένο τον οριακό διαχωρισμό των δικαζόμενων σε αυτό, σε καταδικασθέντες εξεγερμένους και αθωωθέντες μετανιωμένους, μερικοί από τους δικαζόμενους στο δεύτερο εφετείο πήραν μιá πρωτοβουλία προσέγγισης πολιτικών μαρτύρων από το χώρο του αριστερισμού με στόχο τη διαμόρφωση μιας «ενδιάμεσης» υπερασπιστικής γραμμής. Αυτή η διαδικασία, στο βαθμό που καθοριζόταν από τη συμμετοχή των συγκεκριμένων υπερασπιστών και την έκφραση των πολιτικών τους απόψεων (π.χ. περί προάσπισης του ασύλου απ' τους καταληψίες, περί εγκλωβισμού τους, κ.λπ.) δεν εγγυόταν τίποτα περισσότερο από την διαστρέβλωση των γεγονότων του Πολ/χνείου.

Υπήρξαν επίσης άλλοι, αναρχικοί, που πρότειναν τη μη-συμμετοχή σε αυτές. Στις δεδομένες όμως συνθήκες, η απουσία απ' τα δικαστήρια δεν μπορούσε βέβαια να έχει το χαρακτήρα που είχε η μαζική αποχώρηση των 137 από την πρώτη δίκη σε ένδειξη έμπρακτης καταγγελίας της διαδικασίας και ως αποτέλεσμα της ρήξης τους με τους θεσμούς. Η πρόταση της μη παρουσίας στα εφετεία, ενώ απουσίαζαν οι όροι της πρώτης δίκης (π.χ. μαζικές συνελεύσεις συντρόφων, επιθυμία συνεννόησης μεταξύ τους, επιθετικές διαθέσεις, πολωμένη κοινωνική κατάσταση με βάση το γεγονός, γενικευμένη κατακραυγή για τις αυθαιρεσίες των αρχών κ.λπ.), αλλά ακόμα κι η βούληση διαμόρφωσης κάποιων αντίστοιχων όρων από την μεριά όσων την έθεσαν, κι ενώ δεν αποτελούσε μέρος ενός γενικότερου σχεδίου δράσης, ούτε εντασσόταν σε μια διαδικασία συζήτησης, εμπεριείχε έναν α π ο σ π α σ μ α τ ι κ ό

χαρακτήρα. Επιπλέον ερχόταν και σε αντίφαση με το γεγονός ότι οι ίδιοι είχαν καταθέσει στο παρελθόν αλληπάλληλες αιτήσεις προς τις δικαστικές αρχές, είτε για αναβολή της δίκης, είτε για ακύρωσή της, είτε και για τη άσκηση της έφεσης στην οποία εκπροσωπούνταν από πληρεξουσίου δικηγόρους, με αποτέλεσμα ύστερα από όλα αυτά να επιτείνεται η σύγχυση. Η πρόταση για την παρουσία ή όχι ενός αναρχικού σε μια δίκη κρίνεται κατά τη γνώμη μας με βάση τις συνθήκες που επικρατούν, τις δυνατότητες που πιθανώς υπάρχουν ή δημιουργούνται και βέβαια τα ενδεχόμενα αποτελέσματά της. Το να υποκαθίστανται αυτού του είδους τα κριτήρια από γενικόλογες αρχές του τύπου: «οι νόμοι κι οι θεσμοί ισχύουν γι αυτούς που τους αποδέχονται και τους επικαλούνται» δεν απαντάει στο πρόβλημα της καταστολής, αλλά μάλλον αποκαλύπτει την αδυναμία προσδιορισμού ή προώθησης συγκεκριμένων τρόπων πάλης για την αντιμετώπιση των ζητημάτων που προκύπτουν από αυτό.

«... Ο άνθρωπος είναι ισχυρός μόνο όταν είναι αληθινός, όταν μιλάει κι ενεργεί σύμφωνα με τις πιο βαθιές του πεποιθήσεις...» (Μ.Μπακούνιν).

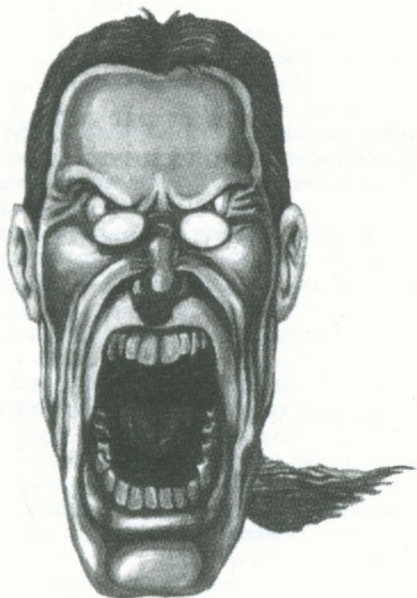
Ο ρόλος των συντρόφων οι οποίοι και σε αυτές τις συνθήκες διατηρούσαν ζωντανό το πνεύμα της εξέγερσης υπήρξε καθοριστικός στην εξέλιξη των δικών. Χάρη στη δική τους παρουσία νοηματοδοτήθηκε για άλλη μια φορά και πολύπλευρα η εξέγερση στο Πολυτεχνείο, αποκαλύπτοντας τη σύνδεσή της με τους αγώνες του σήμερα. Μέσα από τη συνολική στάση τους, τις τοποθετήσεις ή την απαξίωση απεύθυνσής τους προς τους φορείς της νομιμότητας, προσδιορίστηκε σαφώς και το όριο ανάμεσα σε αυτούς και τους μετανιωμένους. Όσοι στέκονταν απέναντι στους δικαστές όπως ακριβώς είχαν σταθεί κι απέναντι στουςμπάτσους το πρωί της σύλληψής τους, βρισκόνταν σε φανερή αντίθεση με όσους εξιστορούσαν χαμηλόφωνα στους δικαστές τις συνθήκες του «αναπάντεχου» εγκλωβισμού τους. Οι πρώτοι αποτελούσαν εν μέρει τη ζωντανή μνήμη των δεύτερων, την έμπρακτη αναίρεση τους και μια μορφή σεινήδησης που δεν είχε λόγους να σιωπά.

Η αποκρουστικότητα αυτής της αντίθεσης μεταξύ των δικαζόμενων επηρέασε σημαντικά ορισμένους από αυτούς, οι οποίοι αν και είχαν προετοιμαστεί ή πιέζονταν να υιοθετήσουν μια εκδοχή εγκλωβισμού, άλλαξαν έγκαιρα τη γνώμη τους προτιμώντας την κοινή αγωνιστική στάση. Απ' αυτή τη μεταστροφή αποδείχθηκε για ακόμη μια φορά ότι η ανοχή του φαινομένου της μεταμέλειας που μερικοί είχαν υιοθετήσει ήδη από την πρώτη δίκη των 137, δεν έκανε άλλο από το ν'ανοίγει το δρόμο στην εξάπλωσή του.

Οι δικαστές αντίκρουσαν με έκπληξη τον σθεναρό τρόπο με τον οποίο ένας μεγάλος αριθμός δικαζόμενων στήριξε τις επιλογές του και σύντομα αφού δεν είχαν τίποτα να αντιπαρατάξουν στις απόψεις που εκφράζονταν, περιορίστηκαν στο να προσπαθούν να εκμαιεύσουν από αυτές κάποια αποδεικτικά στοιχεία σε σχέση με τις κατηγορίες, τα οποία ούτως ή άλλως δεν προέκυπταν από πουθενά! Το ατελέσφορο της προσπάθειάς τους τους έκανε γρήγορα να εστιάσουν σε όσους εκ των υστέρων

επιχειρούσαν ν'ανακατασκευάσουν ή να διαστρεβλώσουν την πραγματικότητα.

Πράγματι, υπήρξαν και δικαζόμενοι οι οποίοι θέλοντας προφανώς να κρατήσουν τα προσχήματα, ψέλλισαν ένα μέρος των αληθινών λόγων της συμμετοχής τους στο εγχείρημα, ανάγοντας όμως την ολονύχτια διάρκειά της όχι στη βάση της ελεύθερης βούλησής τους, αλλά σε μια συνθήκη εξαναγκασμού τους, επιβαλλόμενη από τα ΜΑΤ και τους φασίστες. Αυτή η όψιμη ερμηνεία των γεγονότων ήταν απόρροια των αντιλήψεων που πηγάζουν από όσους βολεύονται στο να υποτιμούν τις εξεγερτικές καταστάσεις, όταν αυτές συμβαίνει να ξεσπούν στο κοντινό τους περιβάλλον, θεωρώντας τες με τρόπο αντεστραμμένο σαν μια επίδειξη δύναμης από την πλευρά των κρατικών μηχανισμών. Παραγνωρίζοντας βέβαια το ότι αν αυτοί οι μηχανισμοί κινητοποιούνται σε τέτοιο βαθμό είναι ακριβώς γιατί, αντιμετωπίζοντας ανεξέλεγκτες κοινωνικές εκρήξεις που η δυναμική τους όχι μόνο δεν κάμπτεται αλλά αντιθέτως εξελίσσεται απειλητικά, δεν φαίνεται να τις υποτιμούν καθόλου και οπεύδουν να τις καταστείλουν εγκαίρως.

Παρά τα κενά που άφηγε κι αυτή η τελευταία εκδοχή εγκλωβισμού σε σχέση με τα γεγονότα όπως αυτά καταγράφονταν από πολλούς άλλους δικαζόμενους, το ζήτημα είναι πως όσοι την πρόβαλλαν ως υπερασπιστική τους γραμμή, βρέθηκαν στη μεριά των μετανιωμένων, μοιραζόμενοι την ίδια τύχη μαζί τους· αυτό συνέβηκε ακριβώς γιατί η διαχωριστική γραμμή δεν αφορούσε μόνο το πώς και το γιατί βρέθηκε κανείς στο Πολυτεχνείο, αλλά και το αν εξακολουθούσε να αναγνωρίζει ότι η παραμονή του εκεί ήταν προϋπάρχουσα επιλογής αγώνα. Αν κάποιος από αυτούς που υιοθετούσαν την εκδοχή του εγκλωβισμού δεν μπορούσε όμως να αποδεχτεί για τον εαυτό του και τη θέση του μετανιωμένου στη δίκη, έπρεπε κάνοντας μια πιρουέτα πλήρους μεταστροφής, να την εγκαταλείψει υιοθετώντας την αντίθετή της, έστω και μόνο για το ελάχιστο χρονικό διάστημα της δίκης, προσδίδοντας έτσι στον όλο χαρακτήρα της ένα ακόμα στοιχείο τέρψης. (Μετά το πέρας όμως των

κρίσιμων στιγμών η προϋπάρχουσα διανοητική σύγχυση και η χαλαρότητα των ηθών συχνά επιστορέφουν). Με αυτή την έννοια ο χαρακτήρας της μετωπικής σύγκρουσης ορισμένων κατηγορούμενων με τους δικαστές ήταν οριακός, γιατί χάραζε τα όρια των υπαρκτών αντιλήψεων επαναφέροντας τες στην αρχική τους γνησιότητα και αφαιρώντας τους κάθε περιττή επικάλυψη. Το δίλημμα ήταν εξαιρετικής σαφής: ή με τους εξεγερμένους ή με τους μετανιωμένους· χώρος για τυχόν ενδιάμεσες αντιλήψεις δεν υπήρχε.

Στις δίκες επίσης καταδείχτηκε ότι η δυναμική ενός εξεγερτικού γεγονότος όσο μεγαλύτερη είναι, τόσο περισσότερο καθορίζει και τις συνειδήσεις των αγωνιστών μετά τη λήξη του. Το Πολυτεχνείο '95 υπήρξε ένα τέτοιο γεγονός διόλου απομονωμένο μέσα στο χρόνο· ήταν συνέχεια όσων προηγήθηκαν και προάγγελος όσων έπονται. Αυτή η εμβέλεια κι η διεισδυτικότητά του είναι η άλλη όψη του αυθόρμητου χαρακτήρα και της σύντομης εκρηκτικής τροχιάς του. Οι δίκες αυτές σαν ένας σταθμός σε σχέση με το γεγονός και μια στιγμή στη συνέχεια του αγώνα, κατέδειξαν τη λειτουργική του αξία και στη σημερινή μοναδική συγκυρία. Παρά την απουσία ενός οποιουδήποτε κοινού σχεδιασμού δράσης που θα οδηγούσε σε μια συλλογική αντιμετώπιση των δικών από πλευράς κινήματος, οι σύντροφοι που παρουσιάστηκαν σε αυτές βρέθηκαν, άλλος περισσότερο κι άλλος λιγότερο, σε μια κοινή θέση.

Από τη μια υπήρχε η προσπάθεια διαστρέβλωσης κι απαξίωσης μιας σημαντικής εμπειρίας αγώνα κι από την άλλη επαπειλούνταν ποινές για όσους εξακολουθούσαν να αναγνωρίζουν σε αυτή μια θετική αναφορά για την παραπέρα δράση τους. Η αξιοπρεπής στάση τους απέναντι στους δικαστές, προϋπάρχοντων αντιλήψεων και της θέσης καθενός μέσα στον ευρύτερο κοινωνικό αγώνα, αποτελούσε ισχυρή απάντηση στην προσπάθεια διαστρέβλωσης του εγχειρήματος και συγχρόνως διαμόρφωνε επιτόπου το έδαφος για μια συλλογική αντιμετώπιση της καταστολής. Ιδιαίτερα πολύτιμη, σε αυτές τις συνθήκες, αποδείχτηκε η προεργασία που είχε γίνει ήδη από ορισμένους συντρόφους οι οποίοι το προηγούμενο διάστημα είχαν δραστηριοποιηθεί στο επίπεδο της αντιπληροφόρησης, της αλληλεγγύης και της οικονομικής ενίσχυσης αναφορικά με τις διώξεις και τις δίκες των εξεγερμένων του Πολυτεχνείου '95. Τελικά, το ότι ξεπεράστηκε ακόμη κι ο κίνδυνος φυλάκισης που για μερικούς πρόβαλλε άμεσα, ήταν ενδεικτική συνέπεια της αξιοποίησης των συνθηκών που είχαν διαμορφωθεί και των δυνατοτήτων που προέκυψαν συλλογικά, καθώς και μια σημαντική παρακαταθήκη για το μέλλον. Τα εξεγερτικά εγχειρήματα, όπως και κάθε μορφή αγώνα, όταν δεν γίνονται αντιληπτά μέσα από μια αποσπασματική, κοντόθωρη κι εσωστρεφή οπτική, αλλά μέσα από τις προοπτικές που ανοίγουν και τις επιδράσεις που προκαλούν συνολικά στον κοινωνικό αγώνα, τότε αποτελούν ένα σημείο συνεύρεσης αγωνιστών στην κατεύθυνση της όξυνσής του και ταυτόχρονα δημιουργούν το έδαφος μιας συλλογικής αντιμετώπισης των κατασταλτικών επιθέσεων που ακολουθούν.

Χ Ρ Ο Ν Ι Κ Ο

Δευτέρα 3 Φεβρουαρίου.

Σε αίθουσα των Γυναικών Φυλακών Κορυδαλλού ξεκινά η εκδίκαση της έφεσης της πρώτης ομάδας των 137, που οι εισαγγελείς είχαν διαχωρίσει από τους 504 συλληφθέντες του Πολυτεχνείου '95, με βάση το "φάκελό" τους, την κοινωνική τους ιδιότητα και την ηλικία τους. Το αυτόφωρο τους είχε επιβάλει ποινή φυλάκισης 40 μηνών το Δεκέμβριο του '95, κρίνοντάς τους ένοχους για "διατάραξη κοινής και οικιακής ειρήνης, απλή συνέργεια σε διακεκριμένες φθορές και προσβολή συμβόλου του ελληνικού κράτους". Στην έφεση των κατηγορουμένων έχει προστεθεί για να συνεκδικαστεί και η αγτέφηση του εισαγγελέα που αφορά την κατηγορία της "σύστασης και συμμορίας", από την οποία πρωτόδικα είχαν όλοι απαλλαγεί.

Από την πρώτη ομάδα των ογδόντα ατόμων, εξήντα παρουσιάζονται. Η δίκη αναβάλλεται για όσους απουσιάζουν και υποβάλλουν δικαιολογητικά μέσω δικηγόρου ή δεν έχουν λάβει κλήτευση. Απορρίπτεται το αίτημα τεσσάρων ατόμων για αναβολή εξαιτίας του ότι εκκρεμεί αίτηση ακυρότητας που έχουν υποβάλει σχετικά με την πρώτη δίκη τους. Σε έναν απ'αυτούς δίνεται αναβολή γιατί δεν έχει κλητευθεί νομότυπα, ενώ για τους άλλους τρεις διατηρείται η αρχική ποινή.

Μετά από γραφειοκρατικά κωλύματα αρκετής ώρας, οι μάρτυρες κατηγορίας ξεκινούν τις καταθέσεις τους. Ο πρώτος μπάτσος μάρτυρας δηλώνει ότι δεν αναγνωρίζει κανέναν και πως δεν ξέρει τίποτα. Ενημερώνει επίσης ότι ο συνάδελφός του δεν μπορεί να παραστεί γιατί βρίσκεται στη Λάρισα, στο μέτωπο των αγροτών. Έκρυθμες μέρες!

Δύο πανεπιστημιακοί που καταθέτουν δεν έχουν να πουν τίποτα ουσιαστικό πάνω στις κατηγορίες και κινούνται σε χαμηλούς τόνους. Μάρτυρες υπεράσπισης, που είναι συγγενείς μετανιωμένων, δηλώνουν ότι τα παιδιά τους εγκλωβίστηκαν στο Πολυτεχνείο, παρουσιάζοντας τους εξεγερμένους ως θύματα είτε της επίθεσης των μπάτσων, είτε των αποφασισμένων αναρχικών είτε τέλος της ίδιας τους της αφέλειας που βρέθηκαν εκεί. Πολλοί κατηγορούμενοι αντιδρούν έντονα ενάντια σ' αυτούς και κάποιους δικηγόρους που ισχυρίζονται τα ίδια.

Το κλίμα διαταράσσεται από την κατάθεση αναρχικού μάρτυρα υπεράσπισης, που δηλώνει ότι συμμετείχε στην εξέγερση του '73 και ότι θεωρεί τους κατηγορούμενους συνεχιστές των αγώνων που, όπως είπε, πολλοί άλλοι ξέχασαν για να βολευτούν σε θέσεις και βουλευτικές έδρες. Οι δικηγόροι των μετανιωμένων σπεύδουν να διαχωρίσουν τους πελάτες τους.

Τρίτη 4 Φεβρουαρίου.

Ξεκινούν οι απολογίες των κατηγορουμένων. Από την αρχή καταρρέει το κλίμα της προηγούμενης μέρας. Οι πρώτες συντροφισσες που μιλούν τονίζουν τη συνειδητή συμμετοχή τους στην εξέγερση και παραμονή τους στο χώρο του Πολυτεχνείου μέχρι το τέλος. Παράλληλα καταγγέλλουν τη λιγοψυχία των μετανιωμένων και διαφεύδουν κάθε είδους εγκλωβισμό, που κάποιοι στη συνέχεια θα επικαλεστούν στις απολογίες τους.

Καταλυτικό στάθηκε ότι οι κατηγορούμενοι κατήγγειλαν ότι οι κατηγορίες είναι προσχηματικές και ότι πρόκειται για μια καθαρά πολιτική δίκη, που με βάση τη σκοπιμότητά της μπορούν να προβλέψουν και την απόφαση: ότι θα επιβραβευσθούν οι δηλώσεις μετανοίας, που έντεχνα προωθούνται από την έδρα, ενώ θα καταδικαστούν, με βάση τα πολιτικά τους φρονήματα, όσοι αρνήθηκαν για μια ακόμα φορά να υποταχθούν.

Με αυτήν την περιγραφή της προαναγγελθείσας καταδίκης από τους ίδιους τους κατηγορούμενους, καταρρέουν οι προσπάθειες των δικαστών να πείσουν ότι θα διεξαχθεί μια δίκαιη και δημοκρατική δίκη.

Οι απολογίες των συντρόφων που ακολουθούν είναι δυναμικές και λειτουργούν συμπληρωματικά μεταξύ τους. Κάποιοι που σκέφτονταν να δηλώσουν εγκλωβισμένοι δε νιώθουν πια τόσο άνετα. Άλλοι σκύβουν το κεφάλι και απολογούνται ψιθυριστά, ενώ κάποιοι αναθεωρούν την τελευταία στιγμή.

Τετάρτη 5 Φεβρουαρίου.

Ο εισαγγελέας εισηγείται την πρότασή του. Μέμφεται τις προανακριτικές αρχές που δεν μπόρεσαν να διεξάγουν ουσιαστικότερες έρευνες ή να διατυπώσουν διαφορετικά τις κατηγορίες των διακεκριμένων φθορών και της προσβολής συμβόλου, δηλώνοντας ότι αδυνατεί να προτείνει ενοχή γιατί δεν μπορούν να αποδωθούν ατομικά.

Προτείνει να κηρυχθούν ένοχοι για τις δύο "διαταράξεις" και για "σύσταση και συμμορία" όσοι στις απολογίες τους υποστήριξαν την επιλογή τους να βρεθούν στο Πολυτεχνείο ή απλά περιφρόνησαν το δικαστήριο, αρνούμενοι να απολογηθούν. Για τους "εγκλωβισμένους" προτείνει απαλλαγή από όλες τις κατηγορίες με το σκεπτικό ότι ήταν έρμαιο των συγκυριών.

Πέμπτη 6 Φεβρουαρίου.

Ανακοινώνεται η απόφαση. Ο πρόεδρος βρίσκεται στη δυσάρεστη θέση να μην είναι καθόλου πρωτότυπος, αφού όλα είχαν προβλεφθεί από τους κατηγορούμενους. Εκτός από τη "σύσταση και συμμορία", η οποία απορρίπτεται, η πρόταση του εισαγγελέα γίνεται δεκτή. Οι "εγκλωβισμένοι", εικοσιέξι άτομα, αθώνονται οριστικά και σπεύδουν να αποχωρήσουν από την αίθουσα.

Οι υπόλοιποι τριαντατρείς καταδικάζονται για "διατάραξη κοινής και οικιακής ειρήνης" σε φυλάκιση ενός χρόνου με τετραετή αναστολή. Για αυτά τα τριαντατρία άτομα η δικαστική απόφαση αναφέρει: «Οι κατηγορούμενοι αυτοί πρέπει να κηρυχθούν ένοχοι (...). Από την σοβαρότητα των πράξεων και την προσωπικότητα των κατηγορουμένων δεν συντρέχει να αναγνωριστεί σ'αυτούς καμμία ελαφρυντική περίπτωση (...). Ειδικότερα, εκμεταλλεύτηκαν την ευκαιρία της γιορτής του Πολυτεχνείου, κατέλαβαν το κτηριακό συγκρότημα και, παρά την ειδοποίηση και τις εκκλήσεις ακόμα της συγκλήτου να αποχωρήσουν, επέδειξαν δυναμική στάση επιτιθέμενοι με κάθε μέσο στην αστυνομική δύναμη και ήταν ανάλητοι έναντι της περιουσίας του ιδρύματος.»

Δύο από τους καταδικασθέντες έχουν ποινικό μητρώο και έτσι δεν μπορεί να τους δοθεί αναστολή. Η ποινή τους μετατρέπεται σε εξαγοράσιμη προς 1.200.000 δρχ. για τον καθένα. Από τον λογαριασμό που είχε ανοιχτεί από συντρόφους εδώ και ένα χρόνο για την οικονομική ενίσχυση των διωκόμενων αγωνιστών του Πολυτεχνείου, καθώς και από φίλους, συντρόφους και συγγενείς, συγκεντρώνονται τα χρήματα για τις εξαγορές και τα έξοδα της δίκης, και αφήνονται όλοι ελεύθεροι..

Τρίτη 11 Μαρτίου.

Ξεκινά το εφετείο της δεύτερης ομάδας των 137 που αντιμετωπίζουν τις ίδιες κατηγορίες, και άλλων δύο ομάδων που πρωτόδικα είχαν περάσει από τακτικές δικάσιμους και έχουν λίγο μικρότερες ποινές.

Η έδρα αποφασίζει τον παραπέρα κατακερματισμό των εξήντα περίπου δικαζόμενων, ώστε να διασφαλίσει τον καλύτερο έλεγχο της κατάστασης. Ετσι, η δίκη ξεκινά για δεκαπέντε άτομα και οι υπόλοιποι που είχαν κληθεί να δικαστούν πρέπει να περιμένουν τη σειρά τους.

Απουσιάζουν όμως συγκλητικοί και ο πρύτανης του Πολυτεχνείου που θεωρούνται βασικοί μάρτυρες κατηγορίας. Δύο αλληπάλληλες μέρες η δίκη διακόπτεται και διατάσσεται η βίαιη προσαγωγή τους. Εν τω μεταξύ οι μπάτσοι μάρτυρες κατηγορίας παρουσιάζονται για να δηλώσουν για άλλη μια φορά τα ίδια: ότι δεν αναγνωρίζουν κανέναν και ότι τους "τρέχανε" όλο το βράδυ από το Πολυτεχνείο στον Κορυδαλλό.

Πέμπτη 13 Μαρτίου.

Τελικά παρουσιάζονται οι συγκλητικοί και ο πρύτανης με τη συνοδεία των μπράβων του. Εγκλωβισμένοι στο δημοκρατικό τους προφίλ, κρατούν αποστάσεις από τους χειρισμούς της αστυνομίας, προσπαθώντας να υποβιβάσουν το πολιτικό επίπεδο του γεγονότος. Δηλώνουν ότι οι ζημιές δεν ήταν και τόσο σοβαρές, ότι τα "παιδιά" μπορεί να φοβήθηκαν ή να εγκλωβίστηκαν, ότι το κράτος αδιαφορεί για το κομμάτι αυτό της νεολαίας που αμφισβητεί και δεν κάνει καμιά προσπάθεια να το αφομοιώσει. Κάποιοι μάρτυρες υπεράσπισης, άλλα και δικηγόροι, προσπαθούν να εκμεταλλευτούν αυτές τις καταθέσεις, συνηγορώντας στον υποβιβασμό του εγχειρήματος, θεωρώντας κάτι τέτοιο ελαφρυντικό ως προς τις κατηγορίες. Έτσι, μέσα σε ένα «διπλωματικό» κλίμα, για να δημιουργηθεί μια ενδιάμεση θέση μεταξύ «εγκλωβισμένων» και εξεγερμένων, εμφανίζεται και το εξής φαιδρό και παράδοξο: «πολιτικός» μάρτυρας υπεράσπισης καταθέτει ότι οι σύντροφοι βρίσκονταν μέσα στο Πολυτεχνείο για να υπερασπιστούν το άσυλο!

Η συγκεκριμένη έδρα και κυρίως ο εισαγγελέας, πεπεισμένος για τη δυναμική και άρα την επικινδυνότητα του γεγονότος, δείχνει εκνευρισμό μπροστά στην ανικανότητα των μαρτύρων κατηγορίας να συγκεκριμενοποιήσουν τις κατηγορίες και να τους προσδώσουν κάποια εγκυρότητα, ενώ δεν φαίνεται να παίρνει στα σοβαρά και την «αποστασιοποιημένη» άποψη.

Παρασκευή 14 Μαρτίου.

Η δίκη διακόπτεται για μια βδομάδα, αφού μια πάρεδρος παθαίνει ατύχημα μέσα στην αίθουσα και οδηγείται στο νοσοκομείο.

Τρίτη 18 Μαρτίου

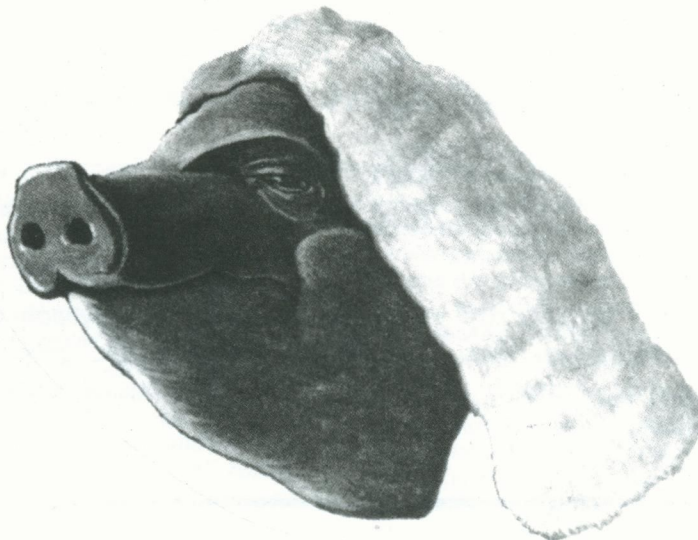
Η δίκη των δεκαπέντε αναβάλλεται οριστικά για τις 17 Σεπτέμβρη. Οι δικαστές αποφασίζουν να μην προχωρήσουν και σε άλλους διαχωρισμούς ομάδων, αφού η διαδικασία γίνονταν πολύ χρονοβόρα και θα ήταν υποχρεωμένοι να καλούν διαρκώς τους ίδιους μάρτυρες, να διαβάζουν τα ίδια έγγραφα και να ακούν τους ίδιους σχεδόν δικηγόρους. Έτσι, ενώ κάποιοι παίρνουν αναβολή, οι υπόλοιποι τριανταεφτά δικάζονται μαζί.

Οι μπάτσοι και οι πανεπιστημιακοί μάρτυρες κατηγορίας, όπως είναι φυσικό λένε πάλι τα ίδια. Ο Μαρκάτος αποφεύγοντας να υπερασπιστεί τη συμμετοχή του στην καταστολή της εξέγερσης, εκσφενδονίζει κοινωνιολογικές αναλύσεις ανθρωπιστικού περιεχομένου για να "δικαιολογήσει" τους κατηγορούμενους, θυματοποιώντας τους. Κάποιοι κατηγορούμενοι αντιδρούν έντονα και χλευάζουν τις δηλώσεις του. Υποβάλλοντάς του ερωτήσεις τον αναγκάζουν να παραδεχτεί αφενός ότι, εγκρίνοντας την άρση του ασύλου δεν μπορούσε να εγγυηθεί για τη σωματική ακεραιότητα των εξεγερμένων και αφετέρου ότι από τα δύο χιλιάδες άτομα που βρίσκονταν μέσα στο Πολυτεχνείο τη νύχτα, μόνο διακόσια αποχώρησαν με τη βοήθεια πανεπιστημιακών, οπότε οι υπόλοιποι χίλιοι έφυγαν μόνοι τους, χωρίς να τους εμποδίσει κανείς, πράγμα που αναιρεί τις θεωρίες περί εγκλωβισμού.

Πέμπτη 20 και Παρασκευή 21 Μαρτίου.

Οι κατηγορούμενοι απολογούνται. Πολλοί απ'αυτούς έχουν έναν επιθετικό λόγο, μιλούν για την εξέγερση και την αλληλεγγύη, αρνούνται να αναφερθούν στις κατηγορίες και καταγγέλλουν όσους δηλώνουν ότι εγκλωβίστηκαν μέσα στο Πολυτεχνείο. Ο εισαγγελέας, που δεν πιστεύει ότι υπήρξε εγκλωβισμός, προτείνει να κηρυχθούν όλοι ένοχοι. Το δικαστήριο όμως, ακολουθώντας τη γραμμή της προηγούμενης δίκης, αθώνει τους 20 που δήλωσαν ότι παρέμειναν στο Πολυτεχνείο παρά τη θέλησή τους. Δεκαπέντε κρίνονται ένοχοι για "διατάραξη οικιακής και κοινής ειρήνης", με μοναδικό αποδεικτικό στοιχείο την πολιτική τους στάση στο δικαστήριο, και τους επιβάλλεται ποινή φυλάκισης ενός έτους με τριετή αναστολή.

Για έναν σύντροφο που καταδικάστηκε δεν ισχύει η αναστολή, εξαιτίας του ποινικού του μητρώου, και για να μη συλληφθεί θα πρέπει να συγκεντρωθούν σύντομα τα χρήματα για να εξαγοραστεί η ποινή του.

Αυθόρμητοι κι αλληλέγγυοι...

Φλεβάρης - Μάρτης 1997. Δίκες Πολυτεχνείου '95, στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού, με θέα τα κάγκελα και καθημερινό σωματικό έλεγχο στην είσοδο.

Το εφετείο της πρώτης ομάδας έγινε 3 με 6 Φλεβάρη. Ο εισαγγελέας ζήτησε από 33 συντρόφους να "επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις τους με την εξουσία", και για την πολιτική τους στάση στα γεγονότα του Πολυτεχνείου και την αξιοπρεπή στάση τους στο δικαστήριο τους επιβάλλεται ποινή φυλάκισης 12 μηνών με 4ετή αναστολή. Ποινή εξαγοράσιμη επιβλήθηκε σε δύο συντρόφους οι οποίοι αφέθηκαν ελεύθεροι, αφού πληρώθηκαν περίπου 2.000.000. Το δικαστήριο αθώνει 29 που...εγκλωβίστηκαν, παρασύρθηκαν και τελικά μετάνιωσαν.

Το εφετείο της δεύτερης ομάδας έγινε 11 με 21 Μάρτη, στον ίδιο χώρο. Μοιράστηκαν περίπου οι ίδιες ποινές: 15 σύντροφοι καταδικάστηκαν σε ένα χρόνο φυλάκιση με 3ετή αναστολή -για ένα σύντροφο, που δεν ίσχυσε η αναστολή και που η μη παρουσία του την τελευταία στιγμή στο δικαστήριο απέτρεψε τη φυλάκισή του, πρέπει σύντομα να πληρωθεί το ποσό του 1.200.000 για να κλείσει η υπόθεση-, 24 νέοι που δήλωσαν μετάνοια αθωώθηκαν.

Και τώρα εμείς, οι φίλοι, οι σύντροφοι, οι γονείς, οι μάρτυρες υπεράσπισης που στηρίζουμε τη Νεολαία και αγωνιζόμαστε μαζί της, οργιστήκαμε μεν με την "Απονομή Δικαιοσύνης", σχολιάζουμε δε:

Τα πιτσιρίκια..., τα κουλιγκάνια, τα έκαψαν πάλι..., τα έσπασαν όλα... Τα λάθη των αναρχικών, έτσι γίνονται οι αγώνες; που δεν οδηγούν πουθενά... χωρίς αποτέλεσμα, άλλη μια ήττα... και μετά, πάλι δεν τα βρήκαν μεταξύ τους... και φοβισμένοι υπήρχαν, δεν ήταν όλοι μέσα συνειδητά, και κάποιοι εγκλωβίστηκαν, από άλλους.

Ευτυχώς κάποιοι από εμάς, που συμφωνούμε με τους πρωταγωνιστές των γεγονότων του Πολυτεχνείου, απαντάμε:

Τα πιτσιρίκια και τα κουλιγκάνια είναι η Νεολαία που αρνείται την υποκρισία, την αδικία, εκφράζεται ελεύθερα και έμπρακτα αγωνίζεται. Όμως, ο αγώνας τελικά έχει αποτέλεσμα όταν συγκρούεται με την εξουσία, το κράτος, την κοινωνία, που μας θέλουν υπάκουους, αδιάφορους, αδρανείς. "Οι μόνες μάχες που χάνονται είναι αυτές που δε δίνονται."

Οι σύντροφοι δεν κρίνονται από τις εκάστοτε διαφωνίες, ακόμη και διαμάχες μεταξύ τους, αλλά από την αγωνιστικότητα, την αλληλεγγύη, τη συνέπεια σε δεδομένη κορυφαία στιγμή, όπως αυτή του Πολυτεχνείου την 17 Νοέμβρη 1995.

Οι φοβισμένοι στις αίθουσες δικαστηρίων, που η κοινωνική πίεση, το οικογενειακό περιβάλλον τους ήθελε μετανιωμένους, τη νύχτα της 17 Νοέμβρη στο Πολυτεχνείο, χαρούμενοι, αυθόρμητοι, άφοβοι, χωρίς ρόλους και καταγωγή, έδρασαν αντιδρώντας στην καταπίεση αυτής της ζωής.

Η ζωντάνια, ο αυθορμητισμός, η αλληλεγγύη συσπείρωσαν εκατοντάδες νέους ανθρώπους να παραμείνουν μέσα στο Πολυτεχνείο. Τους Καθοδηγητές ας τους ψάξουν αλλού... εκτός Πολυτεχνείων.

Το Πολυτεχνείο του '95 τρόμαξε την κυρίαρχη τάξη. Ήταν η εξέγερση νέων ανθρώπων που στο μέλλον θα ξαναβρεθούν οι ίδιοι, άλλοι - περισσότεροι. Πώς μπορούμε να λέμε λάθος, αυτοκαταστροφή, το υγιές ένστικτο της εξεγερμένης Νεολαίας να καταστρέφει τον εχθρικό κόσμο που το περιβάλλει.;

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΠΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ

1.

(...) Δε φτάνει να αρνηθώ μόνο τις κατηγορίες. Για να μου αποδώσετε κατηγορίες, θα πρέπει έστω και φαινομενικά να αποδείξετε από τη διαδικασία ότι αυτές στέκουν. Εγώ απ' τη διαδικασία δεν είδα να βγαίνει κάτι τέτοιο.

Υπερασπίζομαι πολιτικά και κοινωνικά το εγχείρημα του Πολυτεχνείου '95. Είμαι απόλυτα πεπεισμένος για τα δίκαια αιτήματά του. Για την εξέγερση των φυλακισμένων στα κολαστήρια του Κορυδαλλού, που είναι γνωστό πώς περνούν μέσα και τι γίνεται. Για τις δύο απεργίες πείνας, του Κώστα Καλαρέμα και Χριστόφορου Μαρίνου, που η προχωρημένη κατάστασή τους δεν άφηνε περιθώρια χρόνου. Όπως έδειχνε και η επικίνδυνα ασχημη κατάσταση της υγείας τους, μεθοδευόταν εκείνες τις μέρες η φυσική τους εξόντωση. Η δολοφονία του Χριστόφορου Μαρίνου από τις κρατικές αρχές λίγους μήνες αργότερα, καθώς και τα παραπάνω, δικαιώνουν την εξέγερση.

Εισαγγελέας: Δηλαδή, εννοείτε ότι το Πολυτεχνείο ήταν εξέγερση;

“Κατηγορούμενος”: Ε, τι ήταν;

Εισαγγελέας: Άρα σπάσατε, κάψατε...

“Κατηγορούμενος”: Είπα εγώ κάτι τέτοιο;

Εισαγγελέας: Όχι..., συγγνώμη, λάθος κατάλαβα.

“Κατηγορούμενος”: Αυτοί που έρχονται και αναπαριστούν το Πολυτεχνείο ολοκληρωτικά διαχωρισμένο από την πραγματικότητα, είναι αυτοί που είτε αστυνομεύουν την κοινωνία ευρύτερα, είτε το συγκεκριμένο χώρο του Πολυτεχνείου.

Όσο γι' αυτά που λέγονται περί “σφυριγμάτων”, αυτό θυμίζει κινηματογραφικό έργο.

(Αναφέρεται σε δήλωση του Μαρκάτου, ο οποίος στην κατάθεσή του άφησε να εννοηθεί ότι υπήρξε κάποιο οργανωμένο σχέδιο των αναρχικών, βάσει του οποίου αφού οι πρώτοι άνοιξαν τις φρουρούμενες πόρτες “έπεσε σφυρίγμα κι έσκασαν από παντού...”)

Οι κοινωνίες και οι αντιστάσεις που γεννιούνται απ' αυτές μπορούν, και μάλιστα σε τέλειο βαθμό, να κάνουν ορθολογική χρήση του αυθορμητισμού τους.

Φυσικά, ούτε εσείς ούτε καμιά εξουσιαστική ή κομματική οργάνωση δεν μπορεί να κατανοήσει κάτι τέτοιο. Θα πρέπει πρώτα να διαπαιδαγωγηθεί από σκέψεις ελευθερίας. Και είναι γνωστό ότι κάθε καταπιεστικό καθεστώς οφείλει στην ύπαρξή του και έχει σαν χρέος να καταστέλλει κάθε εστία αντίστασης.

Εισαγγελέας: Είδατε να γίνονται καθόλου ζημιές;

“Κατηγορούμενος”: Σας είπα ότι στις κατηγορίες δεν θα αναφερθώ αφού δεν μπορείτε να τις στηρίξετε. Ουσιαστικά, δεν μπορείτε να επιβάλλετε τους νόμους σας. Μέσα απ' την αναγκαιότητά σας να τους επιβάλλετε, προκύπτει ο διαχωρισμός σε μεγάλους-μικρούς, σε εργατές-άνεργους, σ' αυτούς που έχουν φάκελο και σ' αυτούς που δεν έχουν. Προσπαθείτε να αναδείξετε μια σκληροπυρηνική ομάδα που κάνει τα έκτροπα και κάποιους που τάχα εγκλωβίστηκαν. Αν υπάρχει κάποιος ο οποίος εγκλωβίστηκε στο Πολυτεχνείο, αυτό συνέβη αποκλειστικά από τους μπάτσους και τους φασίστες και όχι απ' αυτούς που βρίσκονταν μέσα. Κανείς δεν εμπόδισε κανέναν να φύγει..

Εισαγγελέας: Δεν λέω για τις κατηγορίες, για τις ζημιές σας ρωτάω.

“Κατηγορούμενος”: Μα, για κατηγορίες πρόκειται. Γιαυτό είμαι εδώ.

Εισαγγελέας: Δε σας λέω γι' αυτές τώρα.

“Κατηγορούμενος”: Και τι θα κάνετε; Θα με πάρετε μήπως τηλέφωνο να μου τις πείτε; Δεν κουβαλάω σαράντα μήνες στην πλάτη μου για πλάκα! Δεν είναι επιλογή μου που βρίσκομαι εδώ. Αλλιώς θα έπαιρνα τους φίλους μου να πηγαίναμε στο καφενείο και να τα λέγαμε καλύτερα.

Εισαγγελέας: Δηλαδή..., δεν έγιναν ζημιές;

“Κατηγορούμενος”: Ποιες ζημιές; Αυτές προβάλλουν τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης. Η μόνη ζημιά που έγινε είναι σ' αυτό που προβάλλεται σαν κοινωνική συναίνεση, σα νεκρική σιγή της κοινωνίας. Αυτή ήταν η μόνη ζημιά που κάναμε, η ζημιά στην κοινωνική συναίνεση.

Εισαγγελέας: Εσείς, πώς πήγατε στο Πολυτεχνείο;

“Κατηγορούμενος”: Μόνος, μαζί με την αξιοπρέπειά μου. Και την πήρα μαζί μου όταν βγήκα. Δεν την άφησα μέσα στο Πολυτεχνείο!

Εισαγγελέας: Βόμβες μολότωφ εσείς λέτε ότι δεν πέσανε;

“Κατηγορούμενος”: Τώρα τί ειν' αυτά; Μου κάνετε ερωτήσεις παγίδα για να πέσω μέσα; Μην υποτιμάτε τη νοημοσύνη μου. Επειδή όμως δείχνετε ενδιαφέρον, απ' όσο ξέρω, οι βόμβες που κατέχει ο στρατός μπορούν να καταστρέψουν μια ολόκληρη γεωγραφική περιοχή και να αφανίσουν έναν ολόκληρο λαό.

Εισαγγελέας: Βλέπω κύριε ότι δεν έχετε και δικηγόρο...

“Κατηγορούμενος”: Φυσικά! Τι να τους κάνω τους δικηγόρους αν είναι σαν το Μπουλούκο και περνάνε γραμμή...

Το Πολυτεχνείο το υπερασπίζομαι και πολιτικά και κοινωνικά. Για μένα, το πιο σοβαρό είναι μια κοινωνία που την εμποδίζουν να βαδίζει και η εξεγερτική της δύναμη που πάντα προσπαθείτε να την αλυσοδένετε.

2.

(...) Καταρχήν, όσον αφορά τις κατηγορίες, θα το πω μια φορά κι άλλη δεν θα το ξαναπώ. Αφού η κατηγορούσα αρχή, είτε πρόκειται για τους αστυνομικούς είτε για τους συγκλητικούς δεν μπόρεσαν να αποδείξουν τίποτα, δείχνοντας σαν δοσίλογοι ότι “εσύ κι εσύ κάνατε εκείνο και το άλλο”, εγώ δεν έχω να πω τίποτα. Θα αναφερθώ στην πολιτική διάσταση του γεγονότος.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου του '95 είναι συνέχεια μιας παράδοσης, αυτής που ξεκινά από την εξέγερση του '73. Η εξέγερση του '73 είχε διπλή διάσταση. Από τη μια ήταν ο αντιδικτατορικός αγώνας και από την άλλη ο ευρύτερα αντικαπιταλιστικός. Αυτή την παράδοση συνεχίζουμε εμείς σήμερα σαν επαναστάτες.

Είμαι αναρχικός επαναστάτης και επιδιώκω την ολοκληρωτική καταστροφή του κράτους και του καπιταλιστικού καθεστώτος.

Για το πώς μπήκα στο Πολυτεχνείο τώρα. Πήγα στο Πολυτεχνείο μόνος και αυθόρμητα όπως όλος ο κόσμος. Όλες οι κοινωνικές εξεγέρσεις και επαναστάσεις, όπως έχει αποδείξει η ιστορία, έχουν ξεσπάσει εντελώς αυθόρμητα και κανένας ή καμιά οργάνωση δεν μπορεί να τις υποκινήσει.

Όπως είπαν και οι πανεπιστημιακοί, υπήρχαν χίλια με χίλια πεντακόσια άτομα. Εγώ εκτιμώ ότι ήταν γύρω στα δύο χιλιάδες. Επρόκειτο για αναρχικούς και για μια μεγάλη

μερίδα -αυτό που εγώ αποκαλώ άγρια νεολαία- απ' αυτούς που δεν γουστάρουνε ούτε τα κόμματα, ούτε τα συνδικάτα, ούτε τα λουλουδάκια, τα στεφάνια και τις ομιλίες των επισήμων. Δεν αμαυρώνουμε εμείς την επέτειο του Πολυτεχνείου, αλλά αυτοί. Οι συγκλητικοί, οι πανεπιστημιακοί, τα λουλουδάκια, τα στεφάνια, οι ομιλίες των επισήμων, αυτών που τότε, το '73, φοβηθήκανε να αντιταχθούν στη χούντα της 21 Απριλίου, αυτοί πραγματικά αμαυρώνουν το Πολυτεχνείο του '73. Εμείς, αντίθετα, συνεχίζουμε την εξέγερση του '73 σήμερα, στις σημερινές συνθήκες.

Θα 'δela να αναφερθώ στην πολιτική κατάσταση εκείνων των ημερών. Υπήρχαν τότε κάποιοι που εγώ τους ονομάζω πολιτικούς κρατούμενους. Ήταν ο Οδυσσεύς Καμπούρης, ο Χριστόφορος Μαρίνος, ο Κώστας Καλαρέμας, ο Νίκος Καρανίκας, τέσσερα άτομα από τη Θεσσαλονίκη που είχαν συλληφθεί σε μια πορεία τότε, με την κατηγορία της "στάσης" και έκαναν απεργία πείνας. Επίσης υπήρχε το καταλυτικό γεγονός της εξέγερσης των κρατουμένων του Κορυδαλλού. Εμείς ζητούσαμε την απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατουμένων και να γίνουν δεκτά τα αιτήματα των εξεγερμένων του Κορυδαλλού.

Όσον αφορά τώρα τις εκκλήσεις της πρυτανείας να βγούμε έξω. Πράγματι, όλη τη νύχτα ήμουνα μπροστα στην Πατησίων και άκουσα την έκκληση της πρυτανείας για να βγούμε. Αρνήθηκα συνειδητά να φύγω, γιατί πιστεύω ότι η διαχείριση των πανεπιστημιακών χώρων δεν πρέπει να την έχει κανένας συγκλητικός καθηγητής, κανένας Μαρκάτος, και δεν γουστάρω να παίρνω την άδεια κανενός συγκλητικού ή της πρυτανείας για να μπω μέσα στο Πολυτεχνείο. Οι πανεπιστημιακοί χώροι και το Πολυτεχνείο δεν είναι τσιφλίκι κανενός Μαρκάτου ή Τσαμασφύρου, κανενός συγκλητικού. Είναι του λαού και μπορεί να μπαίνει ο καθένας -όχι μόνο φοιτητές- ανεξαρτήτου επαγγέλματος ή κοινωνικής τάξης, χωρίς να παίρνει άδεια. Αυτή είναι η έννοια του ασύλου και έτσι κατακτήθηκε μέσα από αγώνες και από το φοιτητικό κίνημα στη δεκαετία του '60. Μπορεί να μπει οποιοσδήποτε εκτός από το στρατό και την αστυνομία, και να κάνει εκδηλώσεις οποιασδήποτε μορφής. Αυτό είναι το νόημα του ασύλου. Το άσυλο ή είναι "μπάτε σκύλοι αλέστε" ή δεν είναι τίποτα.

Όσον αφορά τώρα αυτά που λέγονται για εγκλωβισμό "από τα μέσα". Όπως είπα προηγουμένως και στον κ. Μαρκάτο, από τα δύο χιλιάδες άτομα -που το πρωί μείναμε πεντακόσια-, εκτός από διακόσια άτομα το πολύ, που φύγανε με τη βοήθεια των καθηγητών όπως παραδέχθηκε, όλοι οι υπόλοιποι, οι χίλιοι με χίλιοι πεντακόσιοι, φύγανε μόνοι τους και κανένας από μέσα δεν τους εμπόδισε. Όλα αυτά λοιπόν που λέγονται για εγκλωβισμό "από τα μέσα" -αυτά που λέει η υπεραστυνομική γραμμή μερικών δικηγόρων δηλαδή- είναι ψέματα και δεν ισχύουν. Κανένας δεν εμπόδισε κανένα να φύγει.

Όσον αφορά τώρα τις φθορές. Αφού δεν υπάρχει κανένας να δείξει ποιος έκανε τι, δεν θα αναφερθώ σε τίποτα. Θέλω όμως να αναφερθώ στην κοινωνική υποκρισία. Κόπτεσθε για τις ζημιές που γίνανε, σεας και ο κ. Μαρκάτος, για τα κομπιούτερ, τα τραπεζάκια και τις καρέκλες που κάρκιναν, για τα δακρυγόνα, αλλά κανείς δε μιλάει για τις ανθρώπινες ζωές. Εσείς και το καθεστώς και ο πολιτισμός που υπηρετείτε υποβιβάζουν την ανθρώπινη ζωή και ελευθερία μπροστά στις αξίες των προϊόντων και των εμπορευμάτων. Εμείς κάνουμε το αντίθετο. Δεν με ενδιαφέρει καθόλου για τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές και τα εργαστήρια που σπάστηκαν, ούτε για τις μίζες του κ. Μαρκάτου, που γι αυτές στην ουσία ενδιαφέρεται. Για μένα, αν για να απελευθερωθούν όλοι οι πολιτικοί κρατούμενοι και να γίνουν δεκτά τα αιτήματα των εξεγερμένων του Κορυδαλλού, έπρεπε να ισοπεδωθούν όλα τα κυβερνητικά κτίρια, θα ήταν ευχής έργο.

Όσον αφορά τώρα τη σημαία, αυτό που έχω να πω είναι ότι δεν μου είναι καθόλου συμπαθής γιατί είμαι αντιπατριώτης και αντιεθνικιστής.

3.

(...) Εγώ θα ήθελα να πω ότι πρόκειται για τη μαζικότερη σύλληψη, τη μαζικότερη πολιτική δίκη στα μεταπολιτευτικά χρονικά. Εδώ, σ' αυτή τη δίκη, υπάρχει η εντύπωση ότι οι δικάζόμενοι βρίσκονται σε μια δυσχερή θέση, επειδή έχουν υπάρξει κάποιες μεγάλες καταδικές για πράγματα για τα οποία δεν έχουν βρεθεί αποδεικτικά στοιχεία, ούτε έχουν αποδειχθεί καθόλου. Κατά την άποψή μου, σε δυσχερή θέση δεν βρίσκονται αυτοί που δικάζονται, αλλά αυτοί που δικάζουν. Κι αυτό γιατί υπάρχει μια μεγάλη αντίφαση. Από τη μια αναγκάζονται υποκριτικά να εξυμνούν και να ανάγουν σε τοτέμ της δημοκρατίας το Πολυτεχνείο του '73 και από την άλλη ξορκίζουν και καταδικάζουν το πνεύμα του Πολυτεχνετού αναβιώνει, όταν θέτει στην εποχή μας τα ίδια προτάγματα που τέθηκαν και τότε. Γιατί για μένα, το Πολυτεχνείο του '95 συνδέεται άμεσα με το Πολυτεχνείο του '73.

Μια εξέγερση δεν κρίνεται, όπως εσφαλμένα είπε ένας προηγούμενος μάρτυρας, από τη μαζικότητά της ή την ενδεχόμενη αποτελεσματικότητά της. Άμα ήταν έτσι, τότε οι μισές και παραπάνω εξεγέρσεις, για τις οποίες μιλάει ακόμα και η αστική παιδεία, δα έπρεπε να αποσιωπούνται πλήρως, να μην υπάρχουν καν. Οι εξεγέρσεις κρίνονται ακόμα και από τα προτάγματα που θέτουν στην κοινωνία. Το πρόταγμα της ελευθερίας, που τέθηκε απ' το Πολυτεχνείο του '73, εξακολουθεί να τίθεται και στη συνέχεια, διαρκώς. Και τέθηκε και στο Πολυτεχνείο του '95. Το ίδιο και το πρόταγμα της κοινωνικής αλληλεγγύης.

Σε ακόμα δυσχερέστερη θέση, για μένα, βρίσκονται αυτοί, οι οποίοι έρχονται σήμερα εδώ να δικάσουν με σκυμμένο το κεφάλι, μετανιωμένοι για το γεγονός ότι βρέθηκαν να συμμετέχουν σ' αυτό το εξεγερτικό εγχείρημα. Κι αυτό γιατί, ενώ εκείνη τη νύχτα του Πολυτεχνείου του '95 βίωσαν, με τρόπο σε μεγάλο βαθμό απόλυτο, τις επιθυμίες τους και τα οράματά τους, έρχονται εδώ σήμερα ακρωτηριασμένοι και με σκυμμένο το κεφάλι να υποκριθούν, να παραστήσουν τους εγκλωβισμένους. Για μένα δεν υπήρξε κανένας εγκλωβισμός.

Δικηγόρος: Κύριε πρόεδρε, παρακαλώ ν' αναφέρεται στον εαυτό του μόνο.

"Κατηγορούμενος": Εσείς δεν είστε σε θέση να μου πείτε σε ποιόν θ' αναφέρομαι. Δεν υπήρξε εγκλωβισμός στο Πολυτεχνείο του '95. Ούτε καν υπήρξε φόβος. Ούτε φόβος ούτε πανικός ούτε τρομοκρατία. Τίποτα από όλα αυτά. Εγώ τα πρόσωπα που θυμάμαι ήταν πρόσωπα ζωηρά και χαρούμενα. Αντιθέτως, εδώ μέσα υπάρχει και φόβος και τρόμος και πανικός. Δυστυχώς, υπάρχουν άνθρωποι που έχουν καταβληθεί από τις κοινωνικές πιέσεις που τέθηκαν αργότερα από το γεγονός. Εγώ προσωπικά δεν αισθάνομαι καθόλου έτσι για τη στάση μου αυτή, δε νιώθω καμιά μετάνοια για το γεγονός ότι βρέθηκα στο Πολυτεχνείο του '95. Βρέθηκα εκεί αλληλέγγυος στους απεργούς πείνας Κώστα Καλαρέμα και Χριστόφορο Μαρτίνο, και στους εξεγερμένους των φυλακών Κορυδαλλού.

Όσον αφορά το κατηγορητήριο το ίδιο, αρνούμαι όλες τις κατηγορίες, δεν έχω τίποτ' άλλο να πω πάνω σ' αυτό, όχι για οποιοδήποτε άλλο λόγο, αλλά γιατί ακριβώς δεν έχουν αποδειχθεί από την όλη διαδικασία. Δεν υπάρχει καμία απόδειξη για τα πράγματα για τα οποία κατηγορούμαστε. Πρόκειται ξεκάθαρα για μια πολιτική δίκη.

Εγώ βρέθηκα σαν αναρχικός στο Πολυτεχνείο του '95. Τίποτ' άλλο.

Πρόεδρος: Τι έχετε να πείτε για την απόφαση της Συγκλήτου;

“Κατηγορούμενος”: Δεν ασχολούμαι με τις αποφάσεις της Συγκλήτου.

Πρόεδρος: Δεν ασχολείστε. Μάλιστα...

Εισαγγελέας: Πώς εξηγείτε το γεγονός ότι ενώ εκείνη τη νύχτα ήταν όλοι ζωντοί και χαρούμενοι, όπως λέτε, σήμερα έχουν αυτή τη στάση;

“Κατηγορούμενος”: Σας είπα, η δικιά μου συμμετοχή εκεί ήταν αυθόρμητη. Κατ’αυτή την έννοια, δε μπορώ να μιλήσω παρά μόνο γι αυτό που έβλεπα. Κατά την άποψή μου, αυτές οι αλλαγές εξηγούνται με βάση τις κοινωνικές πιέσεις που δέχτηκαν αργότερα.

Εισαγγελέας: Τις κοινωνικές πιέσεις ή τη χαρά της έλλειψης οποιασδήποτε απαγόρευσης τότε που ήταν νύχτα και φορούσαν κουκούλες;...Εκεί που δεν είχαν το φόβο να αποκαλυφθούν ήταν αντρείοι και γενναίοι, ενώ εδώ πέρα, τώρα...

“Κατηγορούμενος”: Αυτό το λέτε εσείς, όχι εγώ. Για μένα οφείλεται στις κοινωνικές πιέσεις που δέχτηκαν αργότερα.

4.

Πρόεδρος: Εσείς φαίνεστε μεγαλύτερος. Τι ηλικία έχετε;

“Κατηγορούμενος”: Δεν θα απαντήσω σ’ αυτή την ερώτηση...

Πρόεδρος: Θα μας πείτε με τι ασχολείστε;

“Κατηγορούμενος”: Όχι, ούτε και σ’ αυτό θα απαντήσω. Προτιμώ ν’ απαντήσω ολοκληρωμένα. Θα τοποθετηθώ, συνοπτικά και γρήγορα, σε τέσσερα ζητήματα που προκύπτουν.

Σχετικά με την παρουσία μου στο χώρο του Πολυτεχνείου, θεωρώ ότι ήταν μια συνειδητή πολιτική πράξη ελευθερίας και αξιοπρέπειας. Στη συγκεκριμένη συγκυρία, ήταν πράξη αλληλεγγύης στους εξεγερμένους των φυλακών του Κορυδαλλού, καθώς και πράξη αλληλεγγύης στους αναρχικούς απεργούς πείνας, Κώστα Καλαρέμα και Χριστόφορο Μαρίνο. Θα πρέπει εδώ να σημειώσω τη δολοφονία του Χριστόφορου Μαρίνου από το κράτος, λίγους μήνες αργότερα, κάτι που είναι γνωστό σε όλους.

Τώρα σχετικά με το κατηγορητήριο. Το μόνο που έχω να δηλώσω είναι ότι αρνούμαι όλες τις κατηγορίες. Πρέπει όμως να παρατηρήσω ότι πρόκειται για ένα εντελώς ανυπόστατο κατηγορητήριο. Δεν υπάρχει κανένα απολύτως αποδεικτικό στοιχείο για καμία κατηγορία, για κανέναν από τους κατηγορούμενους. Οι όποιες απαντήσεις στις αντίστοιχες ερωτήσεις σχετικά με τις λεπτομέρειες της παρουσίας μου στο χώρο του Πολυτεχνείου, δεν έχουν κάποια αξία στο να αντικρούσω τα όποια, ανύπαρκτα άλλωστε, αποδεικτικά στοιχεία. Αντίθετα, έχουν σκοπό να εκβιάσουν από τον κατηγορούμενο την αποκήρυξη των όποιων συμπεριφορών και ιδεών, δηλαδή μια έμμεση δήλωση φρονημάτων. Δεν πρόκειται να συναινέσω σε κάτι τέτοιο, γι αυτό και αρνούμαι ν’ απαντήσω στις σχετικές ερωτήσεις.

Σχετικά με τους διαχωρισμούς. Από την αρχή της υπόθεσης αυτής, με τη σύλληψη 504 ανθρώπων υπό τις ίδιες συνθήκες, στο χώρο του Πολυτεχνείου το πρωί της 18^{ης} Νοέμβρη, υποβλήθηκαμε απ’ τις αρχές σε συνεχείς διαχωρισμούς χωρίς συγκεκριμένη λογική. Διαχωριστήκαμε με βάση την ηλικία, με το αν είμαστε εργαζόμενοι ή άνεργοι, αν είμαστε φοιτητές ή όχι, αν έχουμε φάκελο ή όχι. Επειδή δεν πρόκειται να συναινέσω ούτε και σ’ αυτό, δεν θ’ απαντήσω και σε ερωτήσεις για τα ατομικά μου στοιχεία. Γι αυτό και δεν απάντησα στις αρχικές ερωτήσεις.

Τελειώνοντας, θα αναφερθώ σ’ ένα ζήτημα που προκύπτει απ’ τη συγκεκριμένη διαδικασία. Θέλω να καταγγείλω τη θλιβερή εικόνα κάποιων υπερασπιστών και κάποιων

κατηγορουμένων που, για να ελαφρύνουν τη θέση τους, επικαλούνται το ψεύδος του εσωτερικού εγκλωβισμού. Το γεγονός ότι απ’τά χίλια πεντακόσια έως δύο χιλιάδες, τουλάχιστον, άτομα που βρίσκονταν στο χώρο του Πολυτεχνείου, οι περισσότεροι κατάφεραν να φύγουν, όταν θέλησαν, χωρίς κανένα πρόβλημα, αποτελεί και τη μεγαλύτερη απόδειξη γι’ αυτό.

Αυτά.

5.

“Κατηγορούμενος”: Δεν έχω ν’ απολογηθώ για τίποτα και δεν απαντάω στις ερωτήσεις σας. Ο μόνος λόγος που ήρθα εδώ, είναι για να σπάσει η εικόνα που υπάρχει με τους μετανιωμένους, τους εγκλωβισμένους και τα λουλουδάκια.

6.

Κατηγορούμενος: Εγώ κλείστηκα μέσα κατά λάθος. Είχα πάει για την επέτειο...

Εισαγγελέας: Τι ώρα πήγατε;

Κατηγορούμενος: Κατά τις 6:30...

Εισαγγελέας: Μα εκείνη την ώρα μόνο επεισόδια γίνονταν. Όποιος πήγε μετά τις 6:00 γι’ αυτό πήγε.

Κατηγορούμενος: Εεε..., δεν θυμάμαι καλά...πήγα κατά τις...4:00;

Εισαγγελέας: Α, τώρα πήγατε στις 4:00. Και τι κάνετε;

Κατηγορούμενος: Πήγα για την επέτειο. Να δω που θα καταθέτανε στεφάνια.

Εισαγγελέας: Μα τα στεφάνια είχαν τελειώσει απ’ τις 3:00. Από τις 4:00 μέχρι τις 6:00 που άρχισαν τα επεισόδια τι κάνετε εσείς εκεί;

Κατηγορούμενος: Κοίταγα τα στεφάνια.

7.

Κατηγορούμενος: ...εγκλωβίστηκα. Δε βγήκα γιατί φοβήθηκα.

Εισαγγελέας: Μα τι λέτε; Για να πας εκεί θέλει ψυχή, όλοι εδώ είστε λεβέντες. Πώς φοβήθηκατε;

Κατηγορούμενος: Εκεί που είχε πολύ κόσμο, ξαφνικά άρχισαν επεισόδια, έγινε πανικός, με παρέσυρε ένα κύμα κόσμου και βρέθηκα μέσα.

Δικηγόρος: Εγκλωβίστηκε κύριε εισαγγελέα. Το ωστικό κύμα τον παρέσυρε.

Εισαγγελέας: Μα για ποιο ωστικό κύμα μου λέτε; Έγινε καμιά πυρηνική έκρηξη;

8.

(Ο πρόεδρος κάνει τυπικές ερωτήσεις για δουλειά, οικογένεια κλπ.)

“Κατηγορούμενος”: Το μόνο που θέλω να πω είναι ότι εγώ, εδώ μέσα, δεν αισθάνομαι καθόλου κατηγορούμενος. Κατηγορούμενοι είστε εσείς...εσείς όλοι... (δείχνει την έδρα), οι κύριοι απο’κει με τα μπλε (δείχνει τους μπάτσους) και η πλειοψηφία των δικηγόρων (δείχνει και τους δικηγόρους).

Πρόεδρος: Δηλαδή δεν θ’ απαντήσετε στις ερωτήσεις του δικαστηρίου;

(Ο “κατηγορούμενος” γυρίζει την πλάτη και φεύγει.)

Η ΣΗΜΑΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

«Να ζεις δουλεύοντας ή να πεθαίνεις πολεμώντας»

Δώσαμε σ' αυτή την εφημερίδα, η οποία προορίζεται να συνεχίσει τον αγώνα που υποστηρίζεται από την Lutte (Αγώνας), τον τίτλο "Μαύρη Σημαία" και καταγράψαμε στις επικεφαλίδες της τα αθάνατα λόγια των αδελφών μας των μεταξουργών, εργατών και εργατριών, της Λυών, όχι μόνο για να προκαλέσουμε την αστική κοινωνία, αλλά για να κάνουμε επίσης πιο ζωντανή την ανάμνηση αυτής της ένδοξης εργατικής εξέγερσης, να την υπενθυμίσουμε σε όσους την είχαν ήδη λησμονήσει και να την κάνουμε γνωστή σε όσους την αγνοούσαν. Θελήσαμε να προειδοποιήσουμε την αστική τάξη ότι από δω και στο εξής η μόνη σημαία κάτω από την οποία μπορούμε να συνταχθούμε είναι η ίδια, που η δυστυχία και η απόγνωση έκαναν να υψωθεί στη μέση των δρόμων της Croix-Russe στις 21 Νοέμβρη 1831 και ότι δε θα έχουμε καμιά άλλη μέχρι την ημέρα της επερχόμενης νίκης.

Αυτοί οι λόγοι, αν είναι υπεραρκετοί για τους εκθρούς μας, δεν επαρκούν για τους φίλους μας. Όσοι μας διαβάζουν και μας υποστηρίζουν με ζήλο πρέπει να ξέρουν γιατί υιοθετούμε αυτή τη σημαία, γιατί υιοθετούμε αυτό το έμβλημα, γιατί οικειοποιούμαστε αυτό που μέχρι σήμερα δεν είχε θεωρηθεί παρά σαν ιστορικό παράδοξο, καλό για τους εραστές της ιστορίας και τους περιέργους, αλλά εντελώς ακίνδυνο από επαναστατική σκοπιά.

Δε φοβόμαστε να το ομολογήσουμε ότι μας στοίχισε -και πολύ μάλιστα- να εγκαταλείψουμε την πορφυρή σημαία των νικημένων του Μάη και ν' απαρνηθούμε την κόκκινη σημαία των γενναίων του 1831, αφού δεν έχουμε καθόλου ξεχάσει τα δάκρυα που μας έκαναν να χύνουμε, ούτε τις παραστάσεις που μας προκαλούσαν. Θυμόμαστε με συγκίνηση τις ευτυχισμένες στιγμές που δημιουργούσε στην καρδιά μας, σε κάθε επέτειο της κομμούνας και τις ιδέες του μίσους και της εκδίκησης που, στις σκοτεινές ημερομηνίες, μας γεννούσε στο μυαλό αυτή η σημαία. Καθόλου δεν ξεχάσαμε ότι πολλές φορές και μόνο η σκέψη των εξόριστων και των φυλακισμένων μας έκανε τον ύμνο της να περνά απ' τα χείλη μας και ότι τα όνειρά μας την είχαν πάντοτε συνδέσει με τον επερχόμενο θρίαμβο.

Υπάρχει όμως και πιο τρανταχτό από τις θεωρίες, πιο ισχυρό από τις αρχές, πιο παντοδύναμο από τις ιδέες.

Τα γεγονότα μας έδειξαν καθαρά ότι η κόκκινη σημαία θα μπορούσε να σκεπάσει τα φιλόδοξα όνειρα μερικών ιντριγκαδόρων κακής ποιότητας· αφού ήδη προσέφυγε σ' αυτή μια κυβέρνηση και χρησίμευσε σαν σύμβολο μιας συνταγματικής εξουσίας. Καταλάβαμε λοιπόν ότι δε μπορούσε πια παρά να είναι για μας, τους παντοτινά απείθαρκους και εξεγερμένους, μια ενόχληση ή μια απάτη.

Προφανώς, εάν εναποθέταμε ακόμα τις ελπίδες μας σ' αυτούς τους αγώνες κάτω από το φως του ήλιου, σ' αυτές τις τακτοποιημένες μάχες που έχουν μέχρι σήμερα προσφέρει οι επαναστάτες στους εκθρούς τους, η κόκκινη σημαία θα μπορούσε να γίνει η δική μας σημαία.

Η κόκκινη σημαία δείχνει να αντιπροσωπεύει την διάλυση των προνομιούχων κασιτών μέσα στην τεράστια μάζα του λαού, την πλήρη εξαφάνιση των κοινωνικών ανισοτήτων, τη συγχώνευση όλων των τάξεων σε κείνη μόνο των εργαζόμενων.

Αλλά, αυτό δε μας αρκεί πια. Έχουμε τελειώσει με τις αναζητήσεις του παρελθόντος στον καθαρά πρακτικό τομέα της επαναστατικής δράσης, καθώς επίσης και σ' εκείνο των εμβλημάτων και των συμβόλων.

Αυτό που θέλουμε να κάνουμε τώρα -και το λέμε χωρίς να φοβόμαστε ούτε τις λέξεις, ούτε τίποτα άλλο- είναι ο ανταρτοπόλεμος, η μάχη των εθελοντών, "των χαμένων παιδιών", τόσο πιο λυσσασμένων όσο πιο διασκορπισμένων, είναι ο αγώνας στο σκοτάδι με σίγουρα πλήγματα, ο μόνος λογικός πόλεμος, ο εμφύλιος πόλεμος, ο μόνος επωφελής πόλεμος, ο κοινωνικός πόλεμος (...)

Μακριά λοιπόν από εμάς κάθε συναισθηματισμός και κάθε συμβιβασμός· είναι μια θανάσιμη μονομαχία με την αστική κοινωνία που αρχίζει· δε μπορεί να νικήσει και εμείς, παίρνοντας τη μαύρη σημαία, κάνοντας τις σκοτεινές πτυχές του συμβόλου της απόγνωσης να ανεμίσουν στον αέρα, στέλνουμε κάτι περισσότερο από μια προειδοποίηση, κάτι καλύτερο από μια πρόσκληση, είναι το ίδιο το σημείο που αντιπαραθέτουμε στον παλιό κόσμο.

Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ EMILE HENRY

Δεν είναι απολογία αυτό που σας παρουσιάζω. Σε καμία περίπτωση δεν προσπαθώ να ξεφύγω από τα αντίποινα της κοινωνίας στην οποία επιτέθηκα. Εξάλλου, αναγνωρίζω μόνο έναν κριτή -τον εαυτό μου- και η ετυμηγορία οποιουδήποτε άλλου δεν έχει καμία σημασία για μένα. Θέλω απλώς να σας δώσω μία εξήγηση για τις πράξεις μου και να σας πω πώς οδηγήθηκα στην εκτέλεσή τους.

Έχω υπάρξει αναρχικός μόνο για ένα μικρό χρονικό διάστημα. Ήταν μόλις πρόσφατα, στα μέσα του 1891, που προσχώρησα στο επαναστατικό κίνημα. Μέχρι τότε ζούσα σε κύκλους εξ'ολοκλήρου διαποτισμένους από την τρέχουσα ηθική. Είχα συνηθίσει να σέβομαι, ακόμα και να αγαπώ τις αρχές της πατρίδας και της οικογένειας, της εξουσίας και της ιδιοκτησίας.

Όμως, οι δάσκαλοι αυτής της γενιάς πολύ συχνά ξεχνάνε ένα πράγμα: είναι η ίδια η ζωή, με τους αγώνες και τις ήττες της, τις αδικίες και τις κακοτοπιές της, που αναλαμβάνει αδιάκριτα ν'ανοίξει τα μάτια του αδαή στην πραγματικότητα. Αυτό μου συνέβη, όπως συμβαίνει στον καθένα. Μου είπαν πως η ζωή είναι εύκολη και προσφέρεται στους έξυπνους και τους δραστήριους· η εμπειρία μου έδειξε πως μόνο οι κυνικοί και οι δουλοπρεπείς είναι ικανοί να εξασφαλίσουν καλές θέσεις στο φαγοπότι. Μου είπαν πως οι κοινωνικοί μας θεσμοί είναι θεμελιωμένοι στη δικαιοσύνη και την ισότητα· γύρω μου δεν είδα τίποτα άλλο παρά ψευτιά και απάτη.

Κάθε μέρα γκρέμιζα και μια ψευδαίσθηση. Όπου πήγαινα, διαπίστωνα τις ίδιες μιζέριες σε μερικούς και τις ίδιες χαρές σε άλλους. Δεν άργησα να καταλάβω ότι τα μεγάλα λόγια που είχα μάθει να σέβομαι -τιμή, αφοσίωση, καθήκον- ήταν μόνο η μάσκα που έκρυβε την πιο επαισχυντή ποταπότητα.

Ο βιομήχανος ο οποίος δημιούργησε κολοσσιαία περιουσία απ'το μόχθο των εργατών που στερούνται τα πάντα, ήταν ένας τίμιος κύριος. Ο βουλευτής και ο υπουργός, με τα χέρια τους πάντα ανοιχτά στις δωροδοκίες, ήταν αφοσιωμένοι στο κοινό καλό. Ο αξιωματικός που δοκίμασε έναν νέο τύπο όπλου πάνω σε εφτάχρονα παιδιά, έκανε το καθήκον του και, μπροστά στο κοινοβούλιο, ο πρωθυπουργός του έδωσε συγχαρητήρια! Κάθε τι που έβλεπα με εξέγερσε και το μυαλό μου στράφηκε προς την κριτική της υπάρχουσας κοινωνικής οργάνωσης. Τέτοιες κριτικές έχουν γίνει πολλές φορές, για να τις επαναλάβω. Αρκεί να πω πως έγινα εχθρός μιας κοινωνίας που έκρινα ότι είναι εγκληματική.

Προσελκύστηκα αρχικά από το σοσιαλισμό, όμως δεν άργησα να διαχωρίσω τον εαυτό μου από το κόμμα. Αγαπώ πολύ την ελευθερία, σέβομαι πολύ την ανθρώπινη πρωτοβουλία, αποστρέφομαι τη στρατιωτική οργάνωση, για να παραστήσω έναν αριθμό στον διατεταγμένο στρατό της νέας εξουσίας. Εκτός αυτού, συνειδητοποίησα ότι κατά βάση ο σοσιαλισμός δεν αλλάζει τίποτα στην υπάρχουσα τάξη. Διατηρεί την αρχή της εξουσίας και -ό,τι κι αν μπορεί να λένε γι αυτό οι δήθεν ελεύθερα σκεπτόμενοι- η συγκεκριμένη αρχή δεν είναι παρά η απαρχαιωμένη επιβίωση της πίστης σε μια ανώτερη δύναμη.

Οι επιστημονικές σπουδές με έκαναν σταδιακά να αντιληφθώ το παιχνίδι των φυσικών δυνάμεων στο σύμπαν.

Έγινα υλιστής και άθεος. Συνειδητοποίησα ότι η σύγχρονη επιστήμη απορρίπτει την υπόθεση του θεού, την οποία δεν έχει ανάγκη. Με τον ίδιο τρόπο η θρησκευτική και η εξουσιαστική ηθική, οι οποίες βασίζονται σε λαθεμένα αξιώματα, οφείλουν να εξαφανιστούν. Τότε, αναρωτήθηκα ποιά είναι η νέα ηθική, σε αρμονία με τους νόμους της φύσης, που θα μπορούσε να αναπλάσει τον παλιό κόσμο και να γεννήσει μια ευτυχισμένη ανθρωπότητα;

Εκείνη τη στιγμή, ήρθα σ'επαφή με μια ομάδα αναρχικών συντρόφων τους οποίους συγκαταλέγω, ακόμα και σήμερα, ανάμεσα στους καλύτερους που έχω γνωρίσει. Ο χαρακτήρας αυτών των ανθρώπων με αιχμαλώτισε αμέσως. Διέκρινα σ'αυτούς μεγάλη ειλικρίνεια, απόλυτη ευθύτητα, ερευνητική δυσπιστία απέναντι σε όλες τις προκαταλήψεις, και ήθελα να καταλάβω την ιδέα που διαμόρφωνε ανθρώπους τόσο διαφορετικούς απ' οποιουδήποτε άλλους είχα συναντήσει μέχρι τότε.

Η ιδέα -μόλις την ασπάστηκα- βρήκε στο μυαλό μου ένα έδαφος πανέτοιμο να τη δεχτεί, λόγω της παρατήρησης και του προσωπικού στοχασμού. Απλώς, συγκεκριμενοποίησε αυτό που ήδη υπήρχε μέσα μου σε αόριστη και αβέβαιη μορφή. Με τη σειρά μου έγινα αναρχικός.

Δεν χρειάζεται, επ'ευκαιρία, να αναπτύξω όλη τη θεωρία του αναρχισμού, θέλω μόνο να τονίσω την επαναστατική του πλευρά, την καταστροφική και αρνητική πλευρά που με οδηγεί εδώ, μπροστά σας.

Σ'αυτή τη στιγμή του οδυνηρού αγώνα ανάμεσα στη μεσοαστική τάξη και τους εχθρούς της, μπαίνω στον πειρασμό να επαναλάβω τα λόγια του Souvarine στο *Germinal*: « Όλες οι συζητήσεις σχετικά με το μέλλον είναι εγκληματικές, αφού δεν παρεμποδίζουν τίποτα άλλο εκτός από την καταστροφή και επιβραδύνουν την πορεία της επανάστασης...»

Έφερα μαζί μου στον αγώνα ένα βαθύ μίσος το οποίο κάθε μέρα ανανεωνόταν απ'το θέαμα αυτής της κοινωνίας όπου όλα είναι ευτελή, όλα είναι προβληματικά, όλα είναι άσχημα, όπου όλα εμποδίζουν την έκφραση των ανθρώπινων παθών, τις γενναιόδωρες παρορμήσεις της καρδιάς, τα ελεύθερα ταξίδια της σκέψης.

Ήθελα να χτυπήσω όσο πιο δυνατά και όσο πιο ακριβοδίκαια μπορούσα. Ας αρχίσουμε λοιπόν απ'την πρώτη απόπειρα που έκανα, την έκρηξη στην Rue des Bons Enfants. Είχα παρακολουθήσει από κοντά τα γεγονότα στο Carmaux. Τά πρώτα νέα για την απεργία με είχαν γεμίσει χαρά. Οι ανθρακωρύχοι έδειχναν, επιτέλους, να εγκαταλείπουν εκείνες τις μάταιες ειρηνικές απεργίες, στις οποίες ο γεμάτος εμπιστοσύνη εργάτης περιμένει υπομονετικά τα λιγοστά του φράγκα να θριαμβεύσουν πάνω στα εκατομμύρια της εταιρείας. Έδειχναν να παίρνουν το δρόμο της βίας, πράγμα που εκδηλώθηκε αποφασιστικά στις 15 Αυγούστου του 1892. Στα γραφεία και τις εγκαταστάσεις του ορυχείου εισέβαλλε ένα πλήθος ανθρώπων που είχαν κουραστεί να υποφέρουν, χωρίς αντίποινα· η δικαιοσύνη ήταν έτοιμη να αποδοθεί, οι εργάτες ήταν έτοιμοι να επιτεθούν σ'έναν μηχανικό τον οποίο μισούσαν βαθιά, όταν επενέβησαν μερικοί τρομαγμένοι.

Ποιοι ήταν αυτοί οι άντρες; Οι ίδιοι που προκαλούν την αποτυχία όλων των επαναστατικών κινήματων, γιατί

φοβούνται πως οι άνθρωποι, μόλις δράσουν ελεύθερα, δεν θα υπακούουν πια σε αυτούς· αυτοί που έπεισαν χιλιάδες ανθρώπους να υπομείνουν τις στερήσεις μήνα με το μήνα, με σκοπό να εκμεταλλευτούν τη δυστυχία τους και να αποκτήσουν τη δημοτικότητα που θα τους έβαζε σε γραφεία· τέτοιοι άντρες -κι εννοώ τους σοσιαλιστές ηγέτες- ανέλαβαν την ηγεσία του απεργιακού κινήματος.

Αμέσως εμφανίστηκε στην περιοχή ένα κύμα ευφυολόγων κυρίων· έθεσαν εξ ολοκλήρου τον εαυτό τους στη διάθεση του αγώνα, συγκέντρωσαν εισφορές μελών, οργάνωσαν συνέδρια και έκαναν εκκλήσεις για χρήματα προς κάθε κατεύθυνση. Οι ανθρακωρύχοι παρέδωσαν κάθε πρωτοβουλία στα χέρια τους και αυτό που συνέβη είναι σε όλους γνωστό.

Η απεργία συνεχιζόταν και οι ανθρακωρύχοι βίωναν την πιο στενή εξοικείωση με την πείνα που έγινε ο συνηθισμένος σύντροφός τους· εξάντλησαν τα ελάχιστα αποθέματα του συνδικάτου τους και των άλλων οργανώσεων που τους πρόσφεραν βοήθεια και, μετά την πάροδο δύο μηνών, επέστρεψαν απογοητευμένοι στο ορυχείο, πιο δυστυχισμένοι απ'ότι πριν. Θα ήταν τόσο απλό αν είχαν επιτεθεί απ'την αρχή στο μόνο ευαίσθητο σημείο της εταιρείας, το οικονομικό· αν είχαν κάψει τα αποθέματα του γαιάνθρακα, αν είχαν σπάσει τις μηχανές, αν είχαν καταστρέψει τις αποστραγγιστικές αντλίες.

Τότε σίγουρα, η εταιρεία θα είχε συνθηκολογήσει πολύ γρήγορα. Αλλά οι μεγάλοι ποντίφικες του σοσιαλισμού δεν επιτρέπουν τέτοιες πρακτικές, γιατί είναι αναρχικές πρακτικές. Σε τέτοια παιχνίδια κινδυνεύει κανείς να φυλακιστεί και -ποιός ξέρει;- ίσως τον βρεί μια απ'αυτές τις σφαίρες που έπεσαν στο Fourmies. Αυτός δεν είναι τρόπος για να κερδίσεις θέσεις σε δημοτικά συμβούλια ή στο νομοθετικό σώμα. Με λίγα λόγια, η τάξη -αφού διαταράχθηκε στιγμιαία- βασιλέψε για άλλη μια φορά στο Carmaux.

Δυνατότερη από ποτέ, η εταιρεία συνέχισε την εκμετάλλευση και οι κύριοι μέτοχοι συγχάρηκαν τους εαυτούς τους για το αίσιο τέλος της απεργίας. Η συγκέντρωση των μερισμάτων τους έγινε πιο ευχάριστη από ποτέ.

Τότε αποφάσισα να διαταράξω αυτό το κονσέρτο των ευτυχισμένων τόνων με μια φωνή που η μπουρζουαζία είχε ήδη ακούσει, αλλά νόμιζε πως είχε πεθάνει μαζί με τον Ravachol: τη φωνή του δυναμίτη.

Ήθελα να δείξω στους μπουρζουάδες πως από εκείνη τη στιγμή και μετά, οι απολαύσεις τους δεν θα έμεναν άθικτες, οι θρασυτάτοι θριάμβοί τους θα διαταράσσονταν, ο χρυσός τους μόσχος θα σειόταν πάνω στο βάθρο του, μέχρι το τελικό χτύπημα να τον σωριάσει στη βρωμιά και το αίμα.

Ταυτόχρονα ήθελα να κάνω τους ανθρακωρύχους να καταλάβουν πως υπάρχει μόνο μία κατηγορία ανθρώπων, οι αναρχικοί, που ειλικρινά εξοργίζονται με τα βάσανά τους και θέλουν να εκδικηθούν γι αυτά. Τέτοιοι άνθρωποι δεν κάθονται στο κοινοβούλιο, όπως ο κύριος Guesde και οι συνεργάτες του, αλλά βαδίζουν προς τη γκιλοτίνα.

Έτσι έφτιαξα μια βόμβα. Κάποια στιγμή, ήρθε στη μνήμη μου η κατηγορία που είχε εξαπολυθεί εναντίον του Ravachol. Τι γίνεται με τα αθώα θύματα; Έλυσα σύντομα αυτό το πρόβλημα. Το κτίριο στο οποίο η εταιρεία Carmaux είχε τα γραφεία της, κατοικούνταν μόνο από μπουρζουάδες· έτσι δεν θα υπήρχαν αθώα θύματα. Όλη η μπουρζουαζία ζει

από την εκμετάλλευση των άτυχων και πρέπει να πληρώνει από κοινού για τα εγκλήματά της. Έτσι, με απόλυτη βεβαιότητα για τη νομιμότητα της πράξης μου, άφησα τη βόμβα στην είσοδο των γραφείων της εταιρείας.

Ήδη εξέθεσα την ελπίδα μου: στην περίπτωση που ο μηχανισμός μου ανακαλυπτόταν πριν από την έκρηξη, θα μεταφερόταν στο αστυνομικό τμήμα, όπου αυτοί που θα βλάπτονταν ήταν επίσης εχθροί μου. Τέτοια ήταν τα κίνητρα που με οδήγησαν στη διάπραξη της πρώτης απόπειρας για την οποία έχω κατηγορηθεί.

Ας συνεχίσουμε με το δεύτερο επεισόδιο στο καφέ Terminus. Είχα επιστρέψει στο Παρίσι τον καιρό της υπόθεσης Vaillant και έγινα μάρτυρας της τρομερής καταστολής που ακολούθησε την έκρηξη στο Palais-Bourbon. Είδα τα δρακόντεια μέτρα που η κυβέρνηση αποφάσισε να πάρει εναντίον των αναρχικών. Παντού υπήρχαν ρουφιάνοι, γίνονταν έρευνες και συλλήψεις. Μεγάλος αριθμός ατόμων συνελήφθησαν αδιακρίτως, αποσπάστηκαν βίαια απ'τις οικογένειές τους και ρίχτηκαν στη φυλακή. Κανείς δεν ενδιαφέρθηκε για το τι συνέβη στις γυναίκες και στα παιδιά αυτών των συντρόφων, όσο παρέμεναν στη φυλακή.

Ο αναρχικός δεν θεωρούνταν πλέον άνθρωπος, παρά ένα άγριο θηρίο που έπρεπε να κυνηγηθεί παντού, ενώ ο αστικός τύπος, ευτελής δούλος της εξουσίας, απαιτούσε μετά μανίας την εξόντωσή του.

Την ίδια εποχή, οι ελευθεριακές εφημερίδες και μπροσούρες κατασχέθηκαν και το δικαίωμα της συγκέντρωσης καταργήθηκε. Και το χειρότερο απ'όλα: όταν ήθελαν να βγάλουν ένα σύντροφο απ'τη μέση, ένας χαφιάς πήγαινε στο σπίτι του και άφηνε ένα πακέτο λέγοντας πως περιείχε τανίνη· την επομένη διεξαγόταν έρευνα, με ένταλμα που είχε την ημερομηνία της προηγούμενης μέρας, ένα κουτί με ύποπτη σκόνη ανακαλυπτόταν, ο σύντροφος οδηγούνταν στο δικαστήριο και καταδικαζόταν σε τρία χρόνια φυλάκιση. Αν θέλετε να μάθετε την αλήθεια γι αυτά, ρωτήστε τον χαφιέ της συμφοράς που βρήκε το δρόμο του στο σπίτι του συντρόφου Merigeaud!

Αλλά, όλες αυτές οι ενέργειες ήταν αποδεκτές, γιατί χτυπούσαν ένα εχθρό που είχε σπείρει το φόβο και αυτοί που έτρεμαν, ήθελαν τώρα να επιδείξουν θάρρος. Σαν αποκορύφωμα αυτής της σταυροφορίας εναντίον των αιρετικών, ακούσαμε τον υπουργό εσωτερικών, M. Reynal, να δηλώνει στο κοινοβούλιο πως τα μέτρα που πήρε η κυβέρνηση σκόρπισαν τον πανικό στο στρατόπεδο των αναρχικών. Αλλά, αυτά δεν ήταν αρκετά. Ένας άντρας που δεν είχε σκοτώσει, καταδικάστηκε σε θάνατο. Ήταν απαραίτητο να σταθεί γενναίος μέχρι το τέλος. Έτσι, ένα ωραίο πρωί οδηγήθηκε στη γκιλοτίνα.

Αλλά, κύριοι μπουρζουάδες, υπολογίσατε χωρίς τον ξενοδόχο. Συλλάβατε εκατοντάδες άντρες και γυναίκες, παραβιάσατε ένα σωρό σπίτια, μα έξω από τους τοίχους της φυλακής υπήρχαν ακόμα άνθρωποι άγνωστοι σε σας, που σας παρακολουθούσαν απ'τη σκιά να κυνηγάτε τους αναρχικούς και το μόνο που περίμεναν ήταν η κατάλληλη στιγμή για να κυνηγήσουν με τη σειρά τους τους κυνηγούς.

Τα λόγια του Reynal ήταν μια πρόκληση για τους αναρχικούς. Δεχτήκαμε την πρόκληση. Η βόμβα στο καφέ Terminus είναι η απάντηση στις καταπατήσεις της ελευθερίας, στις συλλήψεις, στις έρευνες, στους νόμους εναντίον του τύπου, στις μαζικές εκτοπίσεις, στους αποκεφαλισμούς. Αλλά γιατί, θα ρωτήσετε, επιτέθηκα στους

ήσυχους θαμώνες του καφέ, που κάθονταν ακούγοντας μουσική και αναμφίβολα, δεν ήταν ούτε δικαστές, ούτε βουλευτές, ούτε γραφειοκράτες; Γιατί; Είναι πολύ απλό. Η μπουρζουαζία δεν έκανε διακρίσεις ανάμεσα στους αναρχικούς. Ο Vaillant από μόνος του πέταξε μια βόμβα, τα εννέα δέκατα των συντρόφων δεν τον γνώριζαν καν. Αλλά, αυτό δεν είχε σημασία· οι διώξεις ήταν μαζικές και οποιοσδήποτε είχε την παραμικρή σχέση με αναρχικούς καταδιώχθηκε. Απ' τη στιγμή που εσείς θεωρείτε υπεύθυνο έναν ολόκληρο κύκλο ανθρώπων για τις πράξεις ενός μόνον και χτυπάτε αδιάκριτα, θα χτυπάμε και εμείς αδιάκριτα.

Μήπως θα έπρεπε να επιτιθόμαστε μόνο στους βουλευτές που φτιάχνουν νόμους εναντίον μας, στους δικαστές που εφαρμόζουν αυτούς τους νόμους, στην αστυνομία που μας συλλαμβάνει; Δεν συμφωνώ. Αυτοί οι άντρες είναι απλά όργανα. Δεν δρούν για λογαριασμό τους. Οι λειτουργίες τους θεσπίστηκαν από τη μπουρζουαζία για την υπεράσπιση των συμφερόντων της. Δεν είναι περισσότερο ένοχοι απ'τους υπόλοιπους από εσάς. Αυτοί οι καλοί μπουρζουάδες που δεν κατέχουν αξιώματα, αλλά εισπράττουν μερίσματα και ζουν τεμπέλικα, εκμεταλλευόμενοι το μόχθο των εργατών, πρέπει κι αυτοί να πάρουν το μερίδιό τους απ'τα αντίποινα. Και όχι μόνο αυτοί, μα και όσοι είναι ικανοποιημένοι με την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων, όσοι επικροτούν τις ενέργειες της κυβέρνησης και έτσι γίνονται συνένοχοί της, αυτοί οι γραφιάδες που κερδίζουν τριακόσια ή πεντακόσια φράγκα το μήνα και μισούν το λαό πιο σφοδρά κι απ' τους πλούσιους, αυτή η ηλίθια και ξιπασμένη μάζα ανθρώπων, που πάντα πηγαίνουν στο πλευρό των δυνατών -μ'άλλα λόγια, η καθημερινή πελατεία του Terminus και των άλλων θαυμάσιων καφέ!

Να γιατί χτύπησα στα τυφλά και δεν διάλεξα τα θύματα μου! Η μπουρζουαζία πρέπει να καταλάβει πως αυτοί που υποφέρουν, επιτέλους κουράστηκαν απ'τα βάσανά τους· δείχνουν τα δόντια τους και θα χτυπούν με αυξανόμενη βιαιότητα, αν εσείς είστε σκληροί μ'αυτούς. Δεν σέβονται καθόλου την ανθρώπινη ζωή, γιατί οι ίδιοι οι μπουρζουάδες έδειξαν πως αδιαφορούν γι αυτήν. Δεν αρμόζει σε αυτούς τους δολοφόνους που ευθύνονται για την ματωμένη εβδομάδα και για το Fourmies να θεωρούν τους άλλους σαν δολοφόνους.

Δεν θα λυπηθούμε τις γυναίκες και τα παιδιά των μπουρζουάδων, γιατί κανείς δε λυπήθηκε τις γυναίκες και τα παιδιά αυτών που αγαπάμε. Μήπως δεν πρέπει να λογαριάσουμε ανάμεσα στα αθώα θύματα εκείνα τα παιδιά που αργοπεθαίνουν από αναμία στις φτωχογειτονιές, επειδή το ψωμί είναι σπάνιο στα σπίτια τους; Εκείνες τις γυναίκες που χλομιάζουν μέσα στα εργαστήριά σας, δουλεύοντας για να κερδίσουν σαράντα δεκάρες την ημέρα και είναι τυχερές αν η φτώχεια δεν τις σπρώξει στην πορνεία; Εκείνους τους γέρους που τους μετατρέψατε σε

παραγωγικές μηχανές για όλη τους τη ζωή και τους ρίχνετε στα σκουπίδια ή στα φτωχοκομεία, όταν χάσουν πιά τη δύναμη τους;

Τουλάχιστον, να έχετε το θάρρος των εγκλημάτων σας, κύριοι μπουρζουάδες, και να παραδεχτείτε πως τα αντίποινά μας είναι απόλυτα νόμιμα.

Φυσικά δεν έχω ψευδαισθήσεις. Ξέρω ότι οι πράξεις μου δεν είναι ακόμα κατανοητές από τις μάζες που είναι απροετοίμαστες για κάτι τέτοιο. Ακόμα και ανάμεσα στους εργάτες, για τους οποίους αγωνίστηκα, θα υπάρξουν πολλοί, παραπλανημένοι από τις εφημερίδες σας, που θα με θεωρήσουν εχθρό τους. Αλλά αυτό δεν έχει σημασία. Δεν με ενδιαφέρει η κρίση κανενός. Ούτε αγνωώ το γεγονός ότι υπάρχουν άτομα που ισχυρίζονται πως είναι αναρχικοί και σπεύδουν να αρνηθούν κάθε αλληλεγγύη στους προπαγανδιστές της δράσης. Αυτοί επιδιώκουν να επιβάλλουν μια λεπτή διάκριση ανάμεσα στους θεωρητικούς και στους τρομοκράτες. Πολύ δειλοί για να διακινδυνεύσουν τις ζωές τους, απορρίπτουν όσους το κάνουν. Αλλά η επιρροή που ισχυρίζονται ότι ασκούν στο επαναστατικό κίνημα είναι μηδαμινή. Σήμερα, το πεδίο είναι ανοιχτό στη δράση, χωρίς αδυναμίες και υπαναχωρήσεις.

Ο Alexander Herzen, ο Ρώσος επαναστάτης, είπε κάποτε: «Απ'αυτά τα δύο, ένα πρέπει να επιλέξουμε: είτε να καταδικάσουμε και να βαδίσουμε μπροστά, είτε να συγχωρήσουμε και να γυρίσουμε πίσω στα μισά του δρόμου.» Δεν σκοπεύουμε ούτε να συγχωρήσουμε, ούτε να γυρίσουμε πίσω και θα πρέπει πάντα να προχωρούμε μπροστά μέχρι η επανάσταση, που είναι ο σκοπός των προσπαθειών μας, να επιστεγάσει το έργο μας, με τη δημιουργία ενός ελεύθερου κόσμου.

Σ'αυτόν τον ανελέητο πόλεμο που κηρύξαμε στη μπουρζουαζία, δεν ζητάμε έλεος. Δώσαμε το θάνατο και ξέρουμε να τον υπομένουμε. Έτσι, περιμένω με αδιαφορία την ετυμηγορία σας. Ξέρω πως το κεφάλι μου δεν θα είναι το τελευταίο που θα κόψετε· θα πέσουν κι άλλα, αφού οι πεινασμένοι άρχισαν να μαθαίνουν το δρόμο προς τα μεγάλα καφέ και εστιατόριά σας, το Terminus και το Foyot. Θα προσθέσετε κι άλλα ονόματα στη ματωμένη λίστα των νεκρών μας.

Κρεμάσατε ανθρώπους στο Σικάγο, αποκεφαλίσате άλλους στη Γερμανία, στραγγαλίσате στη Ζερέζ, πυροβολήσατε στη Βαρκελώνη, καρατομήσατε στο Μονμπριζόν και το Παρίσι, εκείνο όμως που ποτέ δεν θα καταστρέψετε είναι η Αναρχία. Οι ρίζες της είναι πολύ βαθιές. Γεννιέται μέσα στην καρδιά μιας κοινωνίας που σαπίζει και καταρρέει. Είναι μια βίαιη αντίδραση ενάντια στην υπάρχουσα τάξη πραγμάτων. Αντιπροσωπεύει όλες τις βλέψεις για ισότητα και ελευθερία, που εναντιώνονται στην εξουσία. Είναι παντού και είναι αδύνατον να την συγκρατήσετε. Στο τέλος θα σας σκοτώσει.

EMILE HENRY

Πηγή: Gazette des Tribunaux, 27-28 Απρίλη 1894.

RIBELLI OVUNQUE

Potevano rassegnarsi ad una vita miseramente noiosa, scandita dai ritmi del lavoro e dello sfruttamento. Hanno preferito invece, prendersi quanto gli serviva.

CORDOBA, SPAGNA, 18 DICEMBRE: quattro uomini in rivolta vengono arrestati dopo una rapina, tre di essi sono feriti. Nel conflitto a fuoco in cui sono stati coinvolti, due poliziotte rimangono uccise e una guardia giurata è ferita.

A Jorge Eduardo Rodriguez, Claudio Lavazza, Giovanni Barcia, Michele Pontolillo, gli ultimi tre anarchici conosciuti, tutto il nostro sostegno.

Potevano scegliere di abbassare la testa, di arrendersi, invece hanno reagito, difendendo la propria libertà.

Coloro che, sfidando apertamente il dominio, ne attaccano le strutture, non possono che essere nostri complici.

Podían resignarse a una vida miserablemente aburrida, ordenada por el ritmo del trabajo y de la explotación. Quisieron mejor, coger lo que necesitaban.

CORDOBA 18 DICIEMBRE
quattro hombres revoltosos vienen detenidos después de un atraco.

tres de ellos están heridos. En el tiroteo en el que quedan involucrados, mueren dos mujeres policía y un guardia queda herido.

A Jorge Eduardo Rodriguez, Claudio Lavazza, Giovanni Barcia, Michele Pontolillo, los últimos tres son anarquistas conocidos, todo nuestro apoyo.

Podían escoger bajar cabeza, rendirse, pero han reaccionado, defendiendo su propia libertad.

Los que, desafiando abiertamente el dominio, atacan las estructuras, no pueden que ser nuestros complicés.

They could have lived a boring and miserable life, to the rhythm of work and exploitation. Instead, they chose to take what they needed.

ON DECEMBER 18th IN CORDOBA

Four men were arrested after a bank robbery, and three of them were shot and wounded.

In the shot-out, two policewomen were killed and a bank security officer was wounded.

We support Jorge Eduardo Rodriguez, Claudio Lavazza, Giovanni Barcia, Michele Pontolillo, last three are known as anarchists.

They could have chosen to swallow their pride, to surrender, but instead they reacted, thus defending their own freedom. They openly faced the system of domination. They are our accomplices.

INDIVIDUALITÀ ANARCHICHE

Indirizzi conosciuti: Michele Pontolillo, Prision Provincial de Badajoz, carretera de Olivenza Km. 7, BADAJOZ.
Claudio Lavazza, Prision Provincial de Jaén, carretera Bailen Motril, JAÉN.

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΜΕΘΟΔΕΥΣΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ 30 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Το πρωί της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, περίπου 300 μέλη των ειδικών μονάδων των καραμπινιέρων έκαναν εφόδους σε σπίτια και συλλήψεις αναρχικών σ'όλη την Ιταλία.

Αυτή η πράξη καταστολής είναι μέρος μιας εκστρατείας ενορχηστρωμένης από το δικαστή Antonio Marini της Ρώμης και τους εισαγγελείς Ionta και Vigna, μιας εκστρατείας που προσπαθεί να αποδείξει την ύπαρξη μιας μυθικής αναρχικής ανατρεπτικής παραστρατιωτικής οργάνωσης. Το πρώτο κύμα εφόδων έγινε το Νοέμβριο του '95, όμως οι αρχές εκείνο τον καιρό δεν βρήκαν ούτε όπλα, ούτε δεσμίδες χαρτονομισμάτων, ούτε κρησφύγετα, ούτε έγγραφα που να αφορούν τη "συμμορία", για την οποία δεν υπήρχε στην πραγματικότητα ούτε όνομα.

ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ (17/9/96)

Οι πράξεις της Τρίτης 17 Σεπτεμβρίου έγιναν από μασκοφόρους και ένοπλους καραμπινιέρους. Τα αποτελέσματα ήταν πολύ σοβαρά: 29 εντάλματα σύλληψης και δεκάδες άνθρωποι που πληροφορήθηκαν επίσημα ότι βρίσκονται υπό έρευνα. Μερικοί από τους κατηγορούμενους συνελήφθησαν και οδηγήθηκαν αμέσως στη φυλακή της Rebibbia (Ρώμη) άλλοι βρίσκονται προς το παρόν κρυμμένοι. Ακόμη δεν έχει γίνει γνωστό το πόσοι ακριβώς ή ποιοί έχουν συλληφθεί -στους τελευταίους έχει αφαιρεθεί το δικαίωμα να δουν οποιονδήποτε και δεν στάθηκε καν δυνατόν να μιλήσουν στους δικηγόρους τους.

Οι κατηγορίες είναι πολύ σοβαρές και κυμαίνονται μεταξύ ανατρεπτικής συνέργειας σε ληστεία, κατοχής όπλων και ανθρωποκτονίας. Πρακτικά, αυτό σημαίνει ότι κατηγορείται το αναρχικό κίνημα για όλα τα ανεξίτηλα εγκλήματα των τελευταίων χρόνων, χωρίς να παρουσιάζεται καμία απόδειξη. Μια ένδειξη του κλίματος της δίωξης που περιβάλλει τις συλλήψεις είναι η δήλωση του δικαστή ότι "θέλω να συλλάβω μια συμμορία τρομοκρατών πριν βγω στη σύνταξη".

Ακόμα, ένα πολύ ανησυχητικό θέμα είναι η ανακοίνωση τύπου που εκδόθηκε από τους καραμπινιέρους, η οποία μιλάει για μια ανύπαρκτη ανατρεπτική οργάνωση, διαρθρωμένη σε δύο επίπεδα: το πρώτο, κρυμμένο και παράνομο, υποτίθεται ότι καλύπτεται από ένα πιο ορατό "δεύτερο επίπεδο", ιδανικό να "καμουφλάρεται στο κοινωνικό περιβάλλον και να αλληλεπιδρά με άλλους ανατρεπτικούς πυρήνες, στα πλαίσια μιας επικίνδυνης εγκληματικής αδελφότητας". Είναι σαφές ότι η ιδέα του "δεύτερου επιπέδου" στοχεύει στο να χτυπήσει όλες εκείνες τις καταστάσεις της πλατιά διαδεδομένης κοινωνικότητας και αλληλεγγύης (όπως το El Paso στο Τορίνο και άλλους κατελιμμένους χώρους σε όλη την Ιταλία) που έχουν παράσχει και εξακολουθούν να παρέχουν υποστήριξη σ'όλους εκείνους που δεν πρόκειται να υποκύψουν στο κατασταλτικό καθεστώς του Κράτους. Το θεώρημα του "δεύτερου επιπέδου" είναι ο μηχανισμός μέσω του οποίου μπορεί να εξαπολυθεί η πιο βίαιη επίθεση ενάντια σε πολλές καταστάσεις του κινήματος στο εγγύς μέλλον.

ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΝΕΑ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1996

Στις 10 Δεκεμβρίου έγινε η προκαταρκτική ακρόαση της δίκης, με σύνθεση έδρας τους δικαστές Marini και σια: η ακρόαση άρχισε και αναβλήθηκε για τις 16,17,21 και 24 Ιανουαρίου 1997¹. Σ'αυτή την πρώτη φάση, θα αποφανθούν μόνο για το αν πρόκειται να δικαστούν όλοι για ένοπλη ομάδα, σμποτάζ κ.λπ. Ίσως αποφασίσουν ότι κάποιος θα δικαστεί για άλλες κατηγορίες ή θα απαλλαγεί... (Πολλοί απ'τους 21 συλληφθέντες στις 17 Σεπτεμβρίου έχουν κατηγορίες για ληστεία τράπεζας, φόνο, μαζική σφαγή κ.λπ.)

Απ' τις 17 Σεπτεμβρίου (όταν ξεκίνησε η -αποκαλούμενη- "Επιχείρηση Pontelungo") μέχρι τώρα (20 Δεκέμβρη), τρία άτομα βρίσκονται ελεύθερα με εγγύηση (Stefano Moreale, Francesco Barlemmi, Apollonia Cortimiglia), τέσσερις βρίσκονται σε κατ'οίκον περιορισμό (Salvatore Gugliara, Tiziano Andreozzi, Giuseppina Riccobono, Cristina Lo Forte, όλοι τους έκαναν απεργία πείνας), οκτώ διαφεύγουν και 14 παραμένουν στη φυλακή.

Εκτός από αυτούς τους 29 που ο Marini διέταξε να συλληφθούν, υπάρχουν άλλα 39 άτομα, ύποπτα για συμμετοχή σ'αυτή την απίστευτη οργάνωση που ο Marini ονόμασε ORAI (Επαναστατική Αναρχική Εξεγερσιακή Οργάνωση). Αυτή η συντομογραφία, αντίθετα απ'ότι είπαν τα γουρούνια στην τηλεόραση, δεν εμφανίστηκε ποτέ. Και τις δύο φορές που οι καραμπινιέροι έκαναν εφόδους σε σπίτια, στις 16 Νοέμβρη '95 και στις 17 Σεπτέμβρη '96, δεν βρήκαν καθόλου όπλα ή έγγραφα που να μαρτυρούν το πρόγραμμα της "οργάνωσης", τίποτα απ' όλα αυτά. Βέβαια, βρήκαν πολλά γράμματα από και για τη φυλακή, πολύ προπαγανδιστικό υλικό, βιβλία, αφίσες, ατζέντες κ.λπ.

Τα μόνα πράγματα που βρήκαν είναι κάποια όπλα και εκρηκτικά σε μια σπηλιά στη Ρώμη το '91: αυτό είναι μέρος μιας άλλης επιπόησης κατά των αναρχικών αναφορικά με την απαγωγή Silocchi (για την οποία συνελήφθησαν οι Gregorian Garagin, Orlando Campo, Francesco Porcu, όλοι εμπλεκόμενοι στην έρευνα Marini). Στις 18 Δεκεμβρίου, το Δικαστήριο Τρίτου Βαθμού αποφάσισε ότι ολόκληρη η δίκη πρέπει να ξαναγίνει -στο 2ο βαθμό δύο αναρχικοί καταδικάστηκαν σε ισόβια και 22 χρόνια αντίστοιχα. Επίσης, και σ'αυτή τη δίκη οι αποδείξεις ήταν γελοίες. Για παράδειγμα, ο ένας από τους καταδικασθέντες αναρχικούς

¹Σημ: η δίκη αυτή έχει αναβληθεί, μέχρι τώρα, δύο φορές.

κατηγορήθηκε ότι δακτυλογράφησε το γράμμα που έλαβε η οικογένεια της Silocchi απ'τους απαγωγείς, σε μια γραφομηχανή που ακόμη δεν είχε κυκλοφορήσει στο εμπόριο.

Ένα από τα πλέον σημαντικά που πρέπει να γνωρίζει κανείς είναι το εξής: ο δικαστής και οι καραμπινιέροι πίεσαν και πλήρωσαν μια νεαρή κοπέλα 21 χρονών (πρώην φίλη ενός απ'τους συλληφθέντες αναρχικούς στο Trento) για να μιλήσει και να "ομολογήσει" τα εγκλήματα της "αναρχικής συμμορίας" από το 1985 ως το 1995. Αυτή δεν υπήρξε ποτέ αναρχική. Σαν απόδειξη της νομιμοφροσύνης της, αυτή η κοπέλα κατηγορήσε τον εαυτό της για ληστεία τράπεζας που έκανε με άλλους τρεις από τους συλληφθέντες αναρχικούς στο Trento (τον Σεπτέμβρη του '94), αλλά αδυνατεί να θυμηθεί οτιδήποτε σχετικά: δεν θυμάται τι φορούσαν, τι έκαναν μέσα στην τράπεζα, αν κάποιος πυροβόλησε, ποιος κρατούσε τα χρήματα...

Στις 13 Δεκεμβρίου, το Δικαστήριο Δευτέρου Βαθμού καταδίκασε σε άλλα 2 χρόνια φυλάκισης τους 4 αναρχικούς που πιάστηκαν στο Trento (τον Σεπτέμβρη του '94), για δύο ακόμη επιθέσεις σε τράπεζες χωρίς κανένα επαληθευμένο στοιχείο, παρά μόνο τις δηλώσεις αυτής της νεαρής κοπέλας που κατηγορήσε τον εαυτό της ως συμμετόχο σ'αυτή την επιδρομή και σ'αυτή την οργάνωση-φάντασμα. Το Δικαστήριο του Trento την πίστεψε, ακόμη κι αν δεν μπορούσε να θυμηθεί απολύτως τίποτα σχετικά με τη ληστεία "της". Αλλά αυτό δεν έχει σημασία για τη δικαιοσύνη: χρειαζόταν να αποδείξουν ότι έχει δίκιο, επειδή αυτή είναι η μόνη απόδειξη της ύπαρξης της "συμμορίας". Αυτό επέτρεψε στον Marini να ξεκινήσει την έρευνά του το '95.

Κατόπιν, ο Marini συνένωσε όλες τις έρευνες κατά των αναρχικών τα τελευταία 10 χρόνια: τη ληστεία τράπεζας που έγινε από τους Alfredo Bonanno και Pippo Stasi (1987), τις υποτιθέμενες βομβιστικές επιθέσεις από τον Marco Camenisch, όλες τις ανακριτικές έρευνες του δικαστή Vigna εναντίον των αναρχικών για "ανατρεπτική σύμπραξη"...

Πολλοί από τους 29 ήταν ήδη στη φυλακή: οι Antonio Budini, Carlo Tesseri, Jean Wear και Χρήστος Στρατηγόπουλος απ'τον Σεπτέμβρη του '94 για τη ληστεία τράπεζας κοντά στο Trento: οι Orlandi Campo, Gregorian Garagin, Francesco Porcu για την απαγωγή Silocchi: ο Horst Fantazzini (από 25ετίας) για πολλές ληστείες και επιθέσεις, ο Marco Camenisch για βομβιστικές ενέργειες.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Το Comitato Difesa Anarchici είναι άτομα που φροντίζουν για τους φυλακισμένους αναρχικούς στην Ιταλία. Σκοπός του είναι να κρατά τις επαφές ανάμεσα στους φυλακισμένους και τον έξω κόσμο με γράμματα, δέματα, χρήματα και οτιδήποτε άλλο. Επίσης, να πληρώνει τα νομικά έξοδα και να κάνει αντιπληροφόρηση. Ήδη υπάρχει ένα δελτίο που εκδίδεται κάθε δίμηνο, σχετικά με την κατάσταση των φυλακισμένων.

Η "υπερασπιστική" μας άποψη: αρνούμαστε σαν αναρχικοί, σαν Επιτροπή, να "υπερασπιστούμε" τους συντρόφους μας σαν αθώους. Αδιαφορούμε για το τι λένε οι δικαστές. Θα μπορούσαν ν'αποδώσουν σε οποιονδήποτε οποιαδήποτε κατηγορία, αλλά -κατά την άποψή μας- εκείνοι είναι στη φυλακή απλά επειδή είναι αναρχικοί. Αυτή είναι η θέση μας.

Υπάρχουν επίσης άλλοι "αναρχικοί" που κάνουν διακρίσεις μεταξύ των κατηγοριών: η ληστεία τράπεζας είναι -ενδεχομένως- εντάξει (είναι μια ορθή αναρχική πράξη), ο φόνος όχι (εγκληματική πράξη). Χώρια απ'τον τρόπο με τον οποίο αυτοί οι "αναρχικοί" θα μπορούσαν ν'αποφασίσουν για το αν το κατηγορητήριο είναι αληθές ή όχι (μήπως θα σχηματίσουν ένα "αναρχικό" αστυνομικό και δικαστικό σώμα);, εμείς σαν Επιτροπή δεν έχουμε παρά έναν τεχνικό ρόλο: λαμβάνουμε γράμματα από ανθρώπους στη φυλακή -ακόμη και άγνωστους ως πρόσωπα- που δηλώνουν αναρχικοί. Τους στέλνουμε γράμματα, τους βρίσκουμε δικηγόρο από τη "λίστα" μας που να διατίθεται να τους υπερασπίσει, στέλνουμε χρήματα στους φυλακισμένους κι επίσης προσπαθούμε να τους βοηθήσουμε να πληρώσουν το δικηγόρο τους, αν έχουμε αρκετά χρήματα. Συνδεόμαστε με άλλες ομάδες, δύο απ'αυτές στέλνουν δωρεάν στους φυλακισμένους βιβλία (η μία μόνο αναρχικά, η άλλη κάθε είδους).

Επίσης, σαν Επιτροπή κάνουμε εκπομπές στο μόνο ελεύθερο ραδιοφωνικό σταθμό στο Τορίνο (το ράδιο Black-Out) και κάθε εβδομάδα στέλνουμε ενημέρωση και σ'άλλους παρόμοιους σταθμούς σ'όλη την Ιταλία. Τυπώνουμε ένα δελτίο και το στέλνουμε σε πολύ κόσμο στην Ιταλία τελευταία επίσης είμαστε και στο δίκτυο των computer. Καθένας που εργάζεται μαζί μας δεν πληρώνεται (φυσικά).

Μια ιδιαίτερη σημείωση: η FAI (η Ιταλική Αναρχική Ομοσπονδία) και η εφημερίδα της δεν έγραψαν απολύτως τίποτα σχετικά με αυτή την ιστορία, ούτε καν μια λέξη αλληλεγγύης προς τους συλληφθέντες.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ - ΚΑΤΕΙΛΗΜΜΕΝΟ EL PASO 18 Απρίλη '97

Στις 12 Φεβρουαρίου '97 συνελήφθη στη Μασσαλία -όπου ζει από χρόνια- ο Salvatore Condro, καθηγητής στο πανεπιστήμιο της Provence, καταζητούμενος στην Ιταλία απ' τον Σεπτέμβρη '96. Κλείστηκε στη φυλακή της Lugnes, στο Aix-En Provence. Στις 30/4 πρόκειται να συζητηθεί στο εφετείο της Μασσαλίας η αίτηση έκδοσης του που κατέθεσαν Ιταλοί εισαγγελείς.

Στις 14 Μαρτίου συνελήφθη στο Παρίσι ο Massimo Passamani. Το πρόσωπο που τον φιλοξενούσε συνελήφθη και στη συνέχεια αφέρθηκε ελεύθερο. Τώρα ο Passamani είναι έγκλειστος στην Maison d' Arrêt, 42 Rue de la Sante, 75674, Paris Cedex 14.

Οι δικηγόροι του προβλέπουν μία περίοδο από δύο έως τέσσερις μήνες μέχρι τη συζήτηση της αίτησης έκδοσής του και είναι αισιόδοξοι γιατί η Γαλλία δεν έχει αποδεχτεί την έκδοση ατόμων που κατηγορούνται μόνο για συμμετοχή σε αδίκημα.

Σ' ό,τι αφορά τους 4 (τρεις Ιταλούς και έναν Αργεντινό) που συνελήφθησαν στην Κόρντομπα της Ισπανίας στις 18-12-97 σε απόπειρα ληστείας τράπεζας και μετά από ένοπλη συμπλοκή στην οποία σκοτώθηκαν δύο αστυνομικοί: ο Claudio Lavazza αναφέρει δύο τραύματα στο αριστερό χέρι και ο Giovanni Barcia τέσσερα τραύματα στο αριστερό πόδι. Ο Giorgio Rodriguez αναφέρει πως το βλήμα που τον τραυμάτισε είναι καρφωμένο στον αυχένα και το ράγισμα ενός αυχενικού σπονδύλου είχε σαν

επακόλουθο τη μερική παράλυση του δεξιού χεριού και ποδιού. Ο Michele Pontolillo είναι ο μόνος που χαίρει καλής υγείας. Όλων όμως -όπως γράφουν- το ηθικό είναι άριστο.

Προτείνουμε σε όποιον θέλει να δείξει την αλληλεγγύη του να μεταφράσει και να διαδώσει κάθε πληροφορία σχετικά μ'αυτήν την ιστορία, τη μεγαλύτερη κατασταλτική επίθεση ενάντια στους αναρχικούς τα τελευταία τριάντα χρόνια. Τρικάκια, αφίσες, βιβλία, φυλλάδια, συναντήσεις, ραδιοφωνικές εκπομπές, πάρτυ, συναυλίες, διαδηλώσεις, ενέργειες, όλα είναι χρήσιμα. Φυσικά χρειαζόμαστε επίσης λεφτά, αλλά αυτό δεν είναι το πιο σημαντικό είδος υποστήριξης που μπορείτε να μας παρέχετε από το εξωτερικό. Σε διάφορες χώρες δουλεύουν άνθρωποι για να ολοκληρώσουν τη μετάφραση και την πληροφόρηση: εδώ μπορείτε να βρείτε κάποιες διευθύνσεις.

Θα προσπαθήσουμε να βρούμε αντίτυπα από κάθε μεταφρασμένο έγγραφο, επομένως ρωτήστε μας (πριν αρχίσετε την εργασία, αν υπάρχει ήδη κάποιο υλικό μεταφρασμένο στη γλώσσα σας θα σας στείλουμε ένα αντίτυπο ή την επαφή για την απόκτησή του).

Μπορείτε να βρείτε πληροφορίες της Επιτροπής (CDA) στο δίκτυο: (mailing list A-INFOS@LGLOBAL.COM και CSLIST@ECN.ORG και στις σελίδες <http://www.ecn.org/zero/anarchy.htm>).

Γράψτε στη διεύθυνση: CDA c/o El Paso, Via Passo Buole 47, 10127, Torino, Italy.

Δέματα ή χρήματα: Mario Anzoino, Via Ormea 150, 10126 Torino, Italy.

Τηλέφωνο/φαξ/αυτόματος τηλεφωνητής: 0039-11-674.833

E-mail του El Paso: elpasosq@freenet.hut.fi

Claudio Lavazza & Giovanni Barcia: Centro penitenciario Jaen II, Carretera Bailen Motril km28, 23710, Jaen, Espana.

Michele Pontolillo & Giorgio Rodriguez: prison provincial de Badajoz, Carretera de Olivenja km7, Extremadura, Espana.

ΟΛΑ ΗΤΑΝ ΣΑΠΙΑ ΣΤΟ ΜΕΞΙΚΟ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΩΝ ΦΤΩΧΩΝ

Ας αρχίσουμε από τους θλιμμένους. Η διαγαλαξιακή συνάντηση απογοήτευσε κυρίως εκείνους και εκείνες που διαπρέπουν στην προκατασκευασμένη σκέψη. Το ίδιο και εκείνους που έλπιζαν σε έναν τρόπο χρήσης της για να διανθίσουν το τέλος του αιώνα ή των αποδυναμωμένων ιδεολογιών τους, μετατρέποντας έτσι τη σκέψη τους σε ένα τελευταίο προϊόν μιας μεγάλης σειράς προϊόντων. Άλλοι δεν είχαν θέση εκεί, όπως αυτοί οι ανθρωπιστές των ΜΜΕ, που η ηθική τους αντιμετωπίζει τον άνθρωπο σαν θύμα και οι οποίοι αντιπαράτassουν την έννοια του «αγαθού» σε κάθε επαναστατικό σχέδιο (καταγγέλλοντάς το σαν έναν ολοκληρωτικό εφιάλτη).

Σε αυτό το απάνθισμα όσων σπείρουν τη σύγχυση, δε θα ξεχάσω τα ΜΜΕ, πιστά στον εαυτό τους: στερούμενα ευφυΐας και γνώσης. Δε γνωρίζω εφημερίδα στην οποία μπορεί κάποιος να εμπιστευτεί μια αληθινή ιδέα, με την παραμικρή ελπίδα να την ξαναβρεί ακέραια την επομένη ή ακόμα και απλώς αναγνωρίσιμη. Οι εφημερίδες αποτελούν αντίγραφο του μοντέλου της αντιπροσωπευτικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, στη λειτουργία του οποίου συμβάλλουν.

Εκ των πραγμάτων, τους είναι αδύνατο να συλλάβουν κινήματα κοινωνικής αμφισβήτησης που να μην είναι συμβατά με το Κράτος. Άλλωστε, «η εξουσία δεν μπορεί να δεχτεί ότι πλήττεται παρά μόνο στην αναπαράσταση που δίνει για τον εαυτό της, ποτέ σε αυτό που πραγματικά τη θεμελιώνει». Μέ την πέννα των δημοσιογράφων, κάθε ιδέα, και κυρίως η ιδέα της ελευθερίας και φυσικά της εξέγερσης, μεταμορφώνεται σε φρίκη.

Τι τους απομένει, αν όχι να αναλύσουν αυτή τη συνάντηση κάτω από το πρίσμα του τουρισμού, αφού γι αυτούς το παν είναι η κυκλοφορία: στην πραγματικότητα περισσότερο αποκαλύπτονται παρά ανακαλύπτουν. Εδώ και καιρό έχουν υποκαταστήσει την πάλη των τάξεων με την «πάλη των θέσεων». Δεν θα μας εμποδίσουν ωστόσο να συλλάβουμε την πραγματική φύση του αγώνα, ότι δηλαδή δεν μπορεί να υπάρξει κοινωνική ειρήνη μέσα στη δουλειά.

Να διαμορφώσουμε έναν άλλο κόσμο

Όμως, η συνάντηση με την τσιαπανέικη εξέγερση μας έκανε πολύ γρήγορα να ξεχάσουμε αυτά τα μαλθακά μυαλά. Μια κραυγή αλήθειας -οι άνθρωποι έχουν πάντοτε την αλήθεια στα χείλη τους- μας υποδέχτηκε ανάμεσα σε δυο σειρές από Ινδιάνες και Ινδιάνους Tzotziles.

Ήταν η πρώτη φορά στην ιστορία που άνθρωποι, κοινότητες, καλούσαν σε μια διεθνή του ανθρώπινου γένους. Αυτή η συνάντηση εκδήλωσε ήδη από την αρχή την επιθυμία να απαλλαγεί από αυτό τον κόσμο του «σφαιρικού ολοκληρωτισμού» (globalitarisme, όρος που σφυρηλατήθηκε από τον Chomsky) υποβάλλοντας σε συζήτηση ορισμένες ιδέες και πρακτικές απαραίτητες για την διαμόρφωση ενός άλλου κόσμου: αυτού του ανθρώπινου, του δικαιώματος να ζεις, να σκέφτεσαι, να χορεύεις, να εκπληρώνεις όνειρα, να συμμαχείς με τους αποκλεισμένους που είναι πάντοτε όρθιοι και αγωνίζονται. Από τους καταληψίες στέγης μέχρι τους φυλακισμένους, από τους ταπεινωμένους μέχρι τους στερημένους, από όλους τους αντάρτες αυτού του κόσμου.

Οι Ζαπατίστας τους προσκάλεσαν και διακήρυξαν με τη φωνή της major Ana Maria του EZLN: «Πίσω από τις κουκούλες μας υπάρχει το πρόσωπο όλων των αποκλεισμένων γυναικών, όλων των λησμονημένων Ινδιάνων, όλων των διωγμένων ομοφυλόφιλων, όλων των περιφρονημένων νέων ... όλων των ανδρών και όλων των γυναικών όλου του κόσμου που δεν τους λογαριάζουν, δεν τους βλέπουν, δεν έχουν όνομα, δεν έχουν μέλλον. Είμαστε εσείς οι ίδιοι. Πίσω από εμάς είστε εσείς.» Ένας κόσμος γεμάτος άλλους κόσμους, όπως αυτές οι γυναίκες που λένε «θέλουμε την επανάσταση στο δρόμο, στο σπίτι και στο κρεβάτι».

Να γενικεύσουμε την ανυποταξία

Οι Ζαπατίστας, με την έντονη έμπνευση που αναδίδουν -σαν αυτή που αναδίδει το δάσος που τους προστατεύει με τον πράσινο μανδύα του - άκουγαν προσεκτικά, περίεργοι και ενθουσιασμένοι με την ιδέα να αντιστρέψουν τη φορά του λόγου για να μας γνωρίσουν καλύτερα. Η σιωπηλή κάποτε στάση τους δε σήμαινε τίποτε άλλο παρά την ανάγκη να δουν για να ακούσουν. Από την 1η Γενάρη '94, δεν έπαψαν να επαναλαμβάνουν ότι η εξέγερσή τους δεν θέλει και δεν πρέπει να περιοριστεί στην Τσιάπας, ότι έχουν συνείδηση του ότι όλα τα προβλήματά τους δεν μπορούν να εξαιρεθούν παρά με τη διεύρυνση αυτής της εξεγερσιακής πράξης. Η ανυποταξία τους στην τελετουργία της αγοράς υπερβαίνει κατά πολύ τις συνθήκες ζωής τους, είναι στο σύνολο των ρέμπελων που απευθύνουν την πρόσκλησή τους.

Πρέπει να δημιουργήσουμε, όπως συμβαίνει στο Μεξικό, κινήματα ανυποταξίας, κοινωνικής ανυπακοής. Μας υπενθυμίζουν ότι ποτέ δεν είναι αργά για να απαλλαγούμε από την ολοκληρωτική κηδεμονία της οικονομίας και του πολιτικού. Σε τι μας παραπέμπει η αξιοπρέπιά τους;

Όταν το πνεύμα εξασθενεί από τη δουλειά, από την ηλιθιότητα, από την απελπισία, παύουμε «να επιθυμούμε τη ζωή», αρχίζουμε να ανήκουμε στο θάνατο.

Οι κραυγές ελπίδας που υψώθηκαν μέσα σε αυτή τη ζούγκλα κάτω από τη βροχή, κάτω από τον ήλιο, όλες αυτές οι λέξεις, αυτοί οι θόρυβοι που παραμένουν χαραγμένοι μέσα μας, μας είπαν ότι τίποτα δεν πέθανε και ότι δεν είναι ούτε οι ιδέες, ούτε οι άνθρωποι που λείπουν για να τελειώνουμε με αυτό τον κόσμο.

Στο Oventik, Aguascalientes 2, απ'όπου ξεκίνησε η επίθεση στο Σαν Κριστομπάλ την 1η Γενάρη του '94, τα φώτα έσβησαν, η ομίχλη σκέπαζε τα κεφάλια μας, μας περιτύλιγε, η μουσική των marimbas άφησε τη θέση της στη σιωπή μερικών

χιλιάδων συγκεντρωμένων ανθρώπων. Ήταν σκοτάδι κι έκανε κρύο, μόνο οι θόρυβοι της φύσης αναδύονταν από το μαύρο χάος που μας περιέβαλλε.

Μια ιερή σιωπή απλώθηκε για να μη διαλυθεί παρά με τον συγκινητικό ερχομό μιας μπάντας ακολουθούμενης από εκατοντάδες γυναίκες, έφηβους και άντρες που γνωρίζουμε με το όνομα «βάσεις στήριξης». Αυτοί που για χρόνια ανεφοδίαζαν, έκρυβαν, ακολουθούσαν τα μέλη του EZLN και οι οποίοι την 1η Γενάρη, στη διάρκεια της ζαπατίστικης επίθεσης, ήταν παρόντες, με φτυάρια και κασμάδες για να θάψουν όσους έπεσαν από τις σφαίρες του στρατού, να μην τους αφήσουν στα χέρια των καθαρχμάτων του μεξικάνικου Κράτους.

Χωρίς αυτούς, ο EZLN δε θα είχε διάρκεια. Ερχόμενοι από τα βάθη της ζούγκλας, μέσα στη νύχτα, κάτω από τον μακρινό ήχο μιας χάλκινης μπάντας, μας συνάντησαν σε μια κίνηση αργή και μαζική, σαν τα 500 χρόνια ινδιάνικης αντίστασης.

Ένας λόγος αρχαίος κι όμως τόσο καινούριος

Ναι, ο λόγος τους είναι αρχαίος, ανάγεται στη νύχτα των καιρών, έρχεται από την καρδιά των εξεγερμένων του πάντοτε, από τη μέρα που ο πρώτος ιερέας ευλόγησε την κλοπή του πρώτου πρίγκηπα.

Όχι, οι λέξεις τους είναι καινούριες, όπως είναι οι αντάρτικες λέξεις, αφού μιλούν για ισότητα, για χειραφέτηση, και θα είναι πάντοτε καινούριες εφόσον θα μιλούν για ελευθερία. Οι ζαπατίστας δε θέλουν απλώς να αποκτήσουν την αυτονομία τους, οι ζαπατίστας δεν θέλουν την εξουσία, δεν επιδιώκουν την εξουσία, και ακόμα κι αν ο EPR (καινούρια ενσάρκωση της στρατιωτικο-πολιτικής ιδεολογίας: αντίθετα με τους ζαπατίστας, οι ενέργειές τους περιορίζονται στον ένοπλο αγώνα) κατακτήσει την εξουσία, οι ζαπατίστας θα συνεχίσουν να μάχονται ενάντια στην εξουσία, θα ακολουθήσουν το δρόμο τους. Η δύναμή τους, η αξιοπρέπείά τους, τους κάνουν διεισδυτικούς στο πνεύμα και την καρδιά των ανθρώπων.

Όπως η Σιδερένια Φάλαγγα, στην Ισπανία του '36, απορρίπτουν τη στρατιωτικοποίηση της σύγκρουσης και ξέρουν ότι μια επανάσταση που δεν επιτυγχάνει άμεσα το στόχο της είναι χαμένη. Ποτέ ένας στρατός δεν υπήρξε τόσο ειρηνικός.

Ένας Ινδιάνος δεν «αφήνει τη ζωή του για να ενδυθεί τον πόλεμο με χαρά καρδιάς», οι ζαπατίστας δεν παύουν να το βεβαιώνουν: έγιναν στρατιώτες για να μην υπάρχουν πια στρατιώτες. Ετσι κι αλλιώς, η στρατιωτική μειονεκτική τους θέση αντισταθμίζεται με το παραπάνω από την αυτονομία σκέψης τους. Η 1^η Γενάρη 94 θα πάρει εντούτοις στη μνήμη σαν ένα φανταστικό στρατηγικό χτύπημα.

Τη δεύτερη μέρα, πήγαμε στα αντίστοιχα τραπέζια συζήτησης. ένα μακρύ ταξίδι μας περίμενε προτού φτάσουμε στη Garrucha, κοινότητα Francisco Gomez που πήρε το όνομά της από ένα μαχητή ο οποίος σκοτώθηκε το Γενάρη του 94, μια ελεύθερη κοινότητα στην καρδιά της Τσιάπας, όπου πάλλεται η αξιοπρέπεια του κόσμου.

Με την άφιξή μας, μια έντονη συγκίνηση μας κυριεύει, καθώς αναλογιζόμαστε αυτή τη γη που κατοικείται από Ινδιάνους, χθες ανυπότακτους στους Ισπανούς, σήμερα εξεγερμένους ενάντια στους δολοφόνους του Χρηματιστηρίου και πάντοτε αντιστεκόμενους στην καθολική εκκλησία, έστω κι αν κάποιες φορές ο λόγος τους είναι διαποτισμένος από χριστιανική θρησκευτικότητα -πεντακόσια χρόνια κατάκτησης δεν ανατρέπονται με μια στροφή του πνεύματος. Ωστόσο, οι ινδιάνικες κοινότητες δεν αυταπατώνται για το ρόλο που παίζει η Εκκλησία: ο ουρανός είναι η μάσκα κάτω απ'την οποία η Εκκλησία υπηρετεί τον πρίγκηπα.

Ένας χρόνος που το ρολόι δεν γνωρίζει

Ας μιλήσουμε για το πρώτο υποτραπέζι του πέμπτου τραπέζιού με θέμα: «Η πραγματικότητα σαν βαρβαρότητα». Μια έντονη ελευθεριακή ευαισθησία σημάδεψε το σύνολο των συζητήσεων, όπως μπορούμε να διαπιστώσουμε από την απαρίθμηση ορισμένων προτάσεων: πλήρης εφαρμογή της αρχής της κοινωνικής ισότητας, κατάργηση της ιδιοκτησίας, διεκδίκηση της κοινότητας γαιών και αγαθών, όπως αυτή επιβιώνει στους Ινδιάνους, κατάργηση των συνόρων, ότι η γη δεν αντιπροσωπεύει μόνο ένα φυσικό πόρο, αλλά και μια ταυτότητα: «χωρίς να επανεισάγει μια αποκλειστική προσκόλληση στο έδαφος, η έννοια της γης δεν εξομοιώνεται με έναν εθνικισμό».

Βέβαια, αυτά τα θέματα είναι και θα είναι πάντοτε αντικείμενο συζήτησης. Μια δυσάρεστη παρατήρηση: η συμπεριφορά των «συντονιστών» που διηύθυναν τις συζητήσεις και των ανθρώπων που τις κατέγραφαν και έκαναν την τελική σύνθεσή τους. Στο τραπέζι μου, αυτή η δουλειά γινόταν από μέλη των επιτροπών πολιτών του FZLN, σύνολο καπελωμένο από μια μικρή «γεννώμενη» γραφειοκρατία τροτσκιστικής τάσης προερχόμενη από τις γραμμές της Ριζοσπαστικής Δημοκρατίας (Paulina Fernandez, Agueda Ruiz), η οποία πρόσφατα ενέδωσε στις αρετές της άμεσης δημοκρατίας.

Βέβαια, αυτό που τους ενοχλεί περισσότερο είναι ότι η «πολιτική» τους γνώση δεν έχει πια καμιά εγκυρότητα, κανένα βάθος: έτσι περιορίζονται στην επανάληψη και την προσποίηση. Διψασμένοι πάντοτε για αποτέλεσμα, με μια σφοδρή επιθυμία να δικαιολογήσουν τη χρησιμότητά τους -οι σταλινικοί πάντοτε αγαπούσαν μετά μανίας τη δουλειά-, συνέταξαν συνθέσεις στις οποίες κανείς δεν αναγνωρίζει τις προτάσεις του. «Σύντροφοι», σας απομένουν μερικές ακόμα όμορφες προσπάθειες για να απαλλαγείτε από τα κουρέλια της εξουσίας και τις συνέπειές τους στο λόγο σας.

Όμως, παρόλα αυτά, δεν πρόκειται να χαλάσουν τη γιορτή μας.

Όσο για μας, προτιμάμε να εμπνεόμαστε από τους Ινδιάνους αυτή την ικανότητα να κάνουμε συνελεύσεις χωρίς όριο χρόνου, «αυτό τον χρόνο της ζωής που το ρολόι μετρά, αλλά δεν γνωρίζει», χωρίς όριο λόγου ούτε ατόμου, έστω κι αν συζητάμε επι μέρες υπό τον ήχο των marimbas. Αυτές οι συνελεύσεις ελευθεριακής ουσίας δεν είναι ένας καλός τρόπος για να αλλάξουμε τον εαυτό μας και να αλλάξουμε και την κοινωνία;

Οι Ινδιάνοι μας καλούν να αναβιώσουμε αυτό το είδος ανορθολογικότητας που ανήκει στη μαγεία των λέξεων και με το οποίο παίζει η ινδιάνικη σκέψη. Άλλωστε, δεν μπορούμε να αμφισβητήσουμε μια οργάνωση του κόσμου, χωρίς να αμφισβητήσουμε όλες τις μορφές γλώσσας που ανήκουν σε αυτή την οργάνωση.

Όπου διατάζει το χρήμα, κυβερνά το ψέμμα

Ακόμα κι αν η ανάγκη μας για παρηγοριά μοιάζει αδύνατον να ικανοποιηθεί, μας λένε ότι τίποτε δεν έχει πεθάνει. Ότι αυτοί δεν είναι παρά ένα μέρος του κινήματος και ότι είμαστε όλοι ικανοί να επινοήσουμε έναν άλλο κόσμο. Η αλήθεια σε μια ψυχή και σε ένα σώμα.

«Κανείς δεν πρόκειται να σκεφθεί αντί για μας, τους εκμεταλλεζόμενους, τους στερημένους, τους ταπεινωμένους.» Οι ζαπατίστας αναβιώνουν το παιχνίδι, τη φιλοσοφία, την άμεση δημοκρατία, δεν αγωνίζονται για την κατάκτηση της εξουσίας.

Και όπως διακηρύσσουν: «Λίγη σημασία έχει ποιός είναι στην εξουσία, αγωνιζόμαστε και θα αγωνιζόμαστε για τη δημοκρατία, τη δικαιοσύνη, την ελευθερία». Με αυτό τον τρόπο μας θυμίζουν τη δίψα για ελευθερία (υποστηριζόμενη από ένα κοινωνικό σχέδιο) που ενέπνεε τον Μάχνο, το Ντουρρούτι, τον Ασκάσο, τις συντρόφισσες και τους συντρόφους του '36, που κατάφεραν να δημιουργήσουν ένα χώρο αγώνα ενάντια στην εξουσία, χωρίς να έχουν σα στόχο την κατάληψή της.

Φυσικά, έπρεπε να υποστούμε τις οργανώσεις «επαναστατικής κατεύθυνσης», κρατικού τύπου, милитаристικού τύπου, κάθετα δομημένες, να διεκδικούν την εικόνα των ζαπατίστας, να αυτοανακηρύσσονται «ζαπατίστας» με μόνο στόχο να πάρουν από τους Ινδιάνους το όνειρο που δεν κατάφεραν οι ίδιοι να φανταστούν ή να επινοήσουν.

Καθώς δεν συμμετείχα στα υπόλοιπα τραπέζια, δεν μπορώ αναφερθώ στις συζητήσεις που έγιναν εκεί. Ωστόσο, θα αναφερθώ, για τον τίτλο του, στο δεύτερο τραπέζι που ήταν στο aguascalientes Roberto Barrios, «Ιστορίες φρίκης: η οικονομία». Τίτλος πολλά υποσχόμενος ή απλώς προκλητικός; Δυστυχώς, ελάχιστοι ήταν εκείνοι που μίλησαν για κατάργηση του χρήματος και της ιδιοκτησίας, γνωρίζοντας ότι εκεί όπου διατάζει το χρήμα, κυβερνά το ψέμμα. Κι αν θέλουμε να τελειώνουμε με «αυτόν τον μοναδικό κόσμο που κάνει τον καπιταλισμό απόλυτη αλήθεια της ζωής», είναι απαραίτητο να καταργήσουμε την εκμετάλλευση.

Απεναντίας, η πρόταση που έγινε στη Realidad, τη στιγμή λήξης της διηπειρωτικής, έχει κάτι για να μας συμφιλιάσει: το αίτημα απελευθέρωσης όλων των κρατούμενων, είτε είναι πολιτικοί, είτε του «κοινού δικαίου».

Εάν κάποιος διατήρησε μια αίσθηση ανολοκλήρωτου, δηλαδή άχρηστου, έχουν οι ίδιοι την ευθύνη γι αυτό. Καθένας μπορούσε να παρέμβει, ο λόγος ήταν ελεύθερος: άλλωστε, η συνάντηση δεν είναι ένα μνημείο ακινητοποιημένο στο χώρο και το χρόνο. Από αυτή τη διεθνή γεννήθηκαν σχέσεις: στο χέρι μας είναι να τις ζωντανέψουμε.

Ιδού, εν μέρει, οι προτάσεις που προέκυψαν από τη συνάντηση:

Για μια διεθνή της ελπίδας

- Η δημιουργία ενός συλλογικού δικτύου όλων των αγώνων και των αντιστάσεων. Αυτό το διηπειρωτικό δίκτυο αντιστάσεων δε θα έχει τη δομή οργάνωσης. Δε θα έχει διευθυντικό και αποφασιστικό κέντρο, δεν θα έχει κεντρική διοίκηση, ούτε ιεραρχία.

- Ένα διηπειρωτικό δίκτυο επικοινωνιών για να δημιουργηθούν δεσμοί ανάμεσα σε όλους τους αγώνες.

- Μια δεύτερη διαγαλαξιακή συνάντηση για την ανθρωπότητα και ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό, το δεύτερο εξάμηνο του 1997 στην ευρωπαϊκή ήπειρο.

- Μια διηπειρωτική consulta στο πρώτο δεκαπενθήμερο του Δεκέμβρη του '96.

Η Τσιάπας από το τελευταίο καλοκαίρι

Τι συμβαίνει σήμερα; Ένας πόλεμος χαμηλής έντασης (τεχνική που χρησιμοποιήθηκε στο Βιετνάμ στη δεκαετία του '70 και τελειοποιήθηκε στη δεκαετία του '80 ενάντια στους φτωχούς των αμερικάνικων πόλεων) έχει εξαπολυθεί από τα ομοσπονδιακά στρατεύματα που έχουν βάσεις στη ζούγκλα Λακαντόνα.

Από τις 15 Σεπτεμβρίου, ο στρατός προχώρησε λίγο πιο μέσα στη ζούγκλα μέχρι τις θέσεις του EZLN, με στόχο την πρόκληση επεισοδίων για να δικαιολογήσει μια στρατιωτική επίθεση. Άλλωστε, εάν υπάρξει επίθεση, θα μπορούσε να επεκταθεί και σε άλλες περιοχές. Απέναντι στη σκλήρυνση της κατάστασης, οι ζαπατίστας, αφού συμβουλευτήκαν τις κοινότητες, αποσύρθηκαν από τις διαπραγματεύσεις.

Οι συμφωνίες του Σαν Αντρές, επτά μήνες μετά τη σύναψή τους, δεν κατέληξαν πουθενά. Η κυβέρνηση δεν διαπραγματεύτηκε, ούτε έκανε δεκτή καμία από τις διεκδικήσεις. Τα δικαιώματα των αυτόχthonων δεν είναι σεβαστά, οι συλλήψεις και οι δολοφονίες αυξάνονται και για να συμπληρωθεί το όλον, στις 30 Αυγούστου, η κυβέρνηση επιδίωξε να προκαλέσει μια σύγκρουση ανάμεσα στο «καλό αντάρτικο» του EZLN και το «κακό αντάρτικο» του EPR. Οι ζαπατίστας αντέδρασαν άμεσα δηλώνοντας: «Δεν θα προσφέρουμε εν λευκώ εξουσιοδότηση δημοκρατικότητας στην κυβέρνηση.»

Περισσότερο παρά ποτέ, οι Ινδιάνοι της Τσιάπας χρειάζονται την υποστήριξή μας, τον αγώνα μας και όλες τις φωνές του πλανήτη.

Εάν είμαστε συνδεδεμένοι με την υπόθεση των ζαπατίστας δεν είναι μόνο επειδή αγωνίζονται ενάντια στον υπάρχοντα κόσμο, αλλά κυρίως επειδή επιθυμούν να τον αλλάξουν, είτε με το λόγο και την τρυφερότητα, είτε μερικές φορές και με μια ορισμένη δόση σιδηρικών. Όλα εναπόκεινται σε αυτούς που επιθυμούν να οικοδομήσουν ένα άλλο μέλλον.

Ένας μη βαθμοφόρος

Πηγή: Le Combat Syndicaliste, Οκτώβρης 1996.

Σε μία νεαρή Ιταλίδα που τον ρωτούσε: "Τι μπορούμε να κάνουμε για να σας βοηθήσουμε;" ο commandante Tacho απαντούσε: "Κι εσείς επίσης έχετε μια κυβέρνηση κι η δική σας ζωή επίσης είναι άσχημη. Κάντε την επανάσταση στη χώρα σας και όποιος τελειώσει πρώτος έρχεται να βοηθήσει τον άλλο..!"

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΣΤΙΓΜΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Η ανακοίνωση της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας που δημοσιεύτηκε στην Ελευθεροτυπία στις 27/5/97 αποτέλεσε μια μάλλον δυσάρεστη έκπληξη, ακόμα και για μέλη της και προκάλεσε μια πλατιά συζήτηση όχι μόνο έξω απ' αυτήν, αλλά και στο ίδιο το εσωτερικό της. Συζήτηση στην οποία διαπιστώθηκε ότι αυτή η ανακοίνωση όχι μόνο δεν απηχεί οποιοδήποτε συλλογικό πνεύμα της Πρωτοβουλίας, όπως αφήνεται να εννοηθεί απ' την υπογραφή της, αλλά αντιθέτως προκάλεσε μια πλήρη διάσταση απόψεων ανάμεσα στα μέλη της. Απόψεις που ξεκινούσαν από την πλήρη ταύτιση με τη ανακοίνωση και έφθαναν μέχρι την κάθετη διαφωνία και την αποχώρηση ακόμα σε μία περίπτωση. Προσωπικά -αλλά και με τη σύμφωνη γνώμη των συντρόφων μου- θεωρώ χρήσιμο να καταγραφεί και δημόσια η πλήρης διαφωνία μ' αυτή την ανακοίνωση που είναι αντιπροσωπευτική ορισμένων μόνο απ' τους φίλους και τους συντρόφους που συνθέτουν την Πρωτοβουλία. Διαφωνία τόσο για την αχρείαστη μεθοδολογία και το μίζερο σκοπό της όσο κυρίως για τις απαράδεκτες αποφάνσεις του περιεχομένου της.

Η απεύθυνσή της -άνευ ουσιώδους λόγου-, διαμέσου της Ελευθεροτυπίας, για να παρουσιάσει τη δουλειά της Πρωτοβουλίας, την αφιλοκερδή συμμετοχή των μουσικών συγκροτημάτων, το μέγεθος της ροκ-συναυλίας στη Σχολή Καλών Τεχνών, το μήνυμα της διεθνιστικής αλληλεγγύης κ.λπ., σε μια αντιπαράβολη ...με τον "παρενθετικό" χαρακτήρα των βίων επεισοδίων στην οδό Πειραιώς, αποκαλύπτει μιαν άχαρη και αγχωμένη προσπάθεια διαμαρτυρίας, προκειμένου να διασχεδαστούν οι εντυπώσεις από το γεγονός ότι τα ΜΜΕ αναφέρθηκαν "παρενθετικά" και παρεμπιπτόντως στην ίδια την συναυλία στο πλαίσιο και μόνο της αναφοράς τους στα επεισόδια αυτά καθ'αυτά.

Κατόπιν δε, αναπαράγοντας μία προπαγάνδα του τύπου "οι γνωστοί-άγνωστοι αμαύρωσαν..." αποφαίνεται με κατηγορηματικότητα ότι "κάποιοι" με τα επεισόδια αυτά "επείχεσαν να δώσουν το δικό τους στίγμα" (...δηλαδή, να κλέψουν την "παράσταση" στα ΜΜΕ) "λειτουργώντας με τους κανόνες του θεάματος και τροφοδοτώντας τη τρομολαγνική πυρομανία των καναλιών"! Πέραν του ότι μία τέτοια δήθεν ερμηνεία γι' αυτό το φαινόμενο βίαιης δράσης είναι κακόπιστη και κακόβουλη, ευθυγραμμίζεται επίσης με τους -μικρούς και μεγάλους- πολιτικούς, πανεπιστημιακούς, συνδικαλιστικούς, δημοσιογραφικούς κ.λπ. φωστήρες ανάλογων "αναλύσεων" οι οποίες συνιστούν την μοντέρνα, προοδευτική παραλλαγή της παλιάς έρπουσας προβοκατορολογίας: όπου οι "προβοκάτορες" δεν διασαλεύουν πια την τάξη για λογαριασμό της αστυνομίας ...αλλά για λογαριασμό των ΜΜΕ!

Στην προκειμένη τουλάχιστον περίπτωση, αυτό που σίγουρα "συνέβη" με σκοπό να "παίξει" σ' ένα "φίλικό" ΜΜΕ είναι αυτή η ίδια η κακόμοιρη ανακοίνωση, η οποία ανήκει στα φαινόμενα εκείνα που "υπάρχουν" γιατί εμφανίζονται στα ΜΜΕ και "υπάρχουν" μόνο γι αυτό του προορισμού. Και αποκαλύπτει, ακόμα μία φορά, τον πάγιο προσανατολισμό ορισμένων πολιτικών συνειδήσεων στους κανόνες του θεάματος -που δήθεν καταγγέλλουν-, ενώ θυμίζει και τις μακροχρόνιες "επιδόσεις" των ιδίων στον "στίβο" των ΜΜΕ.

Ο ισχυρισμός, στη συνέχεια της ανακοίνωσης, πως αυτοί οι "κάποιοι" έκαναν ό,τι έκαναν "με έναν τρόπο εχθρικό προς το ίδιο το ελευθεριακό περιεχόμενο των Ζαπατίστας" -που ατυχώς φαίνεται πως ιδιοποιήθηκε από ορισμένους ζαπαταμύντορες της Πρωτοβουλίας-, είναι τόσο φαιδρός που δεν αντέχει σε κανένα άλλο σχόλιο πέραν του ότι προειδοποιεί πως η πολλή Ζαπατολογία μπορεί να προκαλέσει και απροσδόκητες υποτροπές.

Όσο για το ότι, εξαιτίας των επεισοδίων, "η αστυνομία δεν έχασε την ευκαιρία(!) και όπως συνηθίζει προέβη σε συλλήψεις δεκάδων νέων σε μεγάλη απόσταση από το χώρο της συναυλίας", τι να εννοήσει κανείς μ' αυτήν την ιδιότυπη επάμφοτερίζουσα καταγγελία; Μήπως ένα είδος ανομολόγητης συμπαιγνίας ταραχοποιών στοιχείων και αστυνομίας, γι αυτό και καταγγέλλοντας αμφότεροι θιμίζοντας το απόφθεγμα του κ.Μαρκάτου "αλήτες απ' τη μία, αλήτες κι απ' την άλλη";

[Θα μπορούσε να παρατηρήσει κανείς ότι, ευτυχώς η εξουσία δεν ελέγχει πάντοτε αποτελεσματικά και ταυτόχρονα όλους τους χώρους, δυστυχώς όμως δεν βρέθηκε ακόμα κι η συνταγή κάποιας παραβατικής δράσης που δεν θα κινητοποιεί αναπόφευκτα και την αστυνομία προς το χώρο του "συμβάντος" σ' αυτή τη φάση το ατυχές θα είναι η σύλληψη των "ενόχων" και δευτερευόντως μόνο οι τυχόν εξακριβώσεις και η ταλαιπωρία των "αθώων", κι ας γνωρίζει καλού-κακού ο καθένας μας που παρακολουθεί μαζικές εκδηλώσεις, πως οι δρόμοι της πόλης δεν είναι πάντα ήσυχοι και όταν η αστυνομία τριγυρνά σ' αυτούς, δεν είναι για διακοσμητικούς λόγους].

Η κατάληξη πάντως της ανακοίνωσης, αν και φαίνεται να έχει διφορούμενη απεύθυνση, είναι μάλλον ευχάριστη: "Τους θυμίζουμε όμως πως όσοι και όσες τραγουδάμε το τραγούδι της αντίστασης και της αλληλεγγύης είμαστε πολλοί και γινόμαστε κάθε μέρα περισσότεροι. Θα μας βρουν μπροστά τους." Ανασύρει απ' τη μνήμη μας και υπενθυμίζει την απόληξη μιας άλλης ανακοίνωσης, εκείνης, μέσα από τα κρατητήρια της ασφάλειας: "Καμιά μορφή καταστολής, καμιά μορφή κρατικής βίας δεν θα μας υποτάξει. Είμαστε όρθιοι και συνεχώς πληθαίνουμε. Ας τρέμουν..."

Κατόπιν της αποστασιοποίησής μου απ'αυτήν την ανακοίνωση στην Ελευθεροτυπία, καθώς και απ' τη νοοτροπία ορισμένων αυτοκλήτων "φίλων" της Πρωτοβουλίας (με υπερβάλλοντα ζήλο στην «περιφρούρηση» της συναυλίας και αποτελέσματα ακριβώς αντίθετα από τα προσδοκώμενα), μπορώ να συνεχίσω κριτικά την συμμετοχή μου σ'αυτήν, στο βαθμό που θα εξακολουθήσουν να εξυπηρετούνται και οι κυριότεροι λόγοι για τους οποίους εξαρχής συμμετείχα: η συνάντηση των αλληλέγγυων στην εξέγερση των Ιθαγενών Ζαπατιστών, η αντιπληροφόρηση για τον αγώνα που διεξάγεται στο μεξικάνικο Νότο καθώς και η ενίσχυσή του ηθικά και υλικά.

[Προς αυτές τις κατευθύνσεις άλλωστε έγινε και η συναυλία, χωρίς να είναι βέβαια αυτοσκοπός η ίδια και χωρίς τα όποια επεισόδια που σημειώθηκαν στο τέλος της να εμποδίσουν την επίτευξη των στόχων της, ο σημαντικότερος απ' τους οποίους ήταν ομολογουμένως η αναγκαία συγκέντρωση χρημάτων για την ενίσχυση των εξεγερμένων στην Τσιάπας. Προς τι η μεψιμοιρία λοιπόν;]

Όσο για την τοποθέτησή μου σε σχέση με τα ίδια τα επεισόδια στην Πειραιώς, αυτή, όπως και άλλων συντρόφων άλλωστε, εκδηλώθηκε επιτόπου με μια συντροφική και κριτική διάθεση. Και θα πρέπει να δεχτούμε ότι ήταν γόνιμο τελικά το μικρό χάος που προκάλεσαν...

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΜΙΑ ΑΚΟΜΑ ΔΙΚΗ...

Στις 6/3/97 πέντε αναρχικοί σύντροφοι συνελήφθησαν καθώς έγραφαν συνθήματα αλληλεγγύης στην εξέγερση του αλβανικού νότου. Η εισαγγελέας αφού διαπίστωσε την πολιτική τους ταινιότητα και αντιλήφθηκε το περιεχόμενο των συνθημάτων (Το δρόμο χαράζει η Αλβανία, γενικευμένη ανυπακοή, θέλουμε τα Βαλκάνια στις φλόγες), τους παρέπεμψε σε δίκη με την κατηγορία των «διακεκριμένων φθορών και άμεσης συνέργειας στην παραπάνω πράξη». Η δίκη τους έχει οριστεί για τις 2 Ιουλίου στην Ευελπίδων. Και οι πέντε έχουν καταδικαστεί για τη συμμετοχή τους στο Πολυτεχνείο '95. Οι τέσσερις απ' αυτούς βρίσκονται υπό καθεστώς ομηρίας αφού αντιμετωπίζουν τετραετή αναστολή, ενώ για τους τρεις μια τελεσίδικη καταδίκη σημαίνει ότι θα πρέπει να εκτίσουν μαζί με την τελευταία ποινή και αυτή του Πολυτεχνείου.

Στα πλαίσια της αναδιαρθρωτικής τους πορείας, οι κυρίαρχοι επιδιώκουν τον περιορισμό ως την εξαφάνιση κάθε περιθωρίου δράσης ενάντια στην επιβολή των σχεδίων τους. Το εναρκτήριο σάλπισμα των δικών του Πολυτεχνείου ακολουθούν οι δίκες 6.000 αγροτών καθώς και αντιστεκόμενων σε τοπικές κοινωνίες (κάτοικοι Αυλώνας).

Ωστόσο, η ολική αμφισβήτηση του κράτους, η άμεση δράση εναντίον του και η αλληλεγγύη ανάμεσα στα υποκείμενα που την πραγματώνουν, αποτελούν τα χαρακτηριστικά που πάντα συγκεντρώνουν το μίσος και την εκδικητικότητα των μηχανισμών.

Κάθε κράτος που συμβάλλει στην εκτόνωση-καταστολή της εξέγερσης της Αλβανίας (όπως και το ελληνικό) θέλει να διασφαλίσει τη σιωπή και την κοινωνική ειρήνη στο εσωτερικό του. Σαν αναρχικοί καλούμαστε να την διαταράξουμε, εκφράζοντας έμπρακτα την αλληλεγγύη μας στους εξεγερμένους, ακολουθώντας την πορεία διάρρηξης των συνόρων του κόσμου και της νομιμότητας.

Εκ των συλληφθέντων

ΚΑΤΩ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΤΡΙΔΕΣ

“...Γνωρίζω πόλεις, αγροκτήματα, λόφους, ποτάμια και βράχους· ξέρω πως ο φθινοπωρινός ήλιος το δειλινό φωτίζει την πλευρά κάποιου αγρού στους λόφους· αλλά τι νόημα έχει να ορίζει κανείς σύνορα σε όλα αυτά, να τους δίνει όνομα και να σταματά να τ'αγαπάει όταν το όνομα πάψει να ισχύει; Τι θα πει αγάπη για τη χώρα σου; Σημαίνει μίσος για ό,τι δεν είναι χώρα σου;...”

ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ

Πλατεία Λαού (Κερατσίνι)
Σάββατο 24 Μάρ, 8:00μ.μ.

- Έκθεση αφίσας
- Προβολή slides
- Συναυλία με το μουσικό σύνολο: Ωχρά Σπειροχαίτη

Αναρχικοί Αντιεξουσιαστές Κερατσίνιου

Solidarizim per te armatosurit e Shqiperis se jugut

Dhe kush beson se revolucion
ne Shqiperi i takon kujtdo njeriu
qe eshte i nenshtuar, zeri i tij
nuk duhet te kete kufij.

Και όποιος πιστεύει ότι η εξέγερση στην Αλβανία αφορά τον κάθε καταπιεσμένο, η φωνή του δεν πρέπει να έχει σύνορα.

Takim dhe demonstrim ne
sheshin prane IKK-s se Peristeri
ne rruget "Thivon".
Te Marten 18/3 18:00

GRUPET E NDERGJEGJIES NGA LAGJET PERENDIMORE
REFUGJAT SHQIPTAR KUNDRA NENSHTRIMIT

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ
“ΒΑΡΒΑΡΑ” ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ
ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η καταστολή των καταλήψεων και η καταδίωξη των καταληψιών είναι μέρος του ευρύτερου εξουσιαστικού σχεδίου για την καταστροφή των αυτοοργανωμένων συλλογικοτήτων, της κοινωνικής αλληλεγγύης και των αντιστάσεων μέσα στην κρατική “κοινωνία” της γενικευμένης βαρβαρότητας.

Μενο εδαφος
Καρανιάνη 37

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ
ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΝΩΜΕΝΟΙ
ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ
ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΙ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΞΕΡΑ ΣΑΣ
ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΤΟ 1910 ΣΤΟΙΒΑΓΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΓΕΝΝΑ ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ
ΚΑΙ ΟΧΙ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑ

ΑΥΤΟΔΙΟΚΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ ΧΑΝΙΩΝ

Βλέπω πολλούς στρατιώτες, αν μονάχα μπορούσα να δω πολλούς πολεμιστές. Αυτά που φορούν τα λένε στολή. Μακάρι κι αυτό που κρύβουν από κάτω να μην είναι στολίδι. Θα ήρπε να'σσαν τέτοιοι που να αποζητούν μόνο έναν εχθρό -το δικό σας εχθρό! Κ'είναι μερικοί από σας που με την πρώτη ματιά προδίδουν μίσος. Θα ήρπε να'ποζητάτε τον εχθρό σας -θα ήρπε να δίνετε τον πόλεμο σας, έναν πόλεμο για τις απόψεις σας. Κ'αν οι απόψεις σας νικηθούν, η τιμιότητά σας θα πρέπει και τότε ακόμη θριαμβευτικά να κραυγάζει για την ήττα! ...Το κράτος είναι το πιο ψυχρό απ'όλα τα ψυχρά τα κτήνη. Ακόμα και το ψέμμα του είναι ψυχρό, κ'αυτό το ψέμμα σταλάζει από τα χείλη του «Εγώ το κράτος είμαι ο λαός» ...Αυτοί όμως που σπίνουν παγίδες στους πολλούς και τις λένε κράτη, είναι οι χαλαστές, κρεμάνε ένα σπαθί κι εκατοντάδες πόθους πάνω τους.

(Φ.Νίτσε Ζαρατούστρα)

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΔΙΚΑΙΗ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ

Η ειρηνευτική αποστολή στην Αλβανία, είναι επέμβαση ενάντια στον εξεγερμένο λαό της, μια ολοκληρωτική επίθεση που έχει ως αυτοσκοπό την επιβολή της κυριαρχίας, καθυποτάσσοντας αυτούς που ξεσηκώθηκαν κάτω απ'τα συμφέροντα της Ενωμένης Ευρώπης, του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, των κρατιστών και αφεντάδων που ηγεμονούν στις γειτονικές περιοχές (Ελλάδα, Τουρκία, Ιταλία, Βουλγαρία κτλ) διατηρώντας έτσι την τοπική εξουσία. Συμφέροντα που εκφράζονται σε ιδιαίτερο βαθμό, ανάλογα με τη θέση που έχουν αυτοί που τα εκπροσωπούν και με τη θέση που καραδοκούν να κατακτήσουν. Το σημείο σύνδεσης τους δεν παίρνει μορφή μόνο σε τοπικό επίπεδο αλλά σε μια επιθυμία για έναν ευρύτερο έλεγχο των κοινωνιών.

Αυτό σημαίνει ταυτοχρόνως μια ληστρική διείσδυση, οικονομικής πλευράς, απορροφώντας τον κοινωνικό πλούτο.

Δεν νομίζουμε πως υπάρχει κάποιος που δεν μπορεί να καταλάβει και μάλιστα πολύ εύκολα, πόσο σαρκασμό εμπεριέχει και πόση τραγική ειρωνία μπορεί να περιβάλλεται σε όλα όσα έχουν σχέση με αυτό που ονομάζεται ειρηνευτική δύναμη... Όταν μάλιστα αυτή η ειρηνευτική επέλαση στην Αλβανία αποτελείται με πάνω από 5000 πάνοπλους στρατιώτες, που όπως ομολογούν και οι ίδιοι οι εξουσιαστές, είναι άριστα εξοπλισμένοι και σε πλήρη ετοιμότητα. Η στρατιωτική δύναμη στην Αλβανία, πέρα από τα συμφέροντα και τις επεκτατικές βλέψεις, είναι προετοιμασμένη να καταστείλει στυγνά όσους εγείρονται στη γενικευμένη καταπίεση. Στην προσπάθεια της να επιβληθεί, θα κάνει χρήση ανοικτής τρομοκρατίας. Η λειτουργία αυτής ως αυτοματισμός για τον εξαναγκασμό των καταπιεσμένων, ώστε να δεχτούν όρους κοινωνικής αδικίας εξευτελιστικούς για τους ανθρώπους που θεμελιώνουν την Αλβανική εξέγερση. Ο λαός σαν υποχείριο θα επιβιώνει, με αυτόν τον τρόπο, υπό τη σκιά του νόμου και της τάξης των αφεντάδων. Τα τμήματα του στρατού επεμβαίνοντας στην Αλβανία θα αιματοβάψουν τους καταπιεσμένους, κ'αυτό με «ειρηνευτικές διαδικασίες».

Το αλβανικό καθεστώς και η κάστα της εξουσίας του, αδυνατεί να θέσει υπό έλεγχο τους εξεγερμένους και να τους υποτάξει. Από τη στιγμή που η κυβέρνηση Μπερίσα χτυπήθηκε άγρια, αναγκάστηκε να υποχωρήσει, για την προσωπική ασφάλεια των κυβερνητών, αλλά και για την διάσωση όσων έχουν απομείνει από το συρφετό τους. Ο Φίνο, που διαδέχτηκε τον Μπερίσα στην εξουσία, υποχρεώνεται να χρησιμοποιήσει την πολιτική μέθοδο του «διαλόγου», σαν ελιγμό για την διατήρηση της ύπαρξης του στην ιεραρχία. Ο κίνδυνος των καταστροφών που επικράτησε, απειλώντας τα κεφάλια τους, έδωσε μια εξαιρετική δυνατότητα να πραγματωθεί από τους εξεγερμένους το ιδανικό της λογικής και η πραγμάτωση της δικαιοσύνης που απορρέει από τον ξεσηκωμό τους. Το ψεύδος και η καταπίεση της εξουσίας, που χρόνια τώρα είχε κατορθώσει να επιβληθεί, μοιάζει να χάνεται, στη στιγμή, απ'τη ζωτικότητα των καταπιεσμένων, που πρώτα κατέστρεψε. Εξάλλου είναι οι ίδιοι, που τώρα προσπαθούν να ενονομάσουν την αναδιοργάνωση της εξουσίας, επικαλούμενοι τον όρο «δημοκρατία». Όλοι αυτοί που είναι παλιοί γνώριμοι των καταπιεστικών καθεστώτων. Ο Μπερίσα, ο Μέξι και ο Φίνο άνηκαν στη κοτζική δικτατορία που μόλις διαλύθηκε παρουσιάζονται μέσα από δυνατώτερες θέσεις, και τώρα επικρατούν υπό το ψεύδος της δημοκρατίας.

Τα σχέδια της κυριαρχίας αδυνατούν να επιτευχθούν μπροστά στην γενικευμένη εξέγερση και την κατάσταση που η ίδια δημιούργησε. Το λαθρεμπόριο, που τόσο κερδοφόρο υπήρξε για το Αλβανικό κεφάλαιο, υπολείπεται. Η φθινή εργατική δύναμη δεν φαίνεται διατεθειμένη να ακολουθήσει τις διαταγές του κεφαλαίου. Αυτό μειώνει την αξία των απολαβών που προέρχονται από τους μετανάστες. Τα τέχνασμα του πυραμидικού συστήματος ήταν τελικά η αφορμή, το σχοινί που έσπασε και αποδέσμευσε αυτόν τον κολασμένο λαό. Η εξεγερτική ροή των γεγονότων, αναπόφευκτα δημιούργησε μια ανεξέλεγκτη κατάσταση. Η αλβανική εξουσία ανίκανη να επιβληθεί, ζητά χέρι βοήθειας.

Το ελληνικό κράτος, ευθυγραμμισμένο απόλυτα με τα συμφέροντα των αφεντικών, εφόσον έθεσε τους Αλβανούς εργάτες κάτω από καθεστώς ομηρίας, ληστεύοντας και ταπεινώνοντάς τους καθημερινά, δεν φαίνεται διατεθειμένο να αφήσει την ευκαιρία να διεισδύσει, ακόμα περισσότερο, στην ενδοχώρα της Αλβανίας. Η κατάκτηση εδαφών μιας πολεμικής επεκτατικής πολιτικής, και θα απαιτούσε μια δαπανηρή εκστρατεία και θα είχε κόστος στο κοινωνικό προφίλ του κράτους. Έπειτα από βίαιες απελάσεις, την ολική εκμετάλλευση του μεταναστευμένου αλβανικού δυναμικού, τους βασανισμούς μέσα και έξω από τα αστυνομικά τμήματα και τη διεξαγωγή δεκάδων «τυχαίων» εκπυρσοκροτήσεων, τώρα στέλνει στρατό μονιμάδων, «για να υπερασπιστεί τα συμφέροντα του Αλβανικού λαού»... Παράλληλα προβάλλει αυτή τη μεθόδευση του «εθνικού συμφέροντος» με σκοπό τη νομιμοποίηση των εγκλημάτων του.

Γνωρίζουμε, και μάλιστα από «πρώτο χέρι», ότι η εισβολή της κυριαρχίας δεν πρόκειται να υπερασπιστεί τίποτε άλλο εκτός από τις καταπιεστικές της λειτουργίες, που ως καταπιεσμένοι αισθανόμαστε μακροχρόνια πάνω στις πλάτες μας.

Εμείς που με τον ιδρώτα και το αίμα μας έχουμε σκιαγραφήσει τους γδάρτες των ελεύθερων πόθων και επιθυμιών μας, θα πρέπει ως σεβασμό προς την αξιοπρέπεια μας να αρνηθούμε, μαχόμενοι με έναν αγώνα δυναμικής αντίστασης, τη μανία της εξουσίας για κατάκτηση και κυριαρχία.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΞΕΡΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟ ΛΑΟ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΑΠΕΡΓΙΑ - Η ΜΕΓΑΛΗ ΤΟΥΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Το βράδυ της Τετάρτης 23/1 ξημερώνοντας Πέμπτη η πλειοψηφία της ΠΝΟ (Πανελλήνια Ναυτεργατική Ομοσπονδία) έκλεισε την απεργία των ναυτεργατών. Έξω απ'τα γραφεία, αργά τη νύχτα, είχαν μείνει 200 περίπου άτομα. Υποπτεύονταν το ξεπούλημα. Τους γραφειοκράτες, που έφταναν ένας-ένας, οι συγκεντρωμένοι τους προειδοποιούσαν: "μη μας πουλήσετε". Χρειάστηκαν να περιμένουν μέχρι τις 5 τα ξημερώματα, να κουραστεί ο κόσμος να περιμένει έξω και να αποχωρήσει. Όταν πιά μείναν απ'έξω 30, οι γραφειοκράτες βγάλαν την απόφαση: Λήξη της απεργίας! Την επομένη μέρα ήταν η πανεργατική απεργία της ΓΣΕΕ. Στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά είχε προγραμματιστεί συγκέντρωση που μετά την πορεία θα κατέληγε στο λιμάνι. Αλλά και στην κεντρική πορεία της Αθήνας συζητιόταν η κάθοδος στον Πειραιά. Ο ναυτεργατικός αγώνας είχε γίνει πιά κεντρικός.

Η οργή των συγκεντρωμένων ξέσπασε σε βρισιές και στις ...καρέκλες του σωματείου.

"Μα ούτε τα προσχήματα δε θέλουν να κρατήσουν; Το ΚΚΕ τους έδωσε τη ευκαιρία να την αποκλιμακώσουν σταδιακά μετά την 24ωρη της ΓΣΕΕ". Ακριβώς γι αυτό. Η απεργία των ναυτεργατών έπρεπε να κλείσει πριν την Πέμπτη! Έπρεπε να εμποδίσουν τους απεργούς να συναντηθούν με τους ναυτεργάτες στο λιμάνι. Όλες τις προηγούμενες μέρες στο λιμάνι κατέβαιναν για να συμπαρασταθούν στον αγώνα, για να βοηθήσουν στην περιφρούρηση πολλοί αγωνιστές μετά το μεροκάματο. Δεν είναι υπερβολή να πει κανείς πως για μια βδομάδα η καρδιά του Πειραιά χτυπούσε στο λιμάνι. Το προηγούμενο βράδυ η καθιερωμένη πορεία γύρω απ'το λιμάνι βγήκε στην πόλη. Ξεκινώντας με λιγότερο από 1000 άτομα, έφτασε στο κέντρο με πάνω από 2000. Κάθε εργαζόμενος αισθανόταν αυτό τον αγώνα δικό του. Έβλεπε σ'αυτόν τη μοναδική λύση, τον μονόδρομο του.

Ο αγώνας ανυποχώρητος. Από 48ωρη σε 48ωρη και όσο οι προκλήσεις αύξαναν, αύξανε και η διάθεση για συνέχιση του αγώνα μαζί με το πείσμα. Δε δίστασε να υπερασπίσει τον εαυτό του μπροστά στον τεράστιο αριθμό μπάτσων και λιμενόμπατσων, που κατέβηκαν τη Δευτέρα, και των "αγανακτισμένων φορτηγατζήδων".

Ο αγώνας αυτοοργανωμένος. Για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια γίνονταν συνελεύσεις σε πλοία, πέρα από ειδικότητες και κλαδικά σωματεία. Οι ναυτεργάτες ξεπέρασαν τον συνδικαλιστικό κατακερματισμό του κλάδου τους, όσο ενώνονταν στην περιφρούρηση του αγώνα τους.

Ο αγώνας απ' τη βάση. Ήταν οι διαθέσεις των ναυτεργατών που πίεζαν τους γραφειοκράτες ν'ανοίξουν την απεργία, που τους ανάγκασε να την κάνουν, που την τράβηξε μέχρι εκεί που έφτασε.

Ο αγώνας ανοικτός στην κοινωνία, ενάντια στους γραφειοκράτες που προσπάθησαν να κρατήσουν στην απομόνωση την κινητοποίηση. Όσο οξυνόταν η κόντρα με την κυβέρνηση και τους εφοπλιστές, τόσο οι ναυτεργάτες καλοδέχονταν κάθε συμπαραστάτη. Ο αρχηγός του λιμενικού σώματος επέβλεπε προσωπικά την φόρτωση του "Πάτμος" μετά από εντολή των εφοπλιστών, όπως είπε ο ίδιος σε αντιπροσωπεία των απεργών. Ο υπουργός έστειλε τηλεσίγγραφα. Τα ΜΜΕ συκοφαντούσαν τον αγώνα και έδιναν βήμα στους Νικολάδες. Καθώς προχωρούσε ο αγώνας σπάγαν οι αυταπάτες. Στο τέλος δεν έμεινε καμιά αμφιβολία. Όλοι τους αποτελούν ένα μέτωπο. "Εφοπλιστές και υπουργείο - το ίδιο σωματείο". Οι ναυτεργάτες έβλεπαν πιά ως σύμμαχο κάθε αγωνιστή και εργάτη που κατέβαινε στο λιμάνι.

Ο αγώνας χιονοστιβάδα. Κάθε μέρα και πιά πεισματικός, πιά μαζικός, ανυποχώρητος.

Η κυβέρνηση εξάντλησε όλα τα μέσα. Όταν απέτυχε αποταχθηκε στους γραφειοκράτες. Αυτοί τρομαγμένοι τον έκλεισαν χωρίς να επικαλεστούν ούτε δικαιολογία.

Ήταν ένας αγώνας που έπρεπε να κλείσει πριν πάρει πιά απειλητικές διαστάσεις.

Ο αγώνας αυτός είχε υπονομευτεί πριν προδωθεί.

Όσο καιρό τώρα οι ναυτεργάτες πίεζαν γιά αγώνα απέναντι στην κυβερνητική επίθεση, στην ασιδωσία των εφοπλιστών, στο χτύπημα των κατακτήσεων τους (ασφάλιση, φορολογικό), η ηγεσία της ΠΝΟ είχε επιδοθεί σε αγώνα γιά την υπεράσπιση της ...εθνικής οικονομίας με τον πιά ενεργο τρόπο. Με πρόσχημα την υπεράσπιση του κλάδου από την ανεργία, υπεράσπιζε τα προνόμια που παραχώρησε το κράτος στους έλληνες εφοπλιστές, απέναντι στους ξένους εφοπλιστές. Το προνόμιο του "Καμποτάζ". Στην πρώτη γραμμή αυτού του αγώνα ήταν συνδικαλιστές του ΚΚΕ. Δεν είναι οι έλληνες εφοπλιστές αυτοί που ρουφάν το αίμα των ναυτεργατών. Δεν είναι αυτοί που γιά χάρη του κέρδους μειώνουν τα πληρώματα, τόσο που να πεθαίνει κανείς στη δουλειά, τόσο που να καταντάει το ταξίδι επικίνδυνο. Δεν είναι οι έλληνες εφοπλιστές που αρνούνται να επισκευάσουν ένα καράβι, να πάρουν τα απαραίτητα μέτρα ασφαλείας, τόσο πιά που τα πλοία έχουν γίνει πλωτά φέρετρα. Δεν είναι η κυβέρνηση που καλυπτει την ασιδωσία τους. Όχι! Είναι οι ξένοι εργάτες ...που μας παίρνουν τις δουλειές! Αν προστατέψουμε τα κέρδη των ελλήνων εφοπλιστών, τότε μπορεί να βρούμε κι εμείς δουλειά. Σε αυτό τον αγώνα είχε επιδοθεί η ΠΝΟ.

Η επίθεση της κυβέρνησης ενάντια στις κατακτήσεις στο φορολογικό καθεστώς των ναυτεργατών και το ασφαλιστικό τους, έκανε την πίεση της βάσης να εκραγεί. Το ιδεολογικό έδαφος της σύγκρουσης ήταν ήδη σπημένο.

Το ΚΚΕ έχει ακέραια την ευθύνη γιά αυτή την υπονόμευση. Διέσπασε το μέτωπο των ναυτεργατών χωρίζοντάς τους σε "έλληνες" και "ξένους". Έβαλε τους έλληνες ναυτεργάτες να υπερασπιστούν τα κέρδη των αφεντικών τους.

Τις πρώτες μέρες της απεργίας πραγματικά ο εχθρός ήταν οι ...Φιλιππινέζοι. Το κεντρικό πανώ καλούσε σε αντίσταση στον "αφελληνισμό της ναυτιλίας". Οι μπάτσοι "έπρεπε να είναι μαζί μας, γιατί κι αυτοί εργαζόμενοι είναι", οι λιμενικοί το ίδιο γιατί "μαζί θα υπερασπιστούμε την Ελλάδα απ' τους Τούρκους".

Ο πραγματικός εχθρός όμως δεν άργησε να δείξει το πρόσωπό του. Οι εφοπλιστές διέταζαν την κυβέρνηση και αυτή μετέφερε τις διαταγές σε λιμενικούς, αστυνομικούς, δημοσιογράφους, "αγανακτισμένους" φορτηγατζήδες, "αγρότες" και κάθε λογής τραμπούκους. Όσο αυτοί σφίγγαν το δικό τους μέτωπο, τόσο οι ναυτεργάτες ανακαλύπταν τον εχθρό τους αλλιά και τους συμμάχους τους. "Ας πάρουν τα καράβια να τα πάνε αλλού, ας τους βάλλουν ό,τι σημαία θέλουν. Όσο όμως θα είναι εδώ δεν θα τσακίσουν τις κατακτήσεις μας". Τέτοιες φράσεις μπορούσε κανείς να ακούσει την τελευταία μέρα του αγώνα στο λιμάνι.

Αυτή την απεργία οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι νέοι είχαν λόγo να την υπερασπιστούν. Όλοι οι έλληοι είχαν κάθε λόγo να την τσακίσουν.

Αναρχικοί για την Κοινωνική Αλληλεγγύη

Εργαζόμενοι, άνεργοι και νεολαίοι της πόλης,
τα μπλόκα των εξεγερμένων αγροτών
είναι μια κορυφαία πράξη του κοινωνικού και ταξικού αγώνα,
ενάντια στη νεοφιλελεύθερη επίθεση του κράτους
και των αφεντικών.

Τα μπλόκα είναι ένα μήνυμα αντίστασης και αλληλεγγύης
από την ύπαιθρο προς όλους τους καταπιεζόμενους
και εκμεταλευόμενους ανθρώπους της πόλης.

Να μην αφήσουμε τους αγρότες μόνους στον αγώνα.
Να στείλουμε τα δικά μας μηνύματα αντίστασης και αλληλεγγύης.
Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΔΙΚΑΙΗ.

ΟΤΑΝ ΑΥΤΟΙ ΜΙΛΑΝΕ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ
ΑΓΟΡΑ, ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΜΕΙΣ ΜΙΛΑΜΕ ΓΙΑ ΟΞΥΝΣΗ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ,
ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ, ΤΗΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΜΙΖΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΕΠΕΙΔΗ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥΣ
ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΥ ΙΔΙΑ, Η ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ:

Τ
Ο
Υ
Ρ
Κ
ΙΑ

Κ
Ο
Ρ
Ε
Α

Α
Λ
Β
Α
Ν
ΙΑ

Μ
Ε
Ξ
ΙΚ
Ο

Π
Ο
Λ
Υ
Τ
Ε
Χ
Ν
Ε
Ι
Ο

Η
Π
Α

Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ